

Sachvui.Com

Cô Giáo Thủy

Cô Giáo Thuỷ

Lê Thị Quỳnh Lan

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Phần 1

Như mọi ngày, cô giáo Thủy rời nhà đi đến trường vào lúc gần 8 giờ sáng. Vì trường ở gần, nên cô thường đi bộ, có thể xem như là tập thể dục luôn. Cô ôm sách vở trong tay, đứng đỉnh bước đi trong ánh nắng mai vừa chớm.

Chợt cô có cảm tưởng như đang bị ai theo dõi, cô quay nhìn tới nhìn lui chẳng thấy một bóng dáng nào khác ngoài một cậu bé. Cậu ấy đi theo sau cô, lấm lét như đứa trẻ ăn vụng, khi bị cô nhìn thấy, thì hấn khựng lại, tay chân lóng ngóng, dáng điệu rụt rè.

Thủy cúi nhìn giờ ở chiếc đồng hồ đeo tay, thấy còn hơi sớm, nên cố tình đi chậm lại chờ cậu bé. Thấy cô giáo đang đi ngừng lại, đứa bé quính quáng, nhưng không biết lùi trốn vào đâu, nên lạng lờ đi tiếp như băng quơ.

Thủy đợi cậu bé đi gần ngang bèn cất lời hỏi: hình như em có điều gì cần muốn hỏi nên đi theo cô vậy. Đứa bé bẽn lễn, ấp úng, chối lia lịa: không, em cần đi ra chợ, tại cùng đường nên cô nghĩ là em theo cô.

Nói xong, cậu ta bước nhanh để tránh phải đối đầu với cô giáo. Thủy thấy vẻ lúng túng của cậu nhỏ hơi mỉm cười và léo đẹo bước tiếp đến trường. Nhưng từ giây phút đó trở đi, đầu óc Thủy không lúc nào yên. Cô giảng bài cho học sinh mà luôn bị vấp vấp, cuối cùng đành ra bài cho học sinh làm tại lớp, để cô ngồi suy nghĩ xem sự việc ra sao.

Không riêng gì sáng nay, lạ là cả gần tuần nay rồi, cô luôn cảm thấy bứt rứt khi rời nhà đi dạy. Cô có cảm tưởng như bị ai nhìn trộm, một cái nhìn táo bạo đâm xóc vào người cô, thứ nhìn của một người đàn ông nhìn lén một người phụ nữ đẹp.

Mấy lần cô dáo dác tìm nhưng không hề bắt gặp ai cả. Tuy vậy niềm háo hức đeo đuổi mãi cô khiến cô mất tự nhiên ngang. Trước kia, cô ung dung sống hòa mình bao nhiêu thì nay cô phải khép nép rất nhiều. Cô luôn e ngại sự tuềnh toàng của cô nhiều khi làm cho những người tò mò ghé mắt vào khiến cho nghề nghiệp cô bị mang tai tiếng.

Ở thành phố bé nhỏ này, tí ti gì cũng bị kháo lên rất nhanh chóng. Miệng lưỡi dư luận luôn chuyện ít xuýt ra nhiều, nhất là ưa xăm xoi đời mô phạm để tìm ra sơ hở rồi đặt điều nói xấu.

Cô Thủy đổi về dạy ở đây, sống một mình. Cô cố giữ hành vi, lời nói luôn chừng chặc để tránh ngay từ đầu mọi việc thị phi. Đối với học trò, tuy cô không quá ư khắt khe, song lại cũng không phóng túng. Kỷ

luật được cô duy trì gắt gao, bài vở phải hoàn tất, nếu không thì không xong với cô.

Tuyệt đối cô không cạy nhờ bất cứ một trò nào ôm hộ tập vở về nhà, nhất là học sinh nam, để khỏi bị nghi ngờ vô lối. Ngay cả học sinh gái, cô cũng không tỏ vẻ trù mến riêng em nào, cô lủi thủi sống một mình nơi nhà trọ của cô.

Bữa nay chẳng hiểu sao cô lại thấy cậu bé mãi mê nhìn và đi theo cô đến vậy. Cô không sợ đứa nhỏ có hậu ý xấu với cô, nhưng cung cách rụt rè và như sợ bị người bắt gặp của nó khiến cô phải đặc biệt lưu ý.

Chẳng lẽ thằng bé này là nguyên nhân cô thấy như bị theo dõi suốt tuần nay, mà nếu không thì tại sao cô lại có sự phấp phỏng vậy chứ. Tâm tư cô Thủy luôn phải đấu vật suốt cả buổi học, nên đến lúc tan trường cô thấy mệt vô cùng.

Cô trở về nhà, uể oải mở cửa phòng bước vô. Chợt bắt gặp một mảnh giấy con với những dòng chữ nguệch ngoạc nhét dưới khe cửa. Thủy cầm lên đọc, vốn vẹn chỉ có một hàng ngây ngô vắn tắt: em thương cô. Ngoài ra không có thêm lời nào khác.

Tờ giấy khiến Thủy càng Thủyg mang. Chả lẽ đây là lời của cậu bé lúc sáng, và nếu đúng vậy tại sao khi cô hỏi thì nó tìm cách chối bâng ý nguyện của nó với cô. Thủy chợt thấy no ngang, chẳng muốn lo bữa ăn trưa.

Cô leo lên giường nằm, đạp bỏ đôi dép ở chân ra, chẳng thiết cởi áo dài nữa. Cô nằm lim dim suy nghĩ, đầu óc quay cuồng. Lần đầu tiên, từ sau ngày xa người yêu, cô thấy bằng khuâng vì mảnh giấy lạ.

Nắng chấp chới trên hàng cây khẽ lay nhẹ vào phòng. Những bóng nắng rung rinh in lên vách, đập những mảng tối lướt qua lại như lá quạt. Thủy nhồm dậy, nhớ ra cái mắc áo phơi mấy món đồ lót ở ngoài cửa sổ bị gió thổi đung đưa, đẩy hất bóng nắng vào.

Thủy ngồi lên ra thu cất mấy món đó vào. Cô chợt thấy thằng bé lảng vảng đứng nhìn say sưa mấy thứ cô vừa phơi đó. Thoáng gặp cô, thằng bé lủi nhanh. Thủy chợt hiểu ra cái sự tò mò của đầu óc non nớt của cậu bé.

Như một que diêm lóe lên trong đêm tối, Thủy lờ mờ hiểu ra ý tưởng của đứa bé. Chắc nó bị ám ảnh vì ba cái đồ lót bên trong của cô nên mới đâm tương tự cô nặng tới vậy. Thảo nào nó lẻo đẻo theo cô để

được gần gũi bóng dáng yêu đương mà nó vẽ ra trong đầu óc tưởng tượng của nó.

Rồi cô không còn thấy lòng nôn nao nữa. Sự mù mờ được soi tỏ đã cho cô chấm được cái đích mới, đó là chỉ có thằng bé này chăm chú đến cô thôi, chứ chẳng có một gã trai hay đàn ông nào khác. Nghĩ thế, cô thấy tội nghiệp chú nhỏ, chắc là nó cô đơn nên ngắm trộm, yêu mờ. Đột nhiên, cô có ý muốn tìm hiểu sâu thêm về cậu bé sáng nay.

Sự mệt mỏi tan biến nhanh, Thủy thấy đói cồn cào. Cô vội bắc nước nấu mì gói cho kịp ăn, còn nghỉ ngơi một lúc trước khi vào giờ học buổi chiều. Cô vừa làm vừa tủm tỉm cười, tim đập thành thịch, chả lẽ lại ngêu ngao hát thì mới diễn tả hết niềm vui trong cô lúc này.

Chiều đi dạy, cô lưỡng lự bước đi một cách tự tin. Cô cố tâm chờ xem thằng bé có đi theo chẳng, thì dường như thằng bé cũng đoán ra sự biết hiểu của cô nên không rụt rè nữa.

Khi cô vừa ra khỏi phòng và bước ra đường thì nó nhìn cô gật đầu chào và như tình cờ hai người cùng đi chung một đoạn ngắn. Thủy lặng im một lúc, rồi chân vẫn rảo bước, nhưng miệng cô nói: cảm ơn em, cô đã đọc mảnh giấy của em.

Thằng bé nhìn cô với cặp mắt vui mừng và biết ơn. Nó chưa kịp nói gì thì cô nhả nha dặn thêm: từ nay em có thể đến phòng cô chơi, nếu em muốn. Thằng bé càng khấp khởi mừng, không tin dễ dàng thành công như vậy. Nó lắp bắp thưa: vâng, nếu cô cho phép. Và nó vui chân sáo rảo bước đi thẳng.

Cô giáo Thủy đem nỗi vui đó vào lớp. Cả buổi, cô giảng bài trôi chảy, bọn học trò không hiểu sao qua buổi trưa cô giáo đã đổi thay khác hẳn lúc sáng. Cô vui vẽ chuyện trò, lại tha cho một bài kiểm tra tại lớp. Riêng Thủy, đôi lúc cũng không hiểu chính mình, tại sao cô lại mời thằng bé đến chơi, cô hết sợ lời đồn thổi rồi sao. Nhưng cô lại biện bạch về sự ngay thẳng của cô, vả lại thằng bé chẳng là học sinh thì ai dựa vào đâu để nói lời xuyên tạc cơ chứ.

Cơm tối xong, Thủy đem bài vở học sinh ra chấm. Cô cặm kẻ ngồi đọc từng câu văn, sửa từng dấu chấm phẩy rồi lựa ra một vài bài viết hay để mai đọc làm mẫu cho lớp. Cô làm xong thì trời đã tối. Dạo này mùa thu nên tối rất nhanh, cô xếp gọn tập học sinh và leo giường nằm. Lơ mơ cô nhớ lại thời người yêu của cô.

Anh yêu cô say đắm và cô cũng vậy. Hai người thề non hẹn biển, một

hai sẽ là của nhau. Vậy mà không dừng lại chia tay. Anh ham hố một lần đến thăm cô đã tỏ vẻ suồng sã vật cô đòi cởi áo, cô chống cự và anh đã giựt rách bung cả khuy bấm ở cổ áo dài cô. Cô bất mãn về thái độ hung bạo đó nên giận dỗi đứng lên, dứt khoát chia tay.

Anh nài nỉ xin lỗi cô vì sự hấp tấp vô lối vừa rồi, nhưng cố khất khe không tha thứ. Cô nghĩ chưa gì mà anh đã đối xử thiếu tế nhị thì sau này khi về với nhau anh sẽ còn hung hăng làm sao. Tính cô thích việc gì cũng phải từ tốn, còn tính cách vũ phu thì cô không thể chấp nhận.

Cô bỏ thành phố chọn đi dạy ở vùng xa là cũng vì lý do đó. Cô về đây chán ngán tình đời, lơ là mọi khuyến dụ của trai tráng và dốc lòng chăm chút cho tương lai học trò của cô. Cô đã cố quên hạnh phúc riêng tư, cho dù tuổi xuân của cô vẫn không tránh khỏi những rung cảm tự nhiên khi mùa đổi thay.

Nhiều đêm, cô cũng nhớ đến kỷ niệm với anh, những nụ hôn lén lút dưới tang cây, những chiều mưa núp nhờ mái hiên ngôi nhà bên đường, những nắm tay âu yếm, những ước vọng tương lai. Anh vào hạng người chừng mực đầy chữ, cô vẫn mến vì thái độ chừng mực của anh. Vậy mà thỉnh thoảng anh làm cô thất vọng.

Dù sau đó anh đã hết lời biện minh vì cô quá lôi cuốn nên anh mềm yếu không cầm lòng được, nhưng cô đã dứt khoát là dứt khoát. Cô buông lời tình yêu như thả tay cho chiếc diều bắt đầu bằng đi vì gió lớn, dù tiếc ngẩn ngơ vì buột tay mất chiếc diều đẹp vô cùng, song thà là vậy hơn là lỡ phải hận về sau.

Đã lâu rồi, Thủy quên hẳn anh. Cơ hồ cô cũng không nhớ là có anh hiện diện trên cõi đời này. Và nếu nơi thể xác cô không có hình dáng của đôi bầu ngực nở nang thì âu giữa anh với cô chưa từng có sự gặp gỡ nữa là khác.

Vậy mà tối nay cô lại chợt nhớ đến anh. Cô nhớ da diết tựa như hai người vừa mới xa nhau và vẫn còn sự qua lại. Phải chăng cái nhìn của cậu bé bị thu hút bởi những món đồ lót cô phơi nơi cửa sổ mà cô bắt gặp sự thẫn thờ của nó khi bị chộp quả tang khiến cô nghĩ đến anh.

Cũng cái nhìn ma mị và thu hút như vậy của anh khi một lần nhìn chờ cô thay áo đã làm cho cô điên đảo mê muội anh. Cái nhìn của một tín đồ cung kính trước thần tượng đắm say vị nữ thần quyền uy khiến cho tâm hồn cô vốn tế nhị càng thêm rạo rực quẩn quít.

Lần ấy, anh đã ngồi sững theo dõi cô, có lúc cô đã nghĩ anh sẽ quáng quàng nhào đến với cô ngay tắp lự (dù anh có làm như thế, chắc cô cũng không nỡ từ chối), vậy mà không, anh vẫn chỉ ngồi yên ngắm cô thôi. Bởi thế, cô nghĩ anh đáng yêu quá và cô đã tự trách về thái độ quá dung dị của mình.

Chẳng nói, cô bỗng thấy then thua, má hây hây đỏ, tay chân lỉnh quính. Anh phải rút nhanh một miếng thuốc ra châm, hít mạnh vài hơi và thở khói bay khắp phòng. Chừng như anh cố xua đuổi những ý tưởng hắc ám đang đun đẩy anh đổ ập vào cô.

Chính vì vậy cô rất phục, ngưỡng mộ anh và khen anh thuộc hạng người có tư cách. Hai người hôm ấy đưa nhau đi ăn, đi chơi và chỉ khi đã ra ngoài đường anh mới nhỏ nhẹ khen cô: em có bộ ngực đẹp quá. Anh không nghĩ chúng đầy đặn và thật đến vậy. Cô đã sung sướng, vô cùng sung sướng vì lời khen tặng đó.

Thế rồi chẳng hiểu sao anh lại có lần khác suồng sã với cô để đến nỗi cả hai rã tan mỗi tình tuyệt đẹp. Từ đó cô chợt nghiệm ra ở nơi phái nam, tình cảm thật vô cùng phức tạp. Có lúc họ lỏng lẻo như một một đáng quyền uy phong nhã, nhưng có khi họ trở nên phóng túng như một kẻ lạng lạng.

Kinh nghiệm nhỏ nhoi đó khiến Thủy dâm sợ. Cô không tin là mọi người đều xấu, song người nữ cũng không nên tạo điều kiện để xảy ra những việc không hay. Khốn nỗi đàn bà trời sinh ra dù có khéo thu vén đến đâu cũng không che kín hết được của nả mình có.

Cặp vú của phụ nữ là trung tâm quyền lực khiến phái nam phải trầm trồ khi tiếp xúc. Dù người tư cách đứng đắn đến đâu ít ra trong đầu óc cũng lớn vồn dáng tròn trịa của cặp ngực phụ nữ khi có dịp trao đổi ý kiến, dù là trên bất cứ lãnh vực nào. Đó là một lẽ tự nhiên mà vì lịch sự người ta cố phải tỏ ra lịch lãm, chứ còn cặp máu hau háu của các ông dường như chỉ muốn chọc thủng lớp vải bọc ngoài để lột trần hai vú các cô/bà ra mà chiêm ngưỡng mới ưng.

Cái nhìn của cậu bé cũng nói lên ước muốn như thế. Thủy đoán chừng cậu ta thèm thuồng bộ ngực của cô lâu rồi, vì chưa được dịp tận mắt nhìn thì tạm ngắm mớ đồ lót của cô treo phơi để phóng xạ sự tưởng tượng của cậu. Nên Thủy thấy thương đứa bé vô cùng.

Tâm hồn cô nhạo lộn khó chịu. Làm sao đây, làm sao dập tắt được sự thèm khát tự nhiên của một người nam (dù là còn bé) chỉ vì hắn đã được thừa hưởng thiên ân của trời cho để coi người phụ nữ như

mẹ, chị, em mình.

Chỉ mới nghĩ tới vậy, cô đã thấy nơi đôi vú cô hình như đang có sự mơn trớn dịu dàng lên đó. Cô tỉnh táo nhận ra không phải là bàn tay anh mà là đôi tay bé nhỏ của đứa bé run run khi được cô cho phép áp vào hai vú trần của cô.

Bàn tay cậu bé không vương chút mùi trần tục mà nâng niu trân trọng hai vú cô với những ngón run run ngượng ngập. Cô nhìn thấy vẻ ngây dại của nó khi xoa tròn bầu vú và cái miệng ha hả ra càng làm cho Thủy thấy xúc động thêm. Hành động của cậu bé quá ư cung kính, giống như thái độ của một tín đồ khi vào cung thờ nữ thần, để hết tâm trí vào sự dâng lễ lên người mà anh ta luôn xem là thần tượng.

Hẳn nhiên, hai núm vú cô săn cứng lên dần, nhưng núm vú đã ngủ quên từ lâu vì thiếu sự ve vuốt. Nay chỉ mới cảm nghĩ thôi mà chúng đã vươn vai thức dậy, Thủy cảm thấy cả hai bầu vú ấm nóng lên và tăng thêm sức nặng. Càng lúc hai vú càng thỗn thức nhức buốt, hai núm như đang bị vê se chói chói.

Thủy đặt tay lên hai bên vú để ngăn chặn bớt sự rạo rực đang bùng lên ở đó. Ai dè sự va chạm không những không làm cho cô bớt háo hức mà còn làm cô khó chịu hơn. Cô đã vò mạnh chiếc nịt vú mà cảm giác từng từng vẫn không tan, trái lại càng bị xốc dữ dội. Lại thêm chất lụa mềm của chiếc áo ngoài càng để bàn tay cô tiếp xúc sát với cặp vú hơn càng làm Thủy vô cùng lúng túng.

Cô vương vís vì sự xột xoạt này nên chẳng cần suy nghĩ nhiều, Thủy đưa tay cởi lần từng hột nút ra. Khi hai vạt áo đã mở toang, Thủy thọc tay vào cái nịt vú vò mạnh. Những mắt len nơi chiếc nịt vú cọ vào lớp da mềm của ngực làm cho Thủy thêm điên đảo vì bị kích thích.

Thủy phải tiến thêm một bước nữa bằng cách lòn tay ra sau lưng gỡ cái khóa cài nịt vú. Hai lúp ren tháo lỏng, từng chiếc vú thoát ra ngoài, lỏng lẻo như trời cao. Thủy day bàn tay tròn ở mỗi bầu vú để nghe những cơ thịt bộp bộp dưới da. Một cảm giác sâu lắng chạy rần rần từ đầu vú vào trong lồng ngực, ví như có luồng điện mạnh xăm xoi vào các tế bào nung núc đó.

Những hành động xoa bóp đùn đẩy làm cho cái nịt vú trệ xuống và rút ra khỏi ngực cô lúc nào không hay. Chúng nằm chình ình trên sàn nhà, lum lúp như hai chiếc oản no tròn đều đặn. Thủy vẫn tiếp tục vò

hai vú, càng nghĩ đang được cậu bé xoa bóp chứ không phải chính cô đang làm. Cô nắn hai núm vú, bẹo lồi hai cái quầng và vò hai vòng bầu như ta vò lá rau má. Những cái núm đỏ lựng lên càng làm cho màu hồng tự nhiên sẫm lại thêm khiêu khích. Thủy càng vò để dần cơn tức tối dâng lên thì hai bầu vú càng nhỉnh lên nhìn cô châm chọc.

Lúc này nếu có ai nhìn thấy chắc sẽ nghĩ cô là một con rắn đang múa khúc trong đền thờ nữ thần vì cô uốn éo mềm oặt như thân xà vậy. Hai mắt cô nhắm nghiền lung linh, bàn tay thoăn thoắt vò day lên những cái vú vốn đã căng lên hết cỡ. Có lúc cô phải dón ngón tay nắm lấy núm vú lăn se như vo cục bột mới thấy bớt thồn thức, không hiểu sao cô nghĩ phải nhờ đến một cái miệng đàn ông bú mút vào họa may đầu vú mới đỡ tê.

Cũng may, đêm nay là đêm cuối tuần, mai trường nghỉ dạy nên dù cô có thức khuya một chút, cũng không sao. Nghĩ thế cô nằm ườn ra giường, hai tay bóp cật lực lên đôi vú và đầu óc râm rộ những ý tưởng lạ.

Cô càng cố biện minh việc làm của cô hoàn toàn tự phát thì cô lại đụng đầu với khuôn mặt đứa bé nghệt ra vì cô. Thủy không thể xóa bỏ hình ảnh của nó được, giờ nó đã là một ám ảnh suốt đời bám lấy cuộc sống của cô để khuấy trộn lên như một nồi bột nấu sôi tới độ.

Bao nhiêu sự khép nép bấy lâu cô ủ ấp cơ hồ rệu rã hết. Cô thấy mình yếu ớt quá đáng. Cô hoàn toàn bị động vì cơn dục bất chợt đến với cô. Bao lần cô muốn tự xỉ vả mình, không dừng chỉ vì cái nhìn trộm của đứa bé mà cô muốn hóa rồ, hóa dại. Song con người yếu đuối vốn tự tìm cách bào chữa cho ý nghĩ xằng bậy của mình. Thủy cũng đang tìm cách chống chế như vậy, cô cố chối bỏ sự tác động của cậu bé mà chỉ nghĩ đó là bản tính thèm khát tự nhiên của người nữ đôi khi lớn vồn qua đời sống hằng ngày mà thôi.

Phần 2

Tự này giờ, Thủy hành tội hai vú mệt nhoài. Mà sao vò bóp tới nước vậy rồi hai vú vẫn chưa hết rạo rức. Cô nghĩ phải chẳng bàn tay người nữ còn thiếu một thứ gì đó khiến cho họ không tự thỏa mãn họ được. Trái lại, chả cần đàn ông đụng chạm sờ mó vào, cứ thoáng thấy vẻ mặt họ nhìn không chớp vào đôi vú, dù là còn ở ngoài mấy lớp vải mà sao bản thân mỗi người nữ như đã bị đâm xóc lên.

Hay là ở tia nhìn của phái nam có thần lực thu hút thịt da người nữ phải xáo động mãnh liệt như vậy. Chả thế, biết bao cô/chị khẳng khẳng tự tin mình cứng rắn, rồi bỗng bị phái nam lột bỏ áo xống lúc nào cũng không kịp cản giữ nữa. Đến khi nghe thịt da nổi cơn như da gà, nhìn xuống thì miệng anh đã ngậm hồi nào nơi vú chị.

Thủy bị lẫn lộn trong ý tưởng như vậy mà thấy mệt tầng tầng. Nỗi mệt lớn dườngh mà sự bứt rứt vẫn không thuyên giảm. Hai đầu vú vẫn riết róng đòi hỏi sự bóp nắn dữ dằn hơn, làm cho hơi thở cô loạn xạ đứt nhịp. Cô những muốn băng xuống đường tìm cậu bé để đưa nó về đây với cô đêm nay.

Thời gian có vẻ đã khuya lắm rồi, nhưng cơn rạo rức xảy ra ở Thủy vẫn âm thầm phá phách cô. Phở xá đã yên ắng, một sự im lặng hoàn toàn của tỉnh lẻ làm cho cô giáo bỗng chốc thấy mình trống rỗng khủng khiếp.

Dục vọng từ lâu tưởng bị bỏ ngủ quên bỗng thức dậy thật mãnh liệt. Nó làm cho các tế bào và cơ bắp nơi người cô chột tê dại, đông cứng đi. Cô có cảm tưởng như đang có muôn vàn ngón tay ngo ngoe chụp lên những chỗ nhạy cảm nhất của người đàn bà vò bóp làm cho cô rần rần, không giữ sự bình tĩnh được.

Có một cái gì đó đang mơn man sau gáy cô, rồi nhảy sang nơi đầu hai vú, cô chưa kịp hạ thấp nỗi khát khao dồn nén thì đã thấy lẫn tẩn nơi dưới bụng. Sự mơn trớn dịu dàng nghệ thuật làm cho cô như bị bứt đi hơi thở, nhất là khi có luồng ấm khỏa tràn nơi háng cô, rõ ràng như có bàn tay ai đang mân mó chỗ đó vậy.

Một cách vô thức, cô dặng chân ra để bàn tay vô hình dễ dàng xoa vuốt cái vật đang làm cho cô khó chịu. Rõ ràng cô còn đang mặc quần trên người, vậy mà cô lại nghĩ bàn tay ấy đang chui rúc vào trong lớp vải. Một bàn tay ngập ngừng, một bàn tay nhỏ bé, một bàn tay măng tơ, rón rén như con chuột nhắt thò trước hang khi nhìn thấy miếng phó mát thơm tho đang bày chình ình trước mắt.

Thủy nhắm hai mắt lại, lơ lơ theo dõi các động tác của bàn tay. Chả

hiều sao cái người đang mơn trớn cô chưa chịu tán công ào ào ngay như mọi người đàn ông bình thường mà trái lại như cố rụt rè, nghe ngóng.

Chính thái độ e lệ đó làm cho Thủy càng trở nên sốt ruột. Cô cảm thấy thời gian kéo dài lê thê, nhúc nhối, các đầu vú tự dưng săn cứng lên dù lúc này chẳng còn bị rờ mó như khi nãy. Sự va chạm nhẹ nhàng giữa lớp vải quần ngoài và lớp lụa quần lót làm cho những sợi lông măng đen vốn nằm ép nơi lá bướm của cô cùng một lúc xao động mãnh liệt lên.

Thủy đã cố giữ đừng kêu rên nhưng không sao kèm được. Bàn tay xoa đều lên mớ lông, làm cho trở thành một nhúm tóc rối, máu cơ hồ đã dồn đọng lại nên các sợi lông cứng lại, đâm chia chĩa lên chiếc sịp. Chính bàn tay nhỏ nhắn cũng nhận ra sự việc đó nên cũng cố mơn man cho các sợi lông mềm dịu lại.

Nào có được đâu mà chỉ làm cho căng thẳng thêm nơi cô. Chẳng nói, Thủy tự dùng tay lôi cởi quần ngoài ra, và kéo luôn mảnh quần lót mỏng để khỏi bị vướng víu. Cô nghe thoáng một tiếng ồ ngạc nhiên thích thú, kèm một tiếng tróc ở miệng của ai đó chừng như vô cùng mãn nguyện.

Cô cảm thấy dễ chịu hơn khi lá bướm được mở thông dong, không còn bị đè nén nữa. Giờ cô có thể thực hành các động tác mở rộng hai chân nếu có cảm nghĩ cái bướm bị ngộp.

Ngộp thì chẳng ngộp, song mệt lử cả người. Thủy không ngờ cô lại tệ hại như thế. Bao năm rồi xa anh, dù thể xác cô vẫn còn non tươi rung động, nhưng có bao giờ cô bị ám ảnh vì cái dục lên lỗi vào. Vậy mà tại sao bữa nay cô hoàn toàn khác lạ như thế.

Cái bướm của cô nó cứ thôi thúc cô phải mân mê lấy, phải làm cho nó được sờ mó để hạ cơn tức tối đang dâng. Hai cái mu rộp lên như miếng ngói bị thiêu bởi ánh nắng hè, cô chưa gì nghe như nó đang lách tách kêu nứt lên vậy.

Rồi cô thấy bàn tay bé nhỏ đang xoa day lên hai mu nằng nằng thật đó. Bàn tay len lách chải gỡ mớ lông rậm, làm cô cũng bật tiếng rít lên. Đến khi bàn tay như được khuyến khích bởi lời rên sảng khoái của cô thì trở nên bạo dạn. Những ngón tay đã dám bốc vào mép cái mu và kéo căng thả bật kêu chếp chếp.

Thứ tiếng kêu rất bé mà cô và cả người ấy đều nghe rõ. Tại đêm khuya hay tại được bôi trơn bởi thứ nước ri rỉ keo đặc làm cho miếng

thịt khi được tách thì thẳng thốt kêu lên như vậy.

Thủy còn đang miên man theo dõi thì nghe mát ở chỗ khe bướm. Hình như cái bàn tay nhỏ đang mở tách hai mu ra tựa người ta tách vỏ con hến để tìm cái lõi nhân gì đó ở bên trong. Thủy thấy như trái tim đập rộn loạn, hơi thở dập dồn khi mà cô nhận rõ một ngón tay của ai đó đang vờn vờn miếng thịt lõi bên trong ổ hến của cô.

Bàn tay đưa lên xóc xóc vào góc trên lại vùi vùi vào góc dưới, tăng tăng tiu tiu như người trầm trồ vật quý trong tay. Thủy thấy rộn người lên vì những cú vuốt dọc đó. Đang khi lơ mơ thì cái hạt thịt bé tẹo bị chạm vào và Thủy thấy nóng người lên vì ngón tay đồng thời ai đó như cũng nhận ra nút chuông điện nên nhấn mãi vào làm cho khắp ổ bướm rung lên rền rã không dứt.

Cô nhớ lại anh chưa khi nào có cơ hội sờ vào chỗ đó của cô nên lúc này cô thấy hoàn toàn mới lạ. Nó lâng lâng như con điều chọt muốn lồi tuột sợi dây để bay băng tuốt lên không, và kìa, chiếc điều đảo vung và chúi nhủi xuống, lại ngóc đầu lên, giúi giúi như sợ gục.

Ai đó thấy cô chao đảo thì đổi ngón tay đang sờ soạng bằng phần trong của ngón cái để bật bung cái hạt thịt của cô cho được tràn ngập hơn. Thủy muốn kẹp chân lại, nhưng sợ quá đành banh ra thêm cho sự ma sát thêm tích cực.

Chẳng cần đợi ai hỏi, Thủy cũng uốn người thành cây cung, uốn cao con bướm lên để hạt thịt được vùn vê tròn vẹn. Bàn tay nhỏ bé như nhận ra rất nhanh nên càng miết và day cái hạt này, miết đi miết lại nhiều lần và túm lấy nó mà lăn se như rón bột. Thủy sợ quá, rên lên hư hử, chẳng bị sốt rét mà người lạnh giật từng cơn.

Cả thân thì lạnh mà riêng chỗ ấy thì nóng, cái nóng hừng hực như bị cào cào và muốn xé tung vứt đi. Trách nào Thủy nghe đồn người phụ nữ khi bị bàn tay khác phái vê hạt le thì không cách gì giữ được nữa. Những ngón tay phù thủy của đàn ông làm cho con bướm của các cô nát ngấu, chỉ muốn có một vật gì thật dài, thật to đâm cửa vào, họa may mới làm cho nó bớt rục đi.

Thủy cũng vậy. Cô điên cuồng lòng lộn như muốn chạy tuôn ra đường, kêu rầm lên một sự tiếp ứng. Chỗ háng cô dường đang có những mũi kim đâm xói vào, nó thôi thúc dữ quá, chỉ toàn bị xoi thủng chứ chẳng có một chút gì xoa dịu cô.

Thế rồi, cô lại như nghe có một tấm nhung mềm đang lau xoa con bướm. Cô ước xem vật này từ đâu đến, nó bè bè như lát thịt bò

mỏng, lét lê khắp trong ngoài trên dưới con bướm của cô, làm cho nổi tức nghẹn hạ nhanh. Và rõ ràng cô nghe tiếng lóc chóc của nước, lúc đầu còn kêu nho nhỏ sau dồn dập óc ách như tát nước.

Cô sượng rùng cả mình, nước tuôn lũ tràn ra, cô nghĩ bờ be có bị cuốn băng cũng chỉ đến như vậy. Vì nước bị đùn ọc ọc, đến nổi lát thịt bò đang lê cũng phải hối hả lau nhanh hơn. Thủy mới hình dung ra là cái lưới ai đó đang làm dịu cơn nứng trong người cô vậy.

Cái lưới này hết sức thận trọng, chăm chỉ lau vết nguồn nước ứa ra liên miên và những hạt lợn cợn ở lưới làm cho cô vừa được làm sạch lại vừa được khều khều cũng hay ho vô cùng.

Thủy thở dài từng đợt, nổi sượng êm ả phủ đầy ra khắp người cô. Thình lình cô rung lên như bị kinh phong, người giựt giựt và thở ì ạch. Cô rặn còn hơn người rặn đẻ và miệng rên hừ hừ, cô sượng lên tới óc, từng cơn hồng thủy trào trào ra, lần đầu tiên lần cô được liếm láp tận tình như vậy.

Cô nắc nắc như cảnh hai con chó nắc nắc nhau mà cô thường bắt gặp. Nắc liên tu bất tận cho đến lúc ngã vật ra và thở hổn hển mệt nhoài. Cô loáng thoáng đó có phải là sự chung đụng xác thịt chẳng.

Chợt cô rùng mình từng hồi. Càng rùng mình thì nước càng trào ra ướt đầm chỗ háng cô, nhầy nhớt nhều cả ra tám trái giường. Sau đó cô mệt quá nên thiếp đi

Chỉ mới qua một đêm trần trọc và bị dày vò trong tưởng tượng mà người Thủy trông tiều tụy hẳn đi. Trời đã sáng rõ mà cô chưa thiết dậy, lườn ươn nằm trên giường, hai đầu vú và ở lá bướm vẫn còn lưu lại những vết mò bóp và xoi thốn tột độ.

Cô chưa qua một lần làm tình thực sự nên không rõ sự mệt mỏi thể xác như thế nào, nhưng cứ y qua sách vở và truyện đọc, cô nghe tả đêm tình yêu sao nghe gọn ơ. Người nam người nữ cung hiến hết thảy cho nhau chẳng phải chỉ một lần, mà còn tái đi tái lại, cũng chẳng đơn thuần người trai nằm đè lên người gái mà họ còn đổi thay, áp dụng nhiều kiểu cách thỏa mãn nhau, vậy mà họ có sao đâu.

Thủy tự nghĩ hay là các ông/bà nhà văn nói hơi quá lên để lèo người đọc. Chứ dục tình mà uể oải như thế này thì đàn bà chịu sao cho thấu. Hơn nữa, vợ chồng ăn ở với nhau đâu phải ngày bữa, họ ăn dầm ở dề bên nhau, huỳnh huých thụ nhau không dứt, chả lẽ họ đều tiều tụy hết cả thì cưới nhau về làm gì.

Trong thực tế, Thủy còn thấy các cặp vợ chồng khi chưa sống chung thì người nào người ấy gầy đét như con mắm, cưới nhau được ít lâu ai cũng phây phây xinh đẹp hẳn ra. Nhất là ở các bạn nữ, thời con gái độ tròn trịa của họ chưa toàn vẹn, lấy chồng chỉ một tuần đã thấy ngực họ to lên, mông phồng đít chắc, dáng đi thon gọn vô chùng, thực ra chẳng hiểu ra sao cả.

Thế mới biết, dù cô là bực dạy dỗ con cái người đời, song chính cuộc sống tình cảm của cô cũng còn nhiều điều chưa rõ, cần phải học hỏi. Cô nhớ lại diễn tiến sự việc hồi đêm, cô không sao đoán ra cái bàn tay sờ mó cô là ai vậy. Chẳng lẽ cậu bé mà cô đã bằng lòng cho đến chơi với cô lại có thủ đoạn giỏi giang đến vậy. Hay là trí tưởng tượng của cô quá sung mãn nên cô hình dung mọi điều như thế.

Cô sức nhớ đến ý kiến ai đó đã nói, chẳng thà để mọi ước muốn xảy ra tự nhiên, chớ nghĩ vẩn nghĩ vơ mà giảm đi sức khỏe. Có điều lạ là, dù chỉ loáng thoáng nhận chịu các sự ve vuốt của bàn tay vô hình mà sao tác dụng của nó thật hiệu nghiệm. Hai vú cô mọng sưng, bầu vú nặng chình chịch, nhúc nhích tựa có ai liên tục xoa nắn và bóp cho cơ bắp cứng lại. Cũng có lúc cô tưởng như hai vú cô liên tiếp bị một cái miệng đàn ông nào đó thay phiên bú mút và vật vê khiến cô khó chịu vô cùng.

Rồi khi con bướm của cô bị xoa móc, ngón tay quỷ quái đã chui vào sâu nơi lỗ và cào đúng vào cái cục sụn lồi lồi nào đó ở bên trong làm cô căng thẳng quá mức. Nó chạm vào trung tâm điểm nhạy cảm làm cô muốn quýu cả người. Cô muốn thụp xuống để dễ chịu hơn, song càng co người thì cục sụn càng bị bàn tay ma xiết dữ làm cô phải bật nảy người lên lại ngay, chả thể mà lòn cô rưng rức như có nhiều thân con trùn nhót đang quậy phá trong đó.

Thủy nghĩ cũng may bàn tay chỉ tò mò bóp móc các cơ quan của cô để thỏa mãn sự tìm hiểu nên khi thấy cô ứa tràn nước khí thì ngưng, chứ nếu ai đó tiến thêm một bước đề cô ra mà địt thì tai họa sẽ còn to lớn chùng nào.

Bây giờ thì cô phải trở dậy rồi, dù gì mỗi tuần cô cũng phải đi chợ mua sắm thực phẩm để lo cho bữa ăn suốt những ngày đi dạy nên cô không thể cứ ì ra nằm tại chỗ. Cô lồm cồm bò dậy, bước ra chỗ chậu rửa mặt để làm vệ sinh cá nhân. Cô chột giật mình vì dung nhan cô trông thảm quá, hai hố mắt thụt sâu vào, thâm đen lại. Cô hốt hoảng xoay qua xoay lại để thăm dò ngắm nghía khuôn mặt cô. Hai gò má dường như vêu vao ra, làn da tựa răn rúm, chả lẽ sự tàn

phá tẻ hại đến cỡ này ư.

Thủy thờ dài sườn sượt, cô đâm ra tự trách khi không vướng vào dục tính không đâu để dung nhan bị hủy hoại đột ngột. Cô cũng định bỏ qua chợ búa tuần này, nhưng không đi thì lấy gì ăn cho tuần tới. Đầu óc cô bị lúng túng không yên, cuối cùng thì cô cũng phải quyết định ra đi và để che dấu bớt vẻ tàn tạ, cô đành lấy chiếc kính che nắng đeo lên mắt để che bớt sự xấu xí vừa nhận thấy.

Cô bước ra khỏi nhà, gặp cái nắng gay gắt vì mặt trời đã lên quá cao khiến cô muốn xây xẩm. Hai chân cô nặng chịch, như có đeo đá nên ì ạch lạch bạch, cô mất hẳn vẻ thông dong tự tại trước đây.

Cậu bé đã đứng chờ từ bao giờ. Nó có vẻ sốt ruột vì mong ngóng. Thấy cô loạng choạng, nó vội chạy đến miệng rồi rít chào và tay chộp lấy bàn tay cô. Thủy làm thảm cảm ơn, lòng chộn rộn khó tả. Nhưng cô phải trấn tĩnh ngay kéo sợ lộ cậu bé sẽ đoán được sự lúng túng nơi cô.

Cô vừa nhận ra vẻ mềm mại của bàn tay cậu bé, và điều làm cô sửng sốt rõ ràng đúng là bàn tay đêm qua đã mò nghịch cô. Tự dưng, cô thấy nóng ở hai tai và căng căng nơi gò má. Cô phải lắp liếm hỏi nhiều câu hết sức ngờ nghệch để mong thoát ra khỏi những dồn dập cô chịu đựng.

Cậu bé dừng dừng nói với cô: những tuần trước, em thấy cô đi chợ sớm, bữa nay em đứng chờ mãi không thấy cô dậy. Hay là cô khó ở trong người. Cái tiếng khó ở người ta thường dùng để chỉ những ngày phụ nữ bị hành kinh dính dấp, sao đứa bé ranh rọt hỏi cô. Nhưng cô lại nhanh chóng xua đi ý nghĩ vì biết đâu cậu bé dùng ngẫu nhiên mà cô thì đang vướng víu nên thấy bị chạm.

Cậu bé vẫn tí lía lia nói với cô: đêm qua, em mừng quá, khó ngủ. Em được cô hứa cho phép đến phòng cô nên em nôn nao chỉ mong được thực hiện sớm điều này. Thủy lại càng lập cập hơn, tại sao sự trùng hợp lại đúng lúc như thế. Đứa bé khó ngủ thì nó đã làm gì, tưởng gì, có bệnh hoạn như hành động của cô đêm qua chẳng?

Để thỏa mãn muốn biết, Thủy chợt nảy ra ý châm chọc cậu bé: thế vì sao em lại khó ngủ. Thằng bé bẽn lẽn một lúc mới dám lí nhí thưa: vì em nhớ đến cô. Thủy rùng mình vì thấy ra cái dại của mình đã chúi mũi vào thềm kín của cậu bé. Trong khi đó, sợ không bộc bạch ngay có khi rụt rè rồi tắt ngấm, nên cậu ta nuốt nước bọt và nói văng tẻ luôn: em thấy em được cô cho phép nằm cạnh cô nên em trần trọc

mãi.

Nói rồi, hai bàn tay đưa bé xoắn lấy nhau then thùng. Thủy liếc sang thấy mặt nó đỏ au như cua luộc. Cô cũng thấy rung động vì sự thực thà của cậu nhỏ, cô trầm ngâm như đo lường xem phải ăn nói ra sao. Mãi cô mới chọn được một câu xem ra vững chãi: sao em lại nghĩ dớ dẩn như thế. Cô ở một mình, em lại là trai, sao cô có thể cho em nằm cạnh được, nhớ người ta đồn thổi chuyện vô duyên thì cô biết xoay trở làm sao.

Ai dè đưa bé thở dài như chiếc bóng bị nổ cái búp. Nó giằng bàn tay ra khỏi tay cô và muốn chạy đi. Thủy phải gọi giật nó lại. Hỏi han gì, nó chẳng đáp, không khí nặng trùng trùng. Thủy nghe tức nơi tim, những tiếng đập thình thình như búa gỗ. Hai mắt thẳng bé mọng lên như sắp khóc, cô thấy mũi lòng.

Lâu lắm, mới nghe thằng bé nói trong sụt sịt: em đã mừng được cô coi như con, vậy mà cô lại từ chối. Thôi để em xa lánh cô và em xin lỗi đã quấy rầy cô ít lâu nay. Cô xem như lời em viết không có, em xin chào cô. Cậu ta lại vùng vằng định chạy lần nữa. Thủy phải một phen giữ trịt nó lại. Cô ngập ngừng chẳng biết phải phân xử thế nào, nỗi phân vân vỡ òa như chiếc lưới úp chụp một khoảng hồ rộng.

Vậy rồi Thủy cũng cố hỏi cho ra nguồn cơn: vậy chớ mẹ em đâu mà không cho em được nằm cạnh. Thằng bé vùng khóc lên tiếng, nước mắt chan hòa làm Thủy quýnh lên, một hai hồi giật giọng: vì sao em khóc. Mấy phen, cậu bé nuốt nước mắt dồn nén đau khổ xuống tâm can và tỉ tê thưa: em có ai đâu cô, vì vậy nên hi vọng cô sẽ thương em đó.

Lời nhỏ như một gáo nước lạnh xối búa xua từ đầu cô xuống trong một đêm buốt giá làm cô chùng hững càng thêm chùng hững. Bây giờ thì cô thấy câu chuyện đã quá lậm sâu vào tình cảm con người, bỏ thì thương vương thì tội, vai trò mô phạm làm cho cô áy náy không ngớt.

Cô kiểm kê hoãn binh, hứa không ra hứa, lơ chẳng ra lơ, ậm ừ như chó ngậm cục bột. Cuối cùng, cô phải nói với đứa bé: thôi được rồi để cô liệu. Bữa nay em cứ theo giúp cô, trưa về ăn với cô, rồi thư thả cô sẽ tính.

Đứa bé chưa tin ở cái tai của nó, cho nên nó chăm chăm nhìn Thủy, một cái nhìn van lơn tha thiết. Cặp mắt nó còn loang loáng ngấn nước, nên nó ngược lên phía cô như để ướm xem cô có thay đổi ý

nữa chẳng. Tới khi thấy Thủy tìm nắm lấy bàn tay nó kéo đi, nó mới cảm được việc cô chấp nhận là thực. Nó tung tăng bước đi bên cô đến chợ và ôm giúp các món cô mua về tận nhà.

Trên đường, tâm hồn thẳng bé ngồn ngộn nở hoa. Nó hình dung nguồn hạnh phúc đang ùa tràn vào đời nó, tự dừng mọi chuyện đều trở nên đáng yêu xiết bao. Vạt nắng kia đang nhảy nhót chan hòa, trời trong xanh mát mẻ. Lững thững đi cạnh cô nó như nắm được niềm vui đang nở nộ.

Cô đẹp quá, một vẻ đẹp xuyên suốt nhiệm màu. Tuy người cô đều được che bởi áo quần vải vóc, song với nó lúc này cô ví như pho tượng thạch cao đang sống động bước đi. Nó nghe rõ từng hơi thở của cô quyện hòa với hơi thở nó. Vạt áo dài vải hoa chập chờn như cánh bướm, chờn vờn vẩy không ngưng.

Cậu bé trần trố nhìn. Trong trí óc ngây thơ, nó thấy cô Thủy vô cùng lộng lẫy. Chiếc áo ngực đội cao cho nó có cảm tưởng như hai đĩa oản trắng tưng tưng theo chiều chân cô bước. Những nếp chùng của chiếc quần như he hé hai hàng chân ngọc đuôi song song. Còn cái eo, đôi mông cô lập lờ sao kể xiết. Cô đúng là mẫu người lý tưởng mà nó hằng mong đợi.

Nó nghĩ nếu được cô cho về ở chung, việc gì cô cần nó sẽ hết sức làm. Quần áo cô nó sẽ lo giặt giũ, chén bát nó sẽ rửa sau khi ăn xong, nó sẽ dành sự nghỉ ngơi để cô lo soạn chấm bài và sắp xếp tài liệu dạy. Nó chỉ cần ngày ngày trông thấy cô, được cô xem như con và ra vào hầu hạ cô là rất quý. Để giúp nó lấy lại can đảm sau bao ngày bơ vơ không nơi nương tựa.

Hai cô cháu đi chợ về thì trời đã quá trưa, sức nóng đã bớt gay gắt. Cả Thủy lẫn đứa bé lễ mễ khiêng các gói thực phẩm vào, cậu bé lẳng xăng xếp đầy ra bàn. Thủy cảm thấy vui vui nên không còn vẻ khó chịu như lúc sáng. Có lẽ sự tử mở cũng khiến cô mất đi vẻ tiều tụy, cô không dè tâm lý con người chóng đổi thay như vậy.

Cô thấy hai gò má bớt căng, hố sâu nơi mắt chùng cũng đầy đặn lên và nhất là một nỗi vui thơ thới đang òa nhập khắp người cô. Cậu bé thì hí hửng ra mặt, nó không ngờ mục tiêu ao ước của nó chóng vánh đến thế, chẳng những cô thuận cho nó theo cô đi chợ, lại còn thuận cho nó đưa các món mua vào tận phòng cô ở.

Lần đầu tiên bước chân vào một căn phòng riêng tư của người nữ, nó thấy choáng váng vì những quần, những áo của cô bỏ vương vãi

khắp nơi. Lo đặt ba mớ bao bị xong, nó vội chạy đến thu dọn các món bỏ lênh lạch, Thủy thấy thế phải bảo: em cứ để đó cho cô, cuối tuần cô đều soạn để giặt một lượt, chứ không phải cô lòng tuồng bỏ bậy đâu.

Đang cầm cái nịt vú trên tay, cậu bé thoáng nhìn không thấy Thủy đâu nên vội giúi đưa lên mũi hít ngửi. Một mùi thơm dịu dịu của thịt da phụ nữ làm cho nó ngây ngất. Nó thực sự đã được đụng tay vào vật kín đáo của cô, nhất là được thưởng thức hương vị mùi mẽ của cô nên nó muốn chất ngất mê say tức khắc.

Tiếng cô lao xao gì đó trong buồng và khi cô bước ra thì nó thấy cô đã thay chiếc áo dài bằng chiếc áo cánh lụa hoa mặc ở nhà. Chính cái áo này làm cho cậu bé càng trân trố kinh ngạc vì những cánh hoa to ngoằn ngoèo ôm gọn lấy bộ ngực cô một cách sít sao no đủ. Thằng bé nguây nguẩy đầu như để xua đi hình tượng đang có hai bàn tay xò ra bó gọn lấy hai vú cô. Cái hình ảnh hết nó đã tưởng tượng suốt đêm qua khi nhìn lén thấy mớ đồ lót cô phơi ở cửa sổ.

Thấy vẻ tần ngần của thằng bé, Thủy hỏi: em đang nghĩ gì vậy. Đứa nhỏ ấp úng chối phăng, vợ quàng ngay một ý nào đó để chối bay ý tưởng bậy của mình. Thủy cũng tỏ vẻ không chuyên chú mà thúc giục đứa bé: em có cần rửa mặt cho mát rồi cô cháu chuẩn bị lo ăn trưa, chứ cũng trễ rồi.

Lại thêm một nỗi vui tràn ngập tâm hồn đứa bé. Nó không tin đây là sự thực vì có khi nào nó dám mơ được một lần cô cho nó ăn chung với cô. Thủy lịch kịch bắc xoong lên bếp, nhặt rau luộc và nấu canh cùng đặt một nồi cơm nhỏ. Loáng cái mọi thứ đã xong, cô dọn ra bàn và gọi nó vào.

Đứa bé rụt rè ngồi xuống cạnh cô, nó muốn nín thở vì sợ bắt gặp luồng không khí cô đang hô hấp làm bay lảng vảng hương thơm phụ nữ. Nó ăn mà cảm thấy luống cuống, nuốt trệu trạo cho qua. Thủy lẳng lặng nhận xét và chỉ dẫn cho nó cách nhai kỹ để thức ăn được tiêu hóa hết.

Phần 3

Vừa ăn, Thủy vừa hỏi han cậu bé về gia cảnh, mấy lần cô thấy nó thút thít định đặt bát xuống vì xúc động. Nó rành rọt kể với cô về tình cảnh bơ vơ của nó nên tha thiết chỉ mong tìm được một nơi cho nó nương tựa. Không hiểu sao bất thần nó được biết cô từ đâu mới đổi về nên nó âm thầm theo dõi cô, nhưng cô vẫn thờ ơ không hay biết.

Mãi đến gần đây nó đánh bạo viết mấy chữ gởi cho cô, rồi vẫn thấy êm ru nên càng thất vọng. May sao được cô hỏi nên nó mới có dịp bữa nay đi chợ với cô. Thủy cũng nói là vô tâm nên không để ý chuyện gì, chỉ khi có dịp hỏi han sơ cô mới biết là nó đã viết cho cô nhiều lần mà cô không đọc.

Chẳng hiểu có phải vì những lời tha thiết của đứa bé mà đang ăn, Thủy bỏ ngay bát xuống, chồm qua ôm lấy nó vào ngực và an ủi: cô xin lỗi em, từ nay em có thể ở với cô, có gì cô cháu ta ăn nấy, cô sẽ nuôi cháu, không phải sống bê tha, lầy lắt ở đâu nữa.

Đứa bé sột sịt khóc, những giọt nước mắt mừng vui, song điều hạnh phúc nhất là một bên tai nó đang áp nơi vú cô mà từ đó nó nghe những nhịp đập khe khẽ của trái tim cô giáo. Nó không dám nhúc nhích để tận hưởng sự mềm ấm toát ra từ chỗ dựa ở tai để nghiền ngẫm sự êm ái mà ngàn đời nó chẳng mong có nổi.

Cô Thủy thấy thằng bé im ỉm lại nghĩ nó còn thốn thức nên càng vít chặt đầu nó vào ngực mình hơn. Vô hình dung cả một bên má và chót mũi của đứa bé giờ lún sâu vào khoảng áo trước ngực cô. Những bông hoa trên lụa áo bỗng chấp chới như muôn ngàn cánh bướm, không nghe rõ tiếng mà trong đầu đứa bé như đang có muôn trùng tiếng đập cánh phành phạch vang lên.

Hai cô cháu ôm nít lấy nhau, đứa bé ngược nhìn lên cô Thủy, bầu ngực che khuất tầm mắt nên nó chỉ còn thấy một mảnh khuôn mặt cô với cặp mắt đang nhìn đi đâu đó. Hành động này làm chót mũi đứa bé dán sát vào dưới lườn bầu vú, xóc lên một cái thật nhẹ, nhưng đủ để đứa bé nhận ra sự tròn trịa và mềm mềm của vùng thịt đầy đà của cô.

Thằng bé riết róng hết sức, nó tưởng như mắt muốn hoa lên và chất xạ hương từ người cô không ngớt phả ra làm ngạt ngào cả nó. Tuy cố giữ im, song cái mặt nó vẫn phải rục rịch xê dịch, nếu không thì nó đến rồi beng lên hết.

Thủy lúc này cũng đang nhận ra cái nét kích động đúng hệt như

đêm qua khi cô hình dung bị đứa bé nghịch phá. Một sự ve vuốt nào đó như đang phủ kín lên bên một vú cô, nó tuy chưa xục xạo như có những ngón tay sờ mó, chà miết lên đó, nhưng những hơi thở đều đều lại cũng chẳng khác sự mơn trớn nhẹ nhàng đang đập chồn trên ngực.

Thủy nín lặng tận hưởng sự vồn vịu dễ thương đó. mấy lần cô định nhích lời người ra để vú cô đừng dính sát vào khoảng mặt đứa bé, nhưng cô lại nghĩ tội. Cô vừa nhen nhúm lên ngọn lửa yêu thương nơi đứa bé cô cút, chẳng lẽ cô lại nhanh chóng tắt ngay thì đứa bé sẽ thất vọng vô vàn.

Thế nên cô lặng thinh, một sự lặng thinh coi như đồng lõa của tội lỗi. Từ một lý luận vu vơ nào đó, Thủy lại nghĩ đứa bé chỉ đáng hàng con cháu mình thì san sẻ cho nó tình thương nào có gì gọi là quá đáng đâu. Hiện giờ đầu óc Thủy lộn xộn với rất nhiều hình ảnh và suy nghĩ.

Mộng đêm qua và thực giờ đây quện tròn vào nhau thành một mớ hỗn độn, không rõ trắng đen và phải trái. Cô vẫn e ngại về sự buông lỏng dục tính của mình, song quả thực cho đến giờ phút này đứa bé đã có hành động xàm xỡ nào để cô trách nó được.

Đúng lúc đó, cô nhận thấy một sự thúc nhẹ nơi lườn vú. Cô nhìn xuống thì thấy đứa bé nhắm mắt lại lim dim, chẳng hiểu là nó còn thức hay đã ngủ. Cô đẩy mấy cái chén cho gọn ghẽ ở bàn, nhẹ nhàng đứng lên ẵm thẳng bé đặt lên chiếc ghế dài cạnh đó. Cô lấy mớ áo của cô lót làm gối và cứ để cho nó ngủ. Cô trở lại bàn, cũng chẳng ăn uống gì nổi và dọn dẹp luôn.

Cô bỏ tất cả mọi thứ ở thau và ngồi nhìn đứa bé say ngủ. Chốc chốc, cô thấy môi nó nhếch lên chừng như cười, cô đoán là nó đang mơ cũng nên. Buổi chiều còn lại, Thủy không đi đâu nữa, cô lo giặt mớ quần áo, trong khi đứa bé phụ xách nước giúp cô. Chén bát cũng đã được đứa bé rửa, nhưng nó làm nguệch ngoạc chưa đúng ý, cô phải vẽ cho nó cung cách giữ vệ sinh như cô muốn.

Đứa bé rất mực gượng nhẹ khi làm các việc trong nhà. Tối đến nó bắc nước pha trà để cô vừa nhấm nháp vừa ngồi soạn, chấm bài cho yên tĩnh. Trong nhà có thêm một hình bóng nam cũng thấy hay hay nên Thủy càng lúc càng tỏ ra không nao núng sợ miệng lưỡi thiên hạ đồn thổi bậy bạ nữa.

Thấy cậu bé lo lắng mọi việc cho cô một cách tận tình, Thủy vui bụng lắm. Cô nhắn nhủ nó: cháu đi ngủ trước đi, để mặc cô, cô còn lo soạn

và chấm bài rồi mới đi nằm được. Cô đoán thằng bé chắc là mệt vì cả ngày lằng xằng phụ giúp cô. Đưa bé lí nhí cảm ơn rồi về chỗ cô đã chỉ định cho nó. Chả mấy chốc đã nghe tiếng thở đều đều vang lên.

Thủy ngồi ở bàn tản mạn đọc các bài văn của học trò, ghi những nhận xét vào ô lời phê của giáo viên và cắt riêng những tập viết hay để mai sẽ giảng cho học sinh. Đêm càng lúc càng âm thầm, từng tiếng động dù nhỏ cũng nghe vang vọng rất rõ. Thủy chợt nhận ra tiếng hai con thằn lằn rượt đuổi nhau trên vách khiến cô quăng bút ngồi nhìn theo.

Cái con chạy trước dù ba chân bốn cẳng vẫn lỉnh quính, ríu cả thân hình lại để đến nỗi con chạy sau chộp được. Rồi Thủy thấy con sau phủ lên con trước và đuôi con này vênh lên đập phạch phạch liên tu bất tận. Hai con xoắn lấy nhau một lúc thì nhả nhau ra và mỗi con chạy ngược một hướng.

Cuộc sống tình dục của con vật dần dị như vậy, chẳng buộc ràng, chẳng trách nhiệm, sau nhu cầu đường ai nấy đi, cùng lắm sau đó con cái mang thai sinh ra những cái trứng bé xíu, còn số phận nở không nở thì chẳng ai tìm hiểu xa hơn cho nhọc phí sức. Còn con người thật rắc rối quá chừng, lúc nào cũng bồn phận, điều tiếng, dư luận và ràng buộc đến cùng cực nhiều khê.

Người nam nào tìm đến giới nữ đều có một yêu cầu y hệt nhau. Trước thì giữ gìn, e lệ cầu mong người nữ để ý đến mình. Khi cá đã cắn câu thì chờn vờn bóng bẩy, xa xôi ỡm ờ, mung lung ướm hỏi, vòng vây tưởng là bông lơi mà thít chặt lại dần, đến một lúc nào đó thì huych toẹt xấn xổ bộc bạch ra.

Thủy thấy mệt mỏi quá đáng. Người yêu một thời của cô cũng không thoát khỏi sự hồ đồ thường lệ đó. Trước sau gì cô cũng sẽ thuộc về anh ta, lễ nghi xong thì cô đâu từ chối lời anh yêu cầu. Vậy mà anh xốc nổi quá đáng chỉ muốn xơi tái cô trước rồi tính chuyện tiến đến hôn nhân sau.

Ngẫm cho kỹ cô cũng dự một phần vào việc khuyến khích anh để đến nỗi xảy ra nông nổi. Hôm ấy anh đến thăm cô nhiệt tình phơi phới. Cô thấy vui theo anh, dí dỏm hỏi điều gì làm anh phấn chấn như thế. Anh khen cô sát rạt, một hai bảo thấy cô đẹp và duyên dáng vô cùng.

Người nữ nào được trai khen mà chẳng thích. Vì vậy nên hờ hững không chú ý. Anh xun xoe tiến lại gần cô và cầm lấy bàn tay mà đưa

lên hôn vào mu bàn tay một cái. Vừa hôn anh vừa nhìn chăm chú mặt cô và tiến xa thêm một bước. Anh lú lo hôn mu bàn tay và xê dịch miệng lên cao dần cánh tay cô.

Nụ hôn như con ong hút nhụy hoa, chân và ngòai dính đầy phấn, gieo rắc sự gờn gợn lên cô. Cho nên anh tưởng là cô ửng chịu. Chỉ khi mặt anh sát cạnh da mặt cô, hơi thở anh chồn vờn và bắt chợt anh ngấu nghiêng hôn dày vò lên môi cô thì cô mới nhận ra đã muộn. Cô cố đẩy anh ra và khuyên anh nên dè dặt nhưng anh không còn biết phải trái chi nữa.

Dục vọng đang bùng lên mãnh liệt, anh ôm xiết cô trong vòng tay, cổ chiếm hữu cặp môi cô mà hôn. Cô hồn hển quay mặt đi, anh bám theo như cái bóng, môi anh trượt tới trượt lui nơi má cô, gây vô cùng khó chịu. Hai tay anh lúc này cũng múa loạn xạ, hết gò lấy bả vai cô lại nhoáng nhoáng ở phía sau lưng, cái áo cô đang mặc bị vò nhàu nhĩ hết.

Thủy giận lắm, anh đã coi thường cô quá đáng. Anh coi cô như một món hàng nên cô giận anh vô cùng. Cô càng vùng vẫy đẩy anh ra, anh nào còn biết liêm sỉ gì nữa. Bàn tay anh đã cố tình chạm vào ngực cô và xoa bóp liên tục ngoài vải áo. Cô đập mạnh lên bàn chân để anh đau mà buông cô, nhưng khi con người đã mất lý trí thì đâu chịu ngưng lại.

Cô thấy đôi mắt anh đỏ ngầu, anh loạn choạng định đè cô ngã xuống chiếc ghế cạnh đó. Bàn tay anh đã nắm được cổ áo dài cô mặc và giật mạnh ra. Tiếng nút bóp kêu tách rất thanh gọn nhưng cô nghe như bản án cuối cùng chấm dứt cuộc tình. Cô không nường nhẹ nữa bất thần huých đầu gối vào hạ bộ anh khiến anh đau điếng buông rời cô.

Thủy được dịp mắng nhiếc anh tàn tệ. Cô dùng những lời chua cay xỉ vả anh và giận dữ đuổi anh ra khỏi phòng. Anh như người say bưng tỉnh, nài nỉ sự tha thứ nơi cô, nhưng cô không thể dung tha cho anh nữa. Cuộc tình chấm hết, cô buồn bực vô cùng.

Bây giờ, mỗi khi nhớ lại, cô còn giận. Con giận làm cho cô nhìn đâu cũng thấy khó tin trên đời có sự tôn trọng nhau. Có lúc cô đã nghĩ hơi quá khích về phái nam và khẳng định phần lớn họ đều có vẻ muốn lợi dụng phụ nữ. Ý tưởng này khiến cô thủ cẳng như bình, một hai không để một bóng dáng phái nam nào xen vào cuộc sống thường nhật của cô. Có thể nói câu châm ngôn “trọt vỏ dừa, thấy vỏ dừa cũng sợ” rất đúng với tâm trạng cô sau lần thất bại này.

Cô hoàn tất mọi việc rất khuya. Cô xếp gọn chồng vở và các học cụ cho ngày mai và đi nghỉ. Cô bước qua chỗ cậu bé, thấy nó nằm thu hai tay kẹp vào đùi, ngủ mê man, cô nhói lên một lòng thương. Tội nghiệp đứa bé hẳn chưa tin được có một nơi yên ngủ nên thế nằm của nó vẫn chưa xa những ngày thui thủi ngủ xó chợ vỉa hè.

Cô nhẹ nhàng kéo tấm đắp bị thả rơi để ủ ấm cho nó. Cô những muốn cúi xuống hôn lên trán nó để tỏ tình nhũ mầu thương con song lại sợ đánh thức nó dậy. Cô đi nhẹ về giường, ngã nằm xuống và lim dim cặp mắt.

Lại một đêm trần trọc. Tiếng thằng bé ngủ mới kêu oai oái từng lúc càng làm cho Thủy khó chợp mắt. Cô dợm ngồi lên mấy lần định để ra xem sự thể của thằng cháu ra sao, nhưng một nỗi sợ len lén nào đó làm cô chần chừ. Cô nghĩ đến ám ảnh đêm trước, cô không rõ những thôi thúc đó có thực chẳng, nhưng dù sao đứa bé cô nhận nuôi cũng là phái nam, sợ sự dễ dãi của cô sẽ khiến nó hiểu lầm.

Cô bị dằn vặt giữa hai thái độ, để mặc nó trần trổ với những giấc mơ sợ sệt thì không đang, còn cô đến lay tỉnh và ủi an thì liệu điều gì sẽ tiếp đến. Cô nằm im nhìn lên trần nhà lòng xáo động vô vàn. Thằng bé ú ớ dữ quá, như đang bị ma đè hay quỷ ám gì đó. Hai tay nó cứ chao chao vờn đưa lên không trung, hai chân co giật đập vung dữ dội.

Nó lúng búng thét kêu gì đó trong họng, những tiếng rè rè không rõ. Tựa như có một cái lưới đang phủ quần lầy nó và nó đang hết sức vùng vẫy để thoát ra. Chỉ tới khi Thủy thấy đứa bé vật vã kịch liệt thì cô mới choàng dậy chạy đến với nó. Cả người nó ướt đầm mồ hôi, tay chân lạnh cóng, mắt hốt hải vì khiếp đảm. Đột nhiên cô cũng thấy nỗi sợ vu vơ như nó.

Cô cố lay cho nó tỉnh, nó vẫn mê sảng kêu la: xin đừng đánh tôi, để tôi đi, tôi không biết đây là chỗ của anh, tha cho tôi. Thì ra thằng bé ám ảnh vì bị ăn hiếp trong những ngày ngủ vạ vật ngoài phố. Thủy thấy thương và tội cho nó vô ngần. Cô ôm chặt nó vào vòng tay, nói huyền thuyên: không, em đang ở nhà cô, chẳng ai đánh đuổi em đâu, em đừng sợ.

Thằng bé vẫn giãy đạp, nó thét lên: tôi van xin anh rồi, đừng đánh nữa, buông tôi ra để tôi chạy đi. Thủy lại phải nén chặt nó vào người, lẳng ru nó để dần dần nó tỉnh. Một lúc sau nó mới hoàn toàn nguôi ngoai, mắt nó vẫn còn đầm đìa lệ. Nó ngơ ngác mở đôi mắt tròn xoe nhìn cô. Thủy dịu dàng hỏi nó: em tỉnh chưa, em mơ gì mà sợ sệt

thế.

Thằng bé ôn tồn kể: nó bị một người nào đó đánh đập vì nó dành mất chỗ ngủ của anh ta. Nó chấp tay lạy van nhưng người đó không tha, lại còn toan đập cho nó chết. Thủy phải giải thích cho nó hiểu chuyện ấy thuộc vào quá khứ rồi, giờ nó chẳng phải lo lắng nữa. Rồi cô để nó tựa vào cô và bảo nó ngủ lại đi.

Thằng bé nằm im vì tìm thấy hơi ấm từ người cô cứu mang nó. Nó lặng yên hưởng nỗi hạnh phúc vừa chớm dậy lúc này. Gần cô, nó thấy tâm hồn dịu lại, nhất là tai nó đang đón nhận những nhịp đập đều đều từ trái tim cô. Lại nữa, nó cũng đang lâng lâng vì vẻ mềm dịu của một bên ngực cô đang là chỗ dựa cho nó. Nó thấy rõ hơi hướm thơm tho dịu dịu đang tỏa ra từ vòng ngực êm ấm đó.

Thấy đứa bé đã hạ cơn sợ khiếp, Thủy cũng ngồi yên cho nó vững bụng. Một nhen nhúm nào đó đồng thời cũng dâng lên từ từ nơi cô, những thước phim nồng nàn trong đêm trước quay diễn trong đầu cô lần lượt. Cô Thủyg mang không rõ phải làm gì, để đầu thằng bé tựa thì xốn xang mà lấy ra thì lại e cậu nhỏ sợ.

Cô bầm bụng phải để nó dựa vào cô thêm một lúc nữa, rồi mới nhẹ nhàng đặt đầu nó nằm xuống. Cô bảo nó: giờ cháu hết sợ rồi, cố ngủ đi và đừng bao giờ nghĩ đến chuyện không may đã qua.

Nói xong, cô mau mắn đứng lên trở lại chỗ giường. Lại một thời gian nghĩ vẩn vơ không sao chợp mắt được. Để rồi cô thiếp đi khi quá mỏi mệt sau đó.

Cô giáo Thủy trở lại trường sáng thứ Hai đầu tuần. Thấy cô ôm đồm nào sách vở, nào học cụ, đứa bé xin được đi theo để khuân bớt, nhưng Thủy không cho. Cô dặn cậu ta cứ ở lại trông nom nhà cửa được rồi, còn cơm nước đợi khi về cô sẽ lo.

Thật ra trong thâm tâm Thủy chưa muốn để cậu bé đi với cô vì dù sao cô chưa quen có người nào cùng bước trên đường. Điều này cũng trái với chủ trương từ đầu của cô khi về với tỉnh nhỏ này. Cô rất sợ sự dèm pha của dư luận thường hay quan trọng hóa những việc bé để gây nên tai tiếng không tốt. Cô đã giữ vững quan niệm này bằng cách không bao giờ cậy nhờ bất cứ học sinh nào giúp đỡ cô, dù là trai hay gái.

Thằng bé ở nhà một mình, cố tìm việc để dọn dẹp nhưng dường như cô Thủy đã làm hết. Quần áo, đồ dùng đều có chỗ riêng của từng thứ, gọn ghẽ, ngăn nắp, sạch sẽ, có muốn giúng tay vào làm thêm

cũng chẳng được.

Nó tìm vào chỗ ngủ của Thủy, hi vọng sẽ sót một việc gì đó chưa thực sự được xếp để lấy điểm với cô. Lại một lần thất vọng vì ngay chiếc áo ngủ hay chiếc tất cũng đều treo vào tủ hay bỏ vào giỏ chõ giặt, chứ không bỏ vương bừa bãi như nhiều cô gái khác.

Một điều làm cho đứa bé ngây ngây là một mùi vị hoàn toàn của phái nữ lảng vảng bay khắp chốn, một mùi hương đặc biệt không thể lẫn lộn được. Nó dịu dịu nhưng thốc mạnh vô cùng khiến ai đã cảm nhận luôn thấy bị ám ảnh không dứt.

Như một phản xạ tự nhiên, cậu bé tiến gần lại gần kéo chiếc tủ thấp nơi cô Thủy đặt bức ảnh của cô. Nó đứng ngấm tẩm ảnh nửa người với đôi mắt đầy ngưỡng mộ và kính phục. Sự tò mò khiến nó rụt rè chưa dám đụng vào ngăn kéo tủ. Nó không nghĩ trong đó đựng các món quý giá nhưng nó nghĩ còn tối ư quan trọng và đắt quý hơn bất cứ thứ gì có giá trị trên đời.

Đó hẳn là nơi chứa cất những chiếc áo ngực của cô, món cô vẫn phơi hong nơi cửa sổ đã làm cho nó ngẩn ngơ ngơ ngẩn rình ngấm để bị cô bắt gặp. Tay nó rón rén cầm vào cái tay nắm định kéo ra, song ngần ngừ. Mãi sau hẳn tự nhủ chỉ mở xem mọi thứ có sắp đặt gọn gàng thì có gì khiếm khuyết, nào phải hẳn muốn đụng chạm vào các thứ riêng tư của cô đâu chứ.

Lại thêm vài giây tần ngần suy tính, cuối cùng ý tưởng tò mò quá lớn lấn lướt mọi e dè vì dù sao tuổi mới lớn nó cũng muốn tận mắt nhìn vào cái món phụ nữ bọc che đôi vú của họ mà nó tin là rất lạ, rất có ý nghĩa đối với nó.

Nó lại tự căn dặn thêm chỉ dùng mắt nhìn thôi, tuyệt đối không được làm gì khác, nên nó kéo nhẹ nhẹ cái ngăn tủ ra. Những cái nịt vú của cô giáo xếp chiếm một góc ngăn, nhiều loại khác nhau, thứ nằm xẹp hẳn xuống, thứ nhô cao lên như có lót vật cứng bên trong, màu này màu kia trông hoa cả mắt. Khi còn đứng ở dưới đất trộm ngược nhìn lên, đứa bé tưởng là mấy bầu vải chỉ lớn độ bụm tay nó, nhưng lúc này đứng cận cảnh nó mới thấy điều nó nghĩ sai xa sự thực.

Những loại nịt ngực bằng lụa hay ren mềm không có lót thì tương đối còn khiêm tốn một chút, chứ những thứ có vẻ loại đắt tiền để cô giáo mặc các buổi hội hè, dự tiệc thì trông dềnh dàng hơn. Hai lúp vải hoặc ren lùm lùm lên tựa phẩm oản, những mắt ren trông chẳng chịt sao sa, chỗ nào kín thì kín bưng, chỗ nào thưa thì xem chừng soi rõ

cả thịt da bên dưới.

Thằng bé lịm đi vì những vật lồi cuốn đó. Những ụ lum lum đường chực mời gọi bàn tay đặt xoa lên để tìm sự mềm mại dẫu kín ử áp nơi nhạy cảm của đàn bà. Đứa bé hình dung khi mặc sát gọn vào người, cặp vú người nữ được nâng lên tròn đầy lồi cuốn, khiêu khích những cái nhìn của giới nam không thể bỏ qua hay lơ lảng được.

Điều này nó đã lờ mờ cảm thấy tối qua khi cô Thủy ôm nó vào lòng, dù cô để ngực trần mà đôi vú cô đã làm cho nó muốn chết ngộp. Chúng êm quá, vừa vun cao lại vừa dàn trải rộng ra hai bên như một vòng kiềng mềm ẩm, nó ước gì đừng phải rời xa để được ngủ quên trong cái ôm da diết đó.

Bây giờ đứng nhìn, nó thấy hai bàn tay lóng ngóng vô cùng, lăm le chỉ muốn ướm đặt lên xem độ to cao của chiếc nịt vú cỡ nào, liệu so sánh với vú trần của cô giáo có gì khác biệt lớn. Nhưng nó đã lỡ hứa không sờ mó gì cả, nên lúc này đầu óc nó rối hơn tơ vò. Miệng nó mở dẫu ra, thêm thuồng như đứng trước một bắp thịt thơm tho mời gọi.

Càng nén lòng, nó càng thấy những ngón tay bắt đầu run, cái run của một vật thấy ngay trước mắt mà chẳng làm gì được. Nó bần khoản vô cùng, phải làm sao đây để trấn áp sự thèm muốn đang dâng lên ngùn ngụt. Chân nó cũng đã bắt đầu đứng không yên chỗ, như đang giẫm trên ổ kiến lửa nhoi nhói.

Nó thập thò rướn người tới thụt người lui, có lúc mũi chúi sát gần vào trong hộc ngăn kéo. Để làm gì, nó không sao đoán ra được, dường như nó xăm xoi xem còn vương lại chút hơi hướm gì của cô giáo nơi các vật che này chẳng.

Đầu óc nó rộn rã loạn lên, như có hàng ngàn quả chuông đua nhau khua rền vang nơi óc. Miệng nó làm bầm những gì nghe không rõ. Đến một lúc không nhin nổi, nó liềm giúi mặt vào một chiếc nịt vú mà nhắm tịt mắt lại hít say sưa. thỉnh thoảng đâu đây một mùi hương y hệt mùi tối qua nó đã ngửi thấy và tự dưng mũi nó di đưa trên lớp ren của chiếc áo ngực để cố thu nhiếp mùi thơm vào hồn.

Nó hình dung như đang di mũi trên chính cái vú để trần của cô giáo, đúng như ý tưởng nó vẽ ra trong đầu khi nhìn trộm áo lót cô phơi. Sự tưởng tượng thái quá làm cho nó mê muội đi nên việc hít ngửi tiếp tục làm mãi, làm mãi đến khi nó vi phạm điều lệ hời nào cũng không hay.

Mãi đến lúc nó sực nhớ ra thì cũng là lúc nó thấy miệng nó đang liếm trên một lúp của chiếc nịt vú có độn lót cầm ở tay từ hồi nào. Nó hoảng hồn vì nước miếng nó làm ướt cả một khoảng trời lên của chiếc áo lót. Nó quính quáng không biết phải giải quyết làm sao, chỉ sợ áo không kịp khô, cô Thủy đi dạy về bất gặp thì đuổi nó ngay là cái chắc. Nó ân hận vô vàn, người bã buôi hết còn cử động được.

Nó định lấy chiếc nịt vú ra phơi chỗ nắng, nhưng lại sợ quên thì đúng là lạy ông tôi ở bụi này. Sau cùng thì nó đành liều, cất xếp chiếc nịt vú y vào chỗ cũ, cầu mong trưa về cô lo bữa ăn nên không thay áo lót và sẽ khô kịp.

Mặc cảm tội lỗi khiến nó phải tìm một việc làm nào để lấp liếm che dấu và lấy lòng cô Thủy. Và nó nghĩ ra phải đi nấu cơm giúp cô mới được. Thuở giờ nào nó có biết nấu cơm là gì nên giờ nấu thì làm gì trước, làm gì sau đây. Kệ, ngon dở gì cũng làm đại, có gì cô Thủy sẽ chỉ vẽ cho nó biết sau.

Nghĩ thế nó đi lấy gạo bỏ vào xoong tráng vo và đặt lên bếp. Nó chưa lường được hai người ăn thì phải lấy bao nhiêu gạo cho đủ, đặt bao nhiêu nước cho vừa nên điều gì cũng làm phóng đại, nhiều thì ăn tiếp bữa sau, dở thì cô Thủy sẽ điều chỉnh sửa lại.

Phần 4

Khi cô giáo về, thằng bé đưa câu chuyện ra kể công, cô buông vội mớ học cụ chạy bay vào bếp. Giở nồi cơm ra, cô kêu lên: sao mà nấu nhiều gạo thế này bao giờ ăn cho hết. Rồi cô lại hét: nước đổ như nấu cháo, cô phải vội giảm lửa để chất bớt nước đi.

Cơm sôi sùng sục, cô bỏ vào thay áo, thằng bé bụng đánh lô tô, nín thở. Nó nghe ngóng xem cô làm gì ở trong buồng, chừng không nghe tiếng ngăn kéo tủ mở nó mới thở phào. Nó đâu nghĩ ra là buổi trưa cô thay áo lót làm gì cơ chứ.

Khi cô giáo ra lại, nó thấy mặc cảm tội lỗi đầy đầu. Cô lại nghĩ nó sợ bị cô rầy nên trấn an nó: cô đã dặn cháu trông nom nhà thôi, cháu có biết nấu ăn đâu mà tọc mạch làm. Từ từ cô sẽ chỉ dạy cho rồi muốn nấu hãy nấu. Đừng nổi lửa rủi ro xảy hỏa hoạn nguy hiểm. Xong cô cũng khen vuốt để nó không tự ái.

Thằng bé len lén nhìn cô, thấy khoảng ngực cô phập phồng dưới chiếc áo bà ba lụa, nó miên man nghĩ tầm phào. Nó đang nhắm nhắm xem kích cỡ vú cô lớn ra sao so với chiếc áo nịt nó đã ngậm mút lúc nãy, nhưng không sao đoán xác đáng nổi. Còn cô Thủy vô tình chẳng hiểu thằng bé nghĩ gì mà nhìn cô mãi nên hỏi thăm chừng: cháu đói bụng hả. Cậu bé được dịp gạt đầu nhận đại.

Hai cô cháu ngồi vào bàn ăn, dọn dẹp để ra chậu và cô đi nghỉ. Thằng bé bây giờ mới hoàn hồn. Cô giáo dặn nếu cô có ngủ quên thì nhớ đánh thức cô khi chuông đồng hồ reo. Nó vâng dạ mau mắn.

Thằng bé được nuôi ăn đầy đủ, có chỗ trú an toàn, lại thêm được cô giáo chăm lo nên phỏng phao thấy rõ. Từ nước da đen đũi vì khét nắng và gương mặt gầy đét vì thiếu ăn, tay chân khẳng khiu vì bị hiếp đáp, giờ trông cậu bảnh bao ra dáng.

Cô Thủy cũng dần quen sự hiện diện của đứa bé bên cạnh nên bắt đầu sai nó ôm tập vở học sinh đến lớp trước cho cô, hoặc dặn nó đến trường nhận bài vở về nhà, trong khi cô còn phải họp ban giáo viên rồi mới về sau. Dư luận có vẻ cũng không để ý vì đứa bé không phải là học sinh của trường, vả chăng việc cô giáo nuôi một đứa để giúp việc cũng không phải là điều hệ trọng khiến mọi người phải bàn tán.

Có điều, ngày trước ở một mình cô có phần tự do hơn, ngày ngày đi dạy về chỉ cần gài chốt cửa cẩn thận, rủi cô có lỡ hờ hang suồng sã cũng chẳng lo ai dòm ngó. Bây giờ có bé trai, dù cô thương xem như

hàng con cháu vẫn để cô phải dè dặt. Cô phải thận trọng nơi việc ăn mặc đã đành mà đến dáng đi, lời nói cũng phải chính đính nghiêm trang.

Từ ngày có nó, quần áo định đem giặt giũ cô cũng phải bỏ gọn trong giỏ nhựa, không dám treo ở thành giường hay nơi ghế vì cô muốn tránh tối đa gây tò mò nơi đầu óc trẻ măng của đứa bé. Cô luôn dặn dò nó ở với cô phải sạch sẽ, ngăn nắp. Cô kiểm soát gắt gao việc tắm rửa của bé để giữ nó không bị sai ghê, chốc lờ.

Mỗi khi nó tắm rửa xong, cô đều gọi nó lại kiểm soát. Cô khám sau gáy, phía sau vành tai, khoeo tay, khoeo chân là những nơi bọn trẻ hay bỏ sót không kỳ cọ đến. Cô chỉ cho nó thấy bọn ghét còn đóng tại các chỗ và buộc nó vào tẩy rửa sạch. Nó ngoan ngoãn làm ngay.

Nó dành giúp cô việc rửa chén bát, cô đồng ý cho nó làm. Nhưng cô cũng kiểm lại để chỉ cho nó sự quên rửa ở tròn bát đĩa hay còn nhờn dầu mỡ để nó biết mà làm trơn tru hơn. Lâu dần nó đã học được cái nét cẩn thận của cô nên cô rất vừa ý.

Có một hôm, nó hí hửng khoe với cô: cô chỉ em nhiều nơi cần phải chú ý cọ tắm, nhưng em biết chắc là cô còn sót một nơi chưa chỉ cho em. Bất ngờ em mới khám phá ra, đó là hai bên bẹn của em. Cô Thủy đã biết mười mười cái chỗ tế nhị này rồi, nhưng cô nghĩ dù sao nó là trai cô tận tay chỉ vẽ cho nó bất tiện, tuy nhiên cô cũng làm ra vẻ nó đúng và khen nó.

Cô Thủy định bụng lâu dần sẽ trình xin thầy hiệu trưởng cho nó theo học để có dăm mớ chữ nghĩa nuôi thân lâu dài. Thà không nhận bảo trợ nó thì thôi, đã cho nó về ở mà dốt thì mang tiếng chết. Cô nghĩ để sự lai vãng của nó tới lớp quen cho mọi đồng nghiệp cô biết rồi cô sẽ nhờ các bạn nói thêm giúp cho cô.

Thằng bé bây giờ quen việc lắm rồi, nó đã có thể tự đi chợ, nấu ăn không còn cảnh nấu nhiều hay biến thành cháo nữa. Cửa nhà cô có nhát chổi của nó quơ qua cũng lảng lẩy. Phải cái nó vẫn còn ngủ mớ và hay hốt hoảng. Có bữa nó lòng lên chạy khắp nhà, chực xô cửa tuôn ra đường. Cô phải níu giữ nó lại, lúc đó nó nép vào cô sợ sệt và cô phải trấn an mãi nó mới qua cơn.

Cô hỏi nó đều kể lại chuyện bị đánh đập làm cho nó bị ám ảnh mãi. Cô thương nó nên phải ôm nó chờ nó tỉnh, những lúc ấy cô thấy nó rúc vào như con mèo con nũng nịu. Sự va chạm của đầu mặt nó khiến cô gờn gợn, hình ảnh đêm nào chột quay về, cô thấy nóng

bừng song phải trấn tĩnh ngay.

Bữa đó, tình cờ thế nào cô về nhà sớm khi dặn nó cô đi chợ và tiện thể gặp bạn cùng dạy luôn. Chẳng ngờ vì không báo trước nên tới nơi thì bạn không có nhà. Cô lặng lẽ vào, thằng bé đang tắm rửa và hát long bông gì đó. Nó không hay cô đã về. Cô thay áo dài xong vừa bước ra thì nó cũng từ phòng tắm lộ mặt.

Cả hai đều giật mình thót lên vì thằng bé nghĩ là chỉ có nó một mình nên cứ để tổng ngồng vậy mà đi ra. Cô nhìn thấy trọn thân hình thằng bé mà chưng hửng. Thằng bé lớn quá, vượt ngoài dự đoán của cô. Điều khiến cô lúng túng hơn là cô nhìn thấy cái chỗ kín của nó, tuy chưa thuộc dạng người lớn nhưng vẫn làm cho cô thẹn thùng.

Cô đã từng thấy con chim của các bé trai, nhưng cô chưa hình dung được chim của nhóm trai khoảng mười mấy tuổi. Ngay đến dương vật đàn ông cô cũng chỉ thấy thoáng qua sách vở hay các tài liệu sức khỏe, chứ cô chưa từng đối mặt với của thật ngoài đời. Nay nhìn thấy thằng bé, cô đâm Thủy mang.

Cô chỉ lí nhí trách nó không được lòng tuồng vì nhà có phụ nữ. Nó tiu nghỉu vâng lời mà vội bùm tay che chạy tọt vào nhà tắm lại. Quýnh quáng nó mới nhớ là nó có đem quần áo gì vào đâu chứ, nên nó lúng túng không biết phải tính sao. Nó cứ ngồi thu lu trong nhà tắm vậy.

Cô Thủy thấy mãi thằng bé không ra nên hỏi vọng vào: cháu làm gì trong đó mà chẳng ra lo dọn cơm nước đi. Nó áp úng tựa người ngậm hột thị, cô giáo phải xề lại gần hỏi lần nữa, nó mới thú nhận về chuyện ỷ ỷ nên không mang quần áo vào. Cô giáo bật tức cười, nhưng cố nén mà vào lấy đem cho nó.

Cô không vào hẳn nhà tắm, chỉ đặt ngay cửa bảo nó nhất lấy. Nó mặc xong cảm thấy hú vía, tự hứa từ nay sẽ cẩn thận dè dặt hơn. Hai cô cháu ngồi ăn bên nhau mà chẳng ai đá động gì đến việc vừa xảy. Cô Thủy muốn lãng quên đi và thằng bé thì sợ cô mắng rầy nữa.

Suốt từ đó cô Thủy có vẻ bồn khoăn. Hình ảnh đứa bé quấy rầy tâm trí cô. Làm gì cô cũng thấy lóng ngóng, quên trước quên sau. Cô lấy bài ra chấm, không tập trung tư tưởng được nên chỉ đọc vài tập lại xếp đó. Cô định tới khuya khi tâm hồn lắng đọng lại sẽ chấm tiếp. Thằng bé thấy cô như vậy thì càng sợ nên lảng xảng hỏi cô có cần gì thì cô gắt toáng lên.

Thét rồi cô phải hỏi nó đi nằm đi và để mặc cô chấm bài. Một loáng sau thì nhịp thở đều của thằng bé đã vọng lại chỗ cô. Nhưng cô Thủy

thì vẫn lử đử lử đử vì ba chuyện ruồi bu dễ giận.

Thoáng cô thấy dường như có ai đang đứng sau lưng cô, thở phì phò vào gáy, cô ngoảnh lại, chẳng có gì cả. Lại một chốc, cô thấy như ai đang nhìn cô chăm chú, cô vọt quay để bắt tại trận kẻ đó thì cũng không có ai hết. Cô bỗng thấy cô dớ dẩn quá rồi. Nhà cô tối đến cửa đóng then gài thì ai mò vào được, vậy mà cô lo nhắng lên.

Hình ảnh bữa nào xoay lòng lộng trong trí cô. Cái nhìn chăm bẳm của thằng bé như dán chặt vào cô nhoay nhoáy. Cô đã kéo sữa vạt áo mấy lần mà hình như vẫn có chỗ nào để hở ra. Ngực cô phập phồng như bị phá khuấy làm cô thở rợn. Cô phải vuốt tà áo, những hột nút tràn lướt qua ngón tay làm cô muốn nổi gai.

Cô thấy rõ ràng thằng bé đang nhìn cô với đôi mắt van lơn nài khẩn. Cô xua tay đuổi nó đi mà nó cứ lăn xả vào. Bất ngờ nó rúc vào cô như những lần ngủ mớ, cô đẩy lơi nó ra thì nó hét lên kinh hoàng, cô phải ôm chầm lấy nó.

Mọi khi nó chỉ dựa đầu nằm im run rẩy, lần này thì cô thấy nó giúi mũi vào ngực cô. Những hơi thở của nó muốn chui qua lụa áo để xâm nhập vào bên trong thịt da cô vậy. Cô chợt nhớ là cô không mặc áo lót. Vì thế cô thấy buồn nhột tứa có ai gầy gầy lên ngực cô vậy.

Chẳng mấy chốc, hai đầu vú cô săn lại, da nổi như da gà, lăn tăn chùng có những con sâu đang bò ở đó. Cô nhìn xuống thấy cộm đội hẳn lụa áo lên. Thằng bé thì ngược lên thiết tha xin cô cho được nép sát vào nữa. Cô còn chưa có phản ứng rõ rệt thì đứa bé đã đưa một tay lên xoa bên vú ngoài áo.

Cô buồn nhột quá thể, bàn tay mân mó vú cô thật điệu nghệ khiến cho từ bầu vú đến quầng và núm đều cứng hẳn lên. Cô không còn thở tự nhiên được nữa, dồn dập, dồn dập, hổn hển. Bàn tay trước còn rờ xoa một bên, sau thì cả hai bên vú cô đều bị phá khuấy. Cô nghe rõ tiếng lụa bị vò kêu loạt xoạt và ơ kìa cái miệng thằng bé đã mút đúng vào một bên đầu vú của cô rồi.

Môi nó chúm lại mút chùn chụt, bàn tay kia thì bóp nghễn vú cô. Nó vẫn xoa và bú làm ướt cả áo và gây lạnh vú cô. Đang khi cô chưa tính sao thì cái bàn tay bóp vú đã lách vào vạt áo cô để tách mấy hạt nút bấm ra. Khi tay nó chạm vào cái vú trần thì ve se ngay đầu vú và miệng thì bú mạnh.

Làm thế nào nó lại lọt được bên áo nó đang ngậm để khi cô nghe mát da thì ngực cô đã trống hoác ra rồi. Thằng bé thấy đôi vú dầy cân đối

thì thích quá, lẫn xả vào hôn hết bên nọ đến bên kia, dùng chót mũi rê lên các núm vú và mút tụt tụt hăm hờ. Cô phải dựa ngả vào ghế cho nó nghịch mới không bị lão đảo. Thằng bé bú nghiêng ngáu, bóp chặt bầu vú để cái núm trôi cao lên rồi nút hả hê. Thủy càng thờ hờn hển vì hai vú bị kích thích.

Thằng bé bú mút lâu thật lâu mà không chán. Trái lại càng bú mút thì hai vú cô càng căng mọng lại. Nó nhận ra sự quyến rũ này nên bóp, nút với tiếng rên gằm gừ. Thủy phải bảo nó: từ từ chứ, đừng làm mạnh đau vú cô.

Chợt trời đổ cơn mưa, tiếng sấm nổ ù ù lay Thủy chợt tỉnh. Cô nhìn quanh chỉ mỗi mình cô thức, hai tay đang bụm nơi hai vú. Cô nhìn sang bên, thằng bé vẫn ngủ say và miệng nó hình như đang nhếch môi cười. Cô tên tò với mình.

Người ta thường ca cẩm “ cái đêm hôm ấy hôm gì “ để nói lên sự bứt bách tâm hồn mà ai đó phải chịu đựng vì những bản loạn tâm sinh lý. Điều này quả thật đúng sát với tình cảnh cô giáo Thủy đêm nay. Đầu óc cô càng lúc càng bưng bưng như có muôn ngàn nhát búa hay mũi kim đập đâm vào. Cô cảm thấy mệt mỏi quá sức.

Cả người cô nhộn nhạo như mọi tĩnh động mạch đảo lộn lên hết. Các bộ phận sinh lý bị cào cào xới tung lên, dồn nén và dàn trải khắp tứ chi làm cô muốn chóng mặt. Vú cô còn cào, con bướm con nơ hánh chấp chờn phá phách. Cô có cảm tưởng như đứa bé ngủ cạnh đây đang dùng giác quan thứ sáu hay thứ bảy gì của nó để hành hạ cô.

Cô nhìn rõ nó đang nằm ngủ nơi đó mà sao hai tay nó vẫn nho nhoe sờ mân mê hai vú cô, gọi khươi cho các đầu vú không lúc nào yên. Cô tưởng chừng các núm vú đã muốn nứt tung lên mà thằng bé còn chưa chịu rời tay. Nó ôm trọn hai bầu vú, bóp như bóp quả vú sữa cho mềm rục ra rồi mới há miệng cắn cái soạt. Những đầu vú mà có thời kỳ cô nghĩ bị mồm mòm vì chẳng được ai sờ nắn thì giờ nó róng rục lên hết thủy.

Thằng bé vo mỗi bên vú thành một cục, bóp phòi phọt thấy mà ghê, quàng và đầu vú thụt ra thụt vô như cây láp xe, mỗi khi nó bóp như vậy thì hai núm vú dón cục lại, nó bèn dùng chót cằm vê cho các núm tê dại cả. Chính những sự tình nghịch của cậu nhỏ làm cho cô muốn són đái trong quần. Bấy giờ cô mới biết ra giữa cặp vú và cái ngao hầu như có sự liên hệ chặt chẽ với nhau. Chả trách khi đàn ông và đàn bà ăn nằm với nhau thì đến 9 trên 10 ông đều bóp trên nắn dưới. Phải chẳng làm như thế để thúc giục các bà phún nước dâm ra để

cơ đit được vẹn toàn.

Cô Thủy đã phải mấy lần đứng lên đi rửa mặt cho tỉnh, song ngồi lại vào bàn chấm chưa được vài ba quyển vở thì đầu óc đã nghĩ sang chuyện suy nghĩ nọ kia. Nếu cô ngưng chấm thì mai làm sao kịp hoàn trả bài cho lớp, còn làm thì chỉ sợ phê sai lời càng lời cái hờ hênh ra. Cô nhớ vừa rồi khi phê cho một em suýt chút nữa cô đã ghi lộn cái chữ quỷ quái là vú vào đó, cô giật mình vội quăng cả bút đồ xuống.

Cô bỏ ra giường nằm, nghĩ bụng lúc sau chờ tâm hồn vắng lặng thì ra chấm tiếp. Thế rồi đầu óc quá căng thẳng khiến cô mê muội đi. Cô thấy rõ ràng đưa bé lên vào nằm chung bên cạnh cô, một chân nó còn gác qua bụng cô nữa. Điều cô thấy rõ ràng hơn nữa là con chim nó cứng đơ cọ quẹt vào hông cô. Mỗi lần cô đẩy nó xê ra thì nó lại ập xán vào.

Chẳng những nó không nằm im thì chớ, nó còn ngang nhiên thọc tay vào áo cô mà xoa bóp từng chiếc vú thay phiên. Cái ngón cái của nó làm cô gai cả người lên bất tận vì nó cứ nhè cái núm của mỗi vú mà khảy tưng tưng, về đến tròn to như hòn đạn nên cô ray rứt quá. Cô mắng nó cứ trơ trơ, lại còn lần cởi những hột áo ra y như đó là tài sản riêng của nó vậy.

Cô thấy nó lì lợm vô cùng. Cô lưu ý nó về lòng tốt của cô sao nó nở chóng quên như thế thì nó cất tiếng gọi cô là mẹ, lẽ nào mẹ lại cản con yêu quý mình nên cô tắc tị ngay. Thế là được thể, thằng bé cởi tuột áo cô ra và dùng mặt lăn day quàng quàng lên hai cái vú. Mặt thì day, bàn tay thì vật bóp liên tục, còn lưỡi thì liếm bôi nước miếng lên đầy. Cô chỉ còn cách ư ư nằm chịu trận.

Trước thì thằng bé nằm nghiêng một bên, thấy cô im thì nó lén lướt tới. Nó choàng leo lên nằm hẳn trên bụng cô, hai chân gác hai bên tựa gọng kìm xiết giữ cô cứng ngắc. Rồi hai tay túm chặt lấy hai vú mà bú, mà liếm, mà nút nghe tụt tụt. Cô giận muốn tát tai nó vì sự hỗn hào đối với cô, nhưng về mặt nó càng càng ra điều không ngăn sợ.

Rồi nó cứ xục xịch bò lết trên bụng cô, tiếp tục trò ngậm bú từng cái vú. Thân hình nó đầy đưa sát rạt trên người cô, chả biết có gây hứng thú gì cho nó thêm chẳng, mà con chim nó cứ thúc lia chạm vào đũng quần cô nơi háng nghe kìn kịt.

Thất là quá quắt. Cái thằng được đăng chân lân đăng đầu. Cô giáo

Thủy tự hỏi thăm chẳng hiểu việc cô nhanh nhẩu nhận thằng bé về nuôi có là một lỗi lầm hệ trọng của cô không đây. Cô đã phải vận dụng mọi cách để dứt bỏ anh, chẳng lẽ giờ lại rước cái vạ vì bị thằng bé xục xạo phá khuấy.

Thằng bé ra điều thích thú vì được bóp hai vú cô như bóp chân giò, mũi nó cầm nó tựa đi tựa lại làm cho hai núm vú cô luôn đứng dựng lên, còn hai bầu vú in đầy vết đỏ dấu tay bụm chặt. Nó tỏ vẻ hân Thủy bằng cách mút bú đầy miệng, nhốt hết mỗi bên vú vào họng và lí nhí rên như chó.

Quái lạ, cô chẳng vùng vẫy đạp nó văng ra, trái lại còn nhỏ nhẹ bảo ban nó: cháu bú nhẹ nhàng thôi, không vú cô bị xước cỏ gà đau lắm. Thằng bé nhả vú ra và cất lời lia lịa xin lỗi, nhưng vẫn bóp vo hai vú chặt chĩa. Thằng bé tham lam quá, y như nó chưa từng được ngậm vú nên chộp được là bú miết.

Hai cô cháu cù cựa mãi, một chặp thì cô Thủy ré lên: sao cháu lại đái tồ tồ ướt cả cô vậy. Thằng bé hãi hùng buông bớt một bên vú ra, thọc tay sờ xem thử, quần nó vẫn khô nguyên, chỉ có chỗ con chim hơi tức vì độn cứng. Nó nói với cô: cháu soát rồi, cháu có tè đâu, chắc là nước gì ướt nơi cô chứ không phải cháu.

Thủy điếng hồn vì sự tệ hại đến vậy. Cũng may thằng bé ngây thơ chưa thấu rõ ngọn ngành, chứ không thì cô bế mặt với nó biết mấy. Để lấp liếm chỗ hở hên của mình, cô phải bẻ quặt ngay sang ý khác: chắc là mồ hôi của cô thấm ra và nói xong cô bèn khép hai đùi lại.

Thằng bé lại bóp lên hai vú và mút mát ngon lành. Nhưng nửa thân dưới của nó như bị vật gì kênh đỡ lên nên không còn cọ quẹt thẳng vào khoảng giữa đùi cô giáo nữa. Nó rụt rè hỏi: sao cô co chân lên làm cháu không nằm thẳng thản vậy. Cô ậm ừ xà lơ.

Thằng bé bú hai vú, thỉnh thoảng lại thò tay xuống xem chừng nơi con chim. Nó sợ biết đâu nó xón đái thực thì phiền phức, cô giáo sẽ mắng nó. Nhưng nó chỉ thấy mu bàn tay bị thấm ướt vì đũng quần cô Thủy. Nó giật mình hỏi cô: sao mồ hôi cô lắm thế, làm ướt sũng cả đáy quần. Có sao không cô, hay để cháu xem thử hộ cô nhé.

Cô Thủy lấp bấp bảo nó: không cần đâu, cứ để một lúc tự nó khô thôi. Có lẽ tại hầm hơi nên nó ướt nhiều, giá cháu chịu bò xuống một chút thì nó sẽ chóng ráo lại. Thằng bé ừ ừ có vẻ không ưng vì nó vẫn thích được nằm trên mình cô để bóp vắn hai vú và miệng nó dễ ngậm

bú được chặt hơn.

Tiếng thét của cô giáo Thủy làm thằng bé choàng dậy hốt hải. Nhà tối đen nó chẳng nhìn rõ vật gì. Tiếng ú ớ tựa có ai bị đè từ buồng cô giáo khiến nó nhoáng nhoàng lo âu. Nó bưng về phía đó, chân vấp phải lĩnh kính ghế bàn đau điếng, nhưng nó không dám chậm lại.

Vừa chạy nó vừa la lên: cô sao thế, đèn đóm đâu tối thui thế này. Nó xộc ngay vào phòng, không nhận ra hướng nào hết, tay vờ vồ lung tung. Miệng nó rít lên: ai làm gì cô vậy. Nó lùng chỗ công tắc đèn, nhưng chẳng mò ra được. Trong khi đó, cô Thủy cứ hét lên như bị ma đè.

Thằng bé vênh tai định hướng rồi nhào vào phía phát ra tiếng kêu, tay vung loạn xạ. Mục đích của nó là nhờ có ai đang hành hạ cô thì nó gỡ bung ra. Trong bóng khuya nó chạm vào hai cánh tay cô khoảng lia lịa, hầu là cổ xua đẩy sự bám víu gì đó vào người cô. Nó hoảng hốt đè doãi hai tay ra giữ lại và gọi lay thức cô, song cô hung quá, không chịu ngưng, trái lại hai chân còn đạp vung vút nữa.

Nó phải lớn tiếng hét thi với cô: cháu đây mà cô, ai làm gì cô thế. Lúc này thì nó đã đè ập lên một khoảng người cô, nhưng cô vẫn giãy kịch liệt. Nó phải dùng ngực chặn bớt hai tay và dùng tay giữ lấy chân cô mà kêu gọi cho cô tỉnh: không có gì đâu cô, có cháu đây, cô mở gì kinh khủng mà cô hét dữ vậy.

Cô giáo Thủy la giật giọng: bật đèn lên, bật đèn nhanh, cô sợ quá. Nó lại hỏi dồn dập: chỗ mở đèn phía nào cháu không nhận ra. Cô Thủy lại hỏi thúc vì chính cô cũng không nhận ra đâu là chỗ bật điện nữa. Loay hoay một lúc, đứa bé mới tìm ra chỗ và bóng đèn nhỏ sáng lên, hình ảnh cô giáo trông thật thảm thương.

Tóc tai cô rối bù, mồ hôi tuôn ướt mặt và trán, miệng phều phào nói không ra hơi. Hai cánh tay cô chơi với đưa lên, giọng rên rỉ: cứu tôi với, người ta đè định hại tôi. Đứa bé hơi hoảng tưởng là có ai ở trong buồng ngủ của cô, song nhìn quanh quất chẳng thấy gì thì nó nói to cho cô đỡ sợ: cháu xem rồi, không có ai đâu.

Cô Thủy nằm vật ra giường, thở rộ hơi lên, bàn tay run lẩy bẩy. Cô nói lắp bắp: người ấy đòi giết tôi, tôi van xin mà hắn không tha. Hắn cứ bám chặt lấy tôi mà đưa dao ra dọa. Đứa bé phải tỉ tê để cô hồi tỉnh dần: cô chỉ mơ thôi, sự thực không như thế. Cô đừng sợ.

Cô Thủy vẫn thở dồn dập mệt nhoài. Thằng bé lảng xảng chạy rót cho cô cốc nước và luôn thể đem chiếc khăn vào cho cô. Nó đưa mọi

thứ nhưng cô kêu mệt quá chưa uống và dùng được. Nó lẳng lặng giúp cô lau mồ hôi trên trán, lau quanh mặt, cô để yên cho nó làm.

Chiếc áo cô mặc bị nhàu nhĩ hết, mồ hôi cũng lấm lem nơi cổ. Thằng bé lau xong mặt thì đỡ nghển đầu cô lên để lau dưới phía gáy cho cô. Vừa làm nó vừa nhỏ nhẹ nói chuyện để cô nhận ra tình cảnh thực không còn khiếp đảm nữa.

Phần 5

Thấy đứa bé sẵn sóc, cô Thủy tỉnh dần. Cô cảm ơn nó và đã chịu nằm yên không vùng vằng nữa. Nó đưa khăn cho cô nhắc cô lau trong người kéo mồ hôi tươm lạnh, cô Thủy cầm lấy khăn, quay nghiêng người rồi mới lau chỗ thân ngực dưới lớp áo. Cô đưa lại khăn cho thằng bé nhờ nó lau hộ phía sau lưng cho cô.

Đứa bé lần đầu được cô nhờ vừa cảm động lại vừa run rẩy. Nó khều khào lòn tay vào trong áo lau suốt từ bả vai xuống dài theo lưng. Nó cố trấn tĩnh mà thấy run quá. Nó lau đi lau lại tới khi cô bảo được rồi mới thôi.

Cô Thủy nằm ngửa ra giường, giờ mới nhận ra cổ khát khô cháy bỏng. Cô kêu đứa bé đưa cốc nước, nhưng cô gượng ngồi dậy không nổi. Thằng bé phải đưa tay cho cô bấu lấy ngồi lên. Cô uống từng ngụm nước kêu ọc ọc như người khát lâu ngày. Uống xong lại nằm vật ra giường, đáng mệt mỏi. Thằng bé vẫn ngồi cạnh chờ xem cô có cần nhờ gì nữa chẳng.

Cô giáo nhìn đăm đăm lên đình mừng, kêu từng chấp than mệt vì phải chống cự dữ dội khi nãy. Thằng bé lấy tấm bìa quạt nhẹ cho cô thoáng. Nó những muốn sờ lên trán cô xem cô có bị sốt mà không dám. Thấy lòng sốt sắng của đứa bé, cô giáo Thủy giục nó đi nghỉ tiếp, nhưng nó không nghe.

Thâm tâm cô Thủy nói vậy nhưng vẫn sợ. Giấc mơ hãi hùng còn mới toanh khiến cô cần có người ở gần cho yên trí. Thành ra, cô cũng không ép đứa bé mà trở nghiêng mình nằm cố ngủ lại.

Đứa bé thấy cô mệt nên tán mừng lại cho cô và lấy chiếc ghế đặt ngồi cạnh giường trông chừng. Cô Thủy xoay trở một lúc thì ngủ. Hơi thở cô đã đều đặn lại, đứa bé ngây ngô nhìn nét mặt cô và nhẹ nhàng kéo tấm chăn lên đắp cho cô. Nó không tắt đèn vì không muốn cô bị hoảng hốt và đồng thời để nó ngồi trông tiện hơn.

Một lát sau nó cũng ngà ngà ngủ gật và dựa đầu lên thành ghế. Nó đi lần vào giấc mơ nhẹ nhàng thấy cùng với cô giáo đi chơi ở đâu đó. Bất ngờ cô giáo đạp phải cái gai vào sâu ở gót chân, máu chảy ra nhiều, cô đau không đi được. Nó xin cô cho nó xem vết thương, cô có vẻ rụt rè. Nó nói mãi cô mới chịu đặt bàn chân lên đùi cho nó nhổ cái gai ra. Kế đó nó xé luôn vạt áo sơ mi đang mặc để buộc cầm máu rồi nhét cái áo rách vào cặp quần coi như chẳng có gì.

Nhờ được lấy hết cội và nặn máu bầm ra nên cô giáo đỡ nhức nhối có thể bước chậm chạp. Hai cô cháu tiếp tục dạo, khi nào mỏi thì

ngồi nghỉ. Cô Thủy xem ra mến đứa bé vì nó kín đáo và biết săn sóc cô. Trong cuộc đi chơi, cô định bày tỏ lòng thương của cô bằng cách thỉnh thoảng hôn khen lên vầng trán nó, nhưng cô ngại.

Còn đứa bé thì luôn nhìn cô với cặp mắt tha thiết làm sao. Cô đọc thấy một tâm tình êm êm nhen nhúm nơi nó, loáng thoáng bước chân âm thầm đi bên cô như chiếc bóng. Có lúc cô thấy chập chờn như cánh bướm vờn hoa, có lúc cô cảm tưởng như chiếc bong bóng xà phòng lửng lơ bay chực vỡ khi gặp gió.

Vậy mà cô giáo Thủy vẫn chưa dứt dạt hoàn hồn. Trong giấc ngủ lâu lâu lại thấy cô giật mình và lụp chụp kêu lên khiến thằng bé phải choàng tỉnh. Song trông thấy cô chỉ khua khoắng hai bàn tay và miệng lẩm bẩm gì đó nên nó lại thôi, để yên cho cô nghỉ chứ không lay gọi.

Khi cô giáo Thủy tỉnh lại, nhìn thấy cậu bé ngồi ngủ gục trên tay ghế cạnh giường, cô vừa áy náy vừa xót thương cho nó. Cô áy náy vì sự lo sợ trong giấc mơ đã làm cho cậu nhỏ phải hốt hoảng, lo lắng và sau đó phải cực nhọc ngủ ngồi trông chừng cho cô suốt đêm. Cô xót thương vì không dưng đã gây nên sự xáo trộn tâm lý nơi tuổi trẻ trong khi việc ấy hoàn toàn không dính dáng gì đến sự sinh hoạt cá nhân của cậu bé.

Việc cô bị ám ảnh hay có những hốt hoảng tâm sinh lý có khi tại chính cô vì một lý do nào đó tự tạo ra cho mình, đứa bé có trách nhiệm gì đâu mà cô khiến nó phải dãi dầu vì cô như vậy.

Tuy nhiên, cô Thủy lại thắc mắc tự hỏi do đâu đời sống tình cảm của cô lại bị xáo trộn lên từ ngày đứa bé về sống cạnh cô. Những tình cảm và thôi thúc tưởng là đã chết tiệt đi khi cô chọn về sống với miền quê xa xôi này. Có một dạo cô không còn nhớ, còn nghĩ gì đến anh, người tình một thời của cô. Nay thì không những bóng hình anh trở đi trở lại nhiều lần quấy rầy cô mà còn cộng thêm với dáng dấp của cậu bé, lẫn lẫn, vướng víu nhau làm cô mệt mỏi từng lúc.

Chẳng phải chúng ám ảnh cô hoàn toàn bằng những rung động nhẹ nhàng mà còn phá khuấy cô bằng những tương tác sinh lý lẫn dục tính khiến cô phải mệt mỏi vì chúng. Đã không ít lần cô cảm thấy bị xúc phạm nhân cách vì các bộ phận nhạy cảm của cô bị tấn công trực tiếp làm cô không tự chủ nổi. Đây là điều vô cùng khác lạ ngay cả khi anh với cô còn trong vòng yêu đương tha thiết, cô cũng chưa hề nghĩ đến bao giờ.

Ngày đó, dù cặp mắt hau háu của anh có chờ đợi nhìn cô và có thể trong thâm tâm anh những muốn lột áo cô ra để hôn hít lên cặp vú cô thì hành động ấy chỉ là lén lút, chứ có đâu sổ sàng, thô bạo như lúc này. Còn anh chẳng khi nào dám động chạm đến phần thân dưới của cô, vậy mà những lúc gần đây khi cô chợt nghĩ đến anh là cô nhận ngay bàn tay anh lăm le đút vào quần cô rồi vậy.

Mà chẳng những anh, cả đứa bé cũng chấp chồm muốn làm như thế. Khi nó ở cạnh cô, dù rõ ràng tay chân nó không động đậy vậy mà cô thấy từng cái vú cô đang bị mò bóp kinh khủng. Cô còn lơ ngơ chưa hiểu chuyện gì với chuyện gì thì đã thấy đầu vú cô như đang có cái miệng của nó bú mút nhột nhột rồi.

Quái lạ là cái miệng nhỏ xinh của nó bập bập cái vú y như con nít mà sao hai vú cô bị dần vật dử tợn. Cô thấy thích thích, cố chìa vú ra cho nó ngậm sát vô. Nó bú và còn vờ đầu vú cô nghe lăn tăn từng chập, hai đầu vú hầu như sưng lên hết trơn mà nó ngậm không thấy đã. Nó day day cái miệng nên từng bầu vú bị dần méo xẹo hết trơn, vậy mà nó mới hơi lơ là vú lại đầy đặn lên rồi.

Thỉnh thoảng cô giựt mình tỉnh thức, thằng nhỏ vẫn đứng nguyên vị, có thấy nó ôm ấp gì cô đâu. Hay là đầu óc cô có vấn đề, người ta nói phụ nữ bị bức bách sinh lý có khi đâm ra ngớ ngẩn. Như vậy cô có triệu chứng gì dở điên dở dại rồi chẳng. Cô nhớ có lần cô nghe loáng thoáng ở đâu đó câu dặn dò muốn thoát khỏi tình trạng dở dần này thì người nam hay người nữ cứ xả láng sống buông tuồng là khỏi ngay.

Cô giáo Thủy nghĩ định đánh thức cậu bé dậy, nhưng lại e nó lục đục vì cô cả đêm cần được nghỉ ngơi, cô lại thôi. Người cô vẫn còn lừ nhừ, nhưng là ngày đi dạy, vậy cô phải lo sửa soạn để còn kịp đến trường. Cô lo làm món điểm tâm, ăn vội vàng và thu ôm đám vở, sao bữa nay tay cô mỏi nhừ vậy kìa.

Lóng ngóng thế nào cô vấp phải chân của cậu bé làm nó choàng dậy. Nó ngơ ngáo nhìn cô Thủy, thấy cô làm rơi chồng vở, nó vội la lên: sao cô không gọi cháu dậy để cháu ôm hộ vở đến trường. Cả đêm qua cô mơ quá sợ, sức đâu mà cô gắng gượng, lỡ bị ngã thì sao.

Cô giáo Thủy miệng nói không sao, nhưng đám vở vẫn loạt xoạt rời khỏi tay cô rớt xuống sàn nhà. Cậu bé tỉnh hẳn, cúi xuống nhặt sắp thành chồng và nói thêm: cô đi tay không đến trường trước đi, cháu rửa mặt xong sẽ chạy bay đem vở đến ngay. Cô giáo Thủy đành nhận lời đề nghị của nó.

Thằng bé hồi hải rời khỏi cái ghế, lo làm vệ sinh, chẳng nghĩ đến việc ăn điểm tâm, nó ôm ngay chồng vở đến cho cô. Giao xong, nó quay về thu dọn căn phòng. Đầu óc nó quay cuồng khi nghĩ về thái độ của cô Thủy trong đêm. Điều gì làm cô hốt hoảng và hét lên như vậy.

Khi đó, nó những muốn ôm chặt để cô đừng sợ sệt, song cứ đưa tay là cô lại né tránh. Đối với cô, nó luôn mang ơn cứu mạng nó, tại sao cô lại dè dặt. Hay là vì có lần cô bắt tại trận nó lén lút nhìn áo lót phơi mà cô ngại ngừng mãi chẳng. Còn nữa, lúc nào giữa cô và nó cũng như có một màn cách ngăn nào đó, khiến cô không thực sự tự nhiên. Cô kén né khi nó muốn thu dọn các đồ cô thay đem giặt, cô bảo để đó cô làm, con trai không nên đụng chạm đến áo xống đàn bà dâm ngu đàn đi.

Nó tự hỏi chả lẽ đàn bà u ám như thế sao, vậy thì đàn ông cứ lẳng xăng quán quýt bên họ làm gì. Lẽ nào các ông gần giới nữ đều bị u mê hết. Trái lại, nó nhận thấy ông nào lấy vợ cũng đều tỏ ra sáng suốt hơn lên và nói năng dí dỏm nữa. Thế thì cô giáo nói vậy là ý nghĩa gì.

Đầu óc nó quàng quàng trăm điều. Nó thu dọn trải giường của cô, những vết nhàu nhĩ làm nó phải vợ đem cái ra mới thay vào. Nó trải phẳng phiu, thay cả áo gối và đem bỏ vào giỏ chờ giặt. Nó cũng vào kiểm lại nhất loạt, từ ngăn tủ đến bàn làm việc, đặt bút vào ống, lau mặt bàn tử tế.

Tan trường, cô Thủy về nhìn ra sự tươi mát ở nhà, cô xoa đầu cậu bé khen nức nở. Thằng nhỏ sung sướng nhận lời cô. Tiện thể cô bảo nó: cô xin lỗi cháu, đêm qua đã làm cháu sợ lây, lại còn chăm lo trông chừng cho cô nữa. Từ sáng đến giờ cô áy náy vô cùng, lần sau cô có trải qua giấc mơ hãi hùng, cháu cứ để mặc cô, chẳng sao đâu. Chỉ một loáng là cô sẽ tỉnh.

Đứa bé gạt phăng lời cô, nó làu bàu trả lời: cô nói thế sao được. Đêm qua, cháu lay cô đến vậy mà nào cô có tỉnh, thiếu điều cô muốn ngất đi. Buông lời cô lỡ cô bứt hơi thở thì ra sao. Thú thực cháu muốn ôm chặt để cô đỡ sợ, nhưng chưa được cô cho phép, cháu không dám. Cháu xin hỏi cô nếu bận sau gặp trường hợp như vậy nữa thì cô bảo cháu phải làm sao.

Cô giáo Thủy ú ớ vì câu hỏi đột ngột này. Không chấp thuận cho cậu bé giúp, rồi cô khiếp quá bứt thở thì khôn, còn để nó tận tình lo lắng cho cô thì nghe ớn ớn ra điều. Dù sao cảm giác gây gây khi cô tưởng tượng sự cọ sát giữa thằng bé và cô như đã từng bị thôi thúc làm cô

khó nói.

Thằng bé lặp đi lặp lại mãi câu hỏi, cô phải nói nước đôi: cháu cứ lay gọi như đêm qua, chừng nào thấy không lay chuyển được thì tùy hoàn cảnh cháu làm sao cũng được. Nói chỉ có vậy mà cô đã thấy nóng ở hai tai, y như vừa nghĩ đến một sự gì sai trái.

Cô Thủy đã vào giường nằm nghỉ mệt mà đầu óc vẫn băn khoăn chuyện chi đâu. Đứa bé cũng sợ cô khó ngủ nên lẳng lẳng ra ngồi ăn một mình, rất nhẹ nhàng. Một loáng sau đã nghe hơi thở của cô vang ra, tuy không đều đặn nhưng cũng êm.

Gần cả tuần nay cô Thủy rơi vào tình trạng rất khó hiểu. Lúc thì cô gắt gỏng, lúc thì cô dịu dàng, lúc nạt toáng cả lên, lúc lại lằm lì ít nói. Tội nghiệp, thằng bé thấy cô như vậy thì hay lẳng xăng xen vào mọi việc, những mong đỡ dần để cô lấy lại sự bình tĩnh chẳng. Nhưng điều này chỉ làm cô cámb cáu, khó chịu hơn. Cô nạt nộ inh lên với nó: tao đã bảo mày bao lần rồi, mày lo công việc của mày đi, đừng hời hợt, đừng chạm đến tao. Tao đã rồi beng lên mọi thứ, mày còn lằm lằm xía vào. Khi nào tao cần gì, tao sẽ cho mày biết, còn không để mặc mẹ tao.

Đứa bé trở mặt vì hết sức ngạc nhiên, nó chưa bao giờ nghe cô gọi mày tao với nó. Cho nên nó vừa tủi thân, vừa buồn bực. Nó len lén tránh mặt cô, hờ hững nhìn cô đi lại trong nhà, thậm chí cơm nước dọn ra để đó, cô ăn thì ăn không thì chừng cô đi nó sẽ dọn. Vậy mà nào cô có để nó yên. Nó dọn bàn thì cô la lên: tao đã ăn xong đâu mà dọn, hay là mày muốn bắt tao nhịn đói. Còn nó thu vén ba mớ tập vở hay xống áo cô để vương vãi ra thì cô gắt củ tỏi nó làm mất dấu khiến cô không tìm ra thứ tự nữa.

Có khi nó ôm mớ quần áo cô thay để đem bỏ giỏ giặt thì cô giựt phắt lại mà mắng: tao bảo rồi, áo váy đàn bà mày là con trai không đụng được, mụ người ra. Tao đã dặn đi dặn lại để đó cho tao mà, mày quơ đi làm gì. Nó buồn vô ngần, tại sao cô Thủy lại nổi xức tộ với nó như thế.

Niềm vui vừa lóe lên vì được nhận về nuôi giờ như trôi vớ cả. Nó chẳng buồn nói năng gì, trở về với trạng thái thui thủi, âm thầm cố hữu của nó. Luôn luôn nó cố gắng tránh đụng đầu với cô để cô khỏi phải bực. Lúc sắp đến giờ cô ở trường về, nó bày bữa ra bàn rồi lĩnh ra đường. Nó la cà đi hết phố này sang phố khác, đoán chừng cô đã nằm nghỉ trưa thì nó mới rón rén quay về. Nó đi nhẹ không gây ra tiếng động, lết về cái góc của nó nằm thút thít khóc.

Nó lại cũng sợ tiếng sụt sịt của nó làm cô nghe được, nên phải thủ bàn tay vào mồm ngăn lại mà nước mắt thì chảy ròng ròng nổi nhau. Trong đầu nó đã lớn vồn hình ảnh chắc sắp phải rời xa cô vì ở chung một nhà mà cô cháu không hòa thuận thì khó cho nó lắm. Nó làm bầm trong miệng chắc là cô không muốn nuôi nó nữa nên tìm cách bao vây để nó tự tìm đường đi khỏi.

Nó không hề oán trách cô vì tình thương của cô đối với nó quả như bát nước đầy rồi. Đến người thân cũng chỉ cưu mang được tới vậy, huống hồ là thiên hạ. Trước nó đã tự sống thì giờ có trở lại kiếp một mình cũng thế thôi. Càng ngày ý tưởng xa lìa cô càng mạnh mẽ, nó lựa chọn một lúc nào thuận tiện để ngỏ ý xin đi. Cho dù nó chưa biết sẽ đi đâu, sống bằng gì, lại có phải đối đầu với những đánh đập bức hiếp thì cũng phải chịu.

Cho nên nhân cuối tuần cô được nghỉ, hôm ấy nó lo ráo riết chu toàn mọi việc xong thì nó quyết phải gặp cô cho rồi. Lúc ấy, cô đang nằm trên giường nghĩ ngợi gì đó, nó bước ghé vào, thập thò như con mèo rình chuột. Cô thoáng giật nảy mình khi nhìn ra dáng nó, cô nói cao giọng: mày vào đây làm gì. Nó thấy không thể kể lẽ dây dưa, sợ mất trớn và cũng không muốn lằng nhằng lâu lắc, nó nói tỉnh bơ: cháu vào xin phép cô cho cháu ra đi.

Cô giáo Thủy tưởng tượng như vừa nhận gáo nước lạnh của ai xối từ đầu xuống. Cô hét giật giọng: tại sao mày lại xin đi. Đứa bé lí nhí thưa: cháu thấy ở đây mãi không tiện, cháu gây phiền cho cô rất nhiều. Cô Thủy tròn xoe đôi mắt: ai đuổi mày, tao có hắt hủi mày đâu, mày bỏ nơi đây thì sống ra sao.

Đứa bé được dịp phun hết ra suy tưởng của nó: cô hết thương cháu rồi, cô cấm đoán cháu không cho giúp đỡ cô nữa. Cô gọi cháu bằng mày tao, như vậy cháu còn ở lại làm gì. Nói xong, nó định vung vằng bước ra. Cô Thủy nạt lên ra lệnh: mày không được đi đâu cả. Đứng đó chờ tao hỏi.

Cô đâm ú ớ ngang, chính tiếng mày tao cô vừa sử dụng đích thị là ngôn ngữ chứng tỏ cô không ưa nó rồi. Nhưng thâm tâm cô không thực sự như vậy, chẳng qua hoạt động tâm sinh lý của cô có điều gì trúc trắc khiến cô dờ hơi, bừa ngang với nó. Cô vội thay đổi cách nói: cháu đừng nghĩ làm, dạo này cô không được khỏe nên phát lộ ra những cử chỉ cáu gắt thế thôi. Cháu không phải đi đâu hết, cứ ở lại đây giúp cô, dần dà cô khỏe lại sẽ vui như trước mà.

Nói xong, cô dang tay ra nói với đứa bé: con lại đây với cô. Thằng

nhỏ ngập ngừng không chịu, đáng nó dỗi, cô phải nhắc lại lần nữa: lại đây nào. Rồi cũng phải chờ cô cầm lấy bàn tay nó kéo thì nó mới dịch chân tới. Nó vừa xà vào lòng cô thì khóc nức lên làm cho cô Thủy hết sức bối rối. Cô lắp bắp luôn miệng: cháu đừng khóc, cô đã nảo cả ruột, cháu lại tí tê càng làm cho cô rối tung lên.

Cô xoa tay lên đầu nó, làm rối bung tóc và kéo nó nép sát lại. Nó có mơ ngủ không đây, rõ ràng cô để nó quá gần với ngực cô để nó nghe rõ tiếng đập nhẹ nhàng từ tim cô dội tới. Nó bâng hoàng về cử chỉ ưu ái này, nó hoàn toàn mù tịt chẳng hiểu nổi tâm tư của cô giáo. Đồng thời, nó cũng nhận ra hôm nay ở nhà, cô không mặc áo lót bên trong nên sự tiếp xúc của da nó trực tiếp ngay với cơ bắp của cô rít rít. Nó chợt hồi hộp vô cùng.

Chừng như để hóa giải nỗi thắc mắc còn chút nào sót lại trong đầu thằng bé, cô giáo Thủy lẩm bẩm mà là để giải thích cho nó hiểu: ở người phụ nữ vẫn có những lúc xáo trộn như vậy, nhất là khi đến ngày hành kinh. Lời cô nghe lạ quá, cái gì là hành kinh, và ở phụ nữ lại tự dưng bị xáo trộn.

Nó len lén ngược nhìn lên cô Thủy, thấy cô lặng lẽ nhìn về phía nào đó. Cái mỏ thằng bé tru ra, dàu dàu như chực xin cô nói thêm cho nó hiểu, nhưng nó rất ngại. Nhưng sự tò mò không cho nó chịu dừng lại nên hỏi vùa: hành kinh là sao mà người phụ nữ lại bị rắc rối hả cô.

Cô Thủy giật mình vì thấy mình lỡ lời. Lần đầu trong đời nhà giáo, cô thấy lúng túng. Nhưng cô chẳng thể để cho đầu óc đứa bé phiêu lưu vào những mù mờ có hại, nên cô lựa tìm cách nói sao cho nó dễ hiểu hơn. Vậy mà cô Thủy cũng phải xoay trở trong đầu mấy lượt mới tạm trả lời xuôi rót câu hỏi của nó. Cô khề khà giải thích: hành kinh là thời gian người phụ nữ thấy máu trào ra mỗi tháng một lần, lâu hay mau tùy từng người, có người chỉ 3 bữa là dứt, có người cả tuần. Thường lúc đó các cô dễ bực bội, khó chịu, ưa gắt gỏng, rối beng. Đó là dấu hiệu tự nhiên, nhưng lần đầu cô gái mới lớn bị đều hốt hoảng sợ, phải nhờ mẹ hay chị chỉ bày cho mới biết cách băng bó. Người nữ nào có tình trạng này chứng tỏ đã lớn có thể làm mẹ.

Cô nói tới đó ngưng ngang, phần đứa bé chưa thỏa mãn nên hỏi: vậy máu trào ra ở đâu cô. Câu này lại làm cô Thủy lúng túng nữa. Cô ề à một hồi mới lững lờ đáp: ở giữa háng đó cháu. Thằng bé tỏ ra sôi nổi: ủa vậy là khi không chỗ hàng bẻ cái búp rồi máu bung ra hả cô. Cô Thủy bỗng dưng đỏ bừng mặt, cô thấy khó nói làm sao mà chỉ áp dụng chiếu lệ: hồng phải tự ên nở vỡ đâu, máu trào ra từ chỗ có sẵn

dành cho nó, chờ bề bung da thì chết còn gì.

Thằng nhỏ ra điều hiểu nên nói um lên: cháu hiểu rồi, ý cô muốn nói là từ cái bím của mấy cô đó phải hôn. Miệng đứa bé nói dễ ẹc mà sao cô lọng cọng quá thể, nó làm cô lỉnh quính tới quên tên của cái chỗ ác ôn đó. Cô bập vô liền: phải rồi chỗ cái bím đúng đó. Thằng bé không hấn nói với cô, nhưng Thủy nghe hiểu ý nó: hèn gì có bữa cháu gặp một cô dính đồ lòm ở đáy quần mà cháu hồng hiểu gì hết. Cô Thủy bùm miệng tức cười.

Quả đúng vậy, có nhiều khi mấy chị hơ hồng quên tuốt luôn ngày có bệnh, cứ xông xồng để tuồng luông, kinh trào ra cũng hồng hay biết, người ngoài thấy gớm òm. Đứa bé thấy cô cháu nói chuyện vui vui nên hết khóc, nó sung sướng nép vào mình cô Thủy. Những sợi tóc trên đầu cà xước vào bên lườn ngực cô làm cho nhột nhột. Cô biết ý nên hơi lách né ra, nhưng thằng bé vội giúi ngay vào. Lần này mớ tóc của nó đập lung tung khắp cái vú làm cô Thủy nghe nhói nhói.

Đứa bé vẫn ngược tới ngược lui hỏi cô: vậy sao các cô bị xáo trộn, cháu thấy có gì đâu, cũng như người bị đứt tay máu đổ một chút thì hèn hấn gì. Cô giáo bật cười vì lỗi nghĩ ngây ngô của nó: cháu nói sao dễ vậy. Chèn ơi, phụ nữ có kinh ruột nóng hơn lò lửa, ai hỏi cũng muốn la làng, ai càng ràng làm cho họ còn muốn nổi sùng là khác. Họ như có ai đâm kim, đốt lửa trong gan trong ruột vậy. Cô định nói nữa, nhưng ngưng kịp. Suýt một chút thì cô phếch ra luôn là chỗ bím nó nóng hừng hực và còn cào quá xá.

Trong một lần, cũng vì mẫn lo hỏi dồn hỏi dập, cái đầu đứa bé ngúc lia làm mũi nó hích vô cái vú cô giáo. Nó như bị một luồng điện chạy rần rần vào người, một dáng nét mềm mềm, êm êm chạm vào chót mũi nó khiến nó đê mê ngây ngất. Lại thêm mùi hương đặc biệt ngòn ngọt xộc mạnh vào, nó buột miệng không dằn kịp khen: cô thơm quá.

Cô giáo Thủy bồng rùng mình liên tiếp mấy cái liền. Tim cô đập rộn ràng lên, nó nghe uỳnh uỳnh như tiếng trống trận.

Cô Thủy không nghe rõ lời đứa bé nói nên phải gặng hỏi lại: cháu vừa nói gì thế. Đứa bé dăm sượng ngang, nhưng đã lỡ thì nó cũng nhắc cho xong: cháu khen cô thơm quá. Và để cho rõ nghĩa thêm, nó chen vào: ý cháu muốn khen là cô đẹp nữa. Cô giáo chột lúng túng ra mặt. Cô vội nhích lui người ra để gián tiếp tỏ cho đứa bé biết cô không bằng lòng với lời tán tụng này.

Đứa bé biết là nếu không mạnh dạn soi tỏ lòng của nó trong lúc này

thì chẳng còn dịp nào khác, nên nó hấp tấp nói luôn: cháu khen đúng mà. Tại cô không nhìn ra vẻ đẹp thực sự của cô, chứ cháu đứng ngoài thấy rõ lắm. Cô có nét đẹp thủy mị, kín đáo và đầy quyến rũ nữa. Cháu thú thực cháu đã để ý đến cô từ lâu rồi.

Cô giáo Thủy bỗng cảm thấy lòng bùng. Tâm trạng cô càng điên đảo vì lời thẳng bé. Nó khen cô với tư cách một thiếu niên hay là nó nhìn cô dưới đôi mắt của một người nam giới. Phải chăng đó là tâm tư của nó xuất phát từ một tình thương dạt dào vô tư hay có xen lẫn sự kích thích của người nam với người nữ.

Cậu nhỏ bỗng thấy cô giáo lơ người ra thì lại nghĩ rằng cô bức mình nên cũng lo ngại. Nó im lặng chờ xem phản ứng của cô. Nó nghĩ chắc là cô sẽ nạt nó con nít mà bày đặt khen chê người lớn, nhưng rồi chẳng thấy cô nói gì. Cô chỉ ngồi bất động nghĩ suy chuyện gì ở đâu đâu.

Mãi mới thấy cô nói với nó: ai bày cho cháu nhận xét khen cô vậy. Cô thì thấy cô chẳng có vẻ gì như cháu nói. Theo cô, cháu nên bỏ qua ý tưởng so sánh đó đi, thư thả cô sẽ xin cho cháu đi học. Con người ta còn thừa thời gian để tính việc lâu dài, cháu đừng sớm để ý ba cái chuyện linh tinh mà lãng quên trau dồi sự học.

Đứa bé nghe thì nghe, nhưng tâm trí vẫn không thể rời bỏ hình dáng cô được. Nó còn cố vót vát thêm một lần chót: cháu nói đúng mà cô.

Quả thực cô đẹp và thơm vô vàn, chính cháu còn bé cũng đã nhận ra nét yêu kiều hướng chi người lớn. Nó nói cái miệng mà trong đầu thì ngằm nhìn nơi khoảng ngực áo cô phập phồng lên xuống. Nó đang hình dung hai trái vú để trần của cô rất mềm êm mà nó thoáng vừa được dựa vào khi nãy.

Nó cũng đoán già đoán non cặp ngực đó thanh tân tuyệt mức, không quá to cũng chẳng quá nhỏ, có thể ôm kín một bàn tay, nhưng còn nét êm thì đến nhung cũng không sánh được. Nó so ra những chiếc áo nịt của cô dù có thuộc vào hạng có móc đất tiền cũng không sánh được với vẻ đẹp trần thật của từng chiếc vú.

Cô giáo Thủy như bị mũi kim tiêm nhọn đâm nhói vào, cô muốn đứng ngay lên để cắt đứt đi ý tưởng vật vờ đang càng lúc càng lớn dậy. Nhưng cô lại e ngại vì làm như thế khác nào tự mâu thuẫn với cô. Đứa bé vừa được cô bảo đảm không bỏ bê và chấp nhận cho nó dựa vào người, nay nếu cô giãy nảy thì chẳng hóa cô lại muốn hắt nó ra sao.

Cô thật hết sức lúng túng. May đâu, cô chợt nghĩ ra một lối thoát. Cô vin vào sự kiện đêm đã khuya, cả hai cô cháu cần nghỉ ngơi để đuổi khéo đứa bé ra khỏi vòng ôm thân thiết. Cô dùng lời hết sức bình thường để thằng bé chấp nhận.

Khi nó đã đứng lên về nơi chỗ nằm dành cho nó thì trái lại cô giáo Thủy bắt đầu bùng lên những tư tưởng lạ lùng. Cô lan man tự hỏi liệu đứa bé vừa lớn lên nhận chân tình yêu ra sao, hay chỉ là những rung động vì người nữ có những điều mà nó háo hức muốn được cảm nắm trong tay.

Cô đã tắt bớt đèn vậy mà vẫn thấy người hừng hực nóng của một thứ dục vọng đầm đẩm len lõi, chui rúc vào. Không hẳn là cô thêm một bóng dáng đàn ông, nhưng lời khen của đứa bé còn mãnh liệt hơn những gì cô tưởng.

Thời gian gần đây cô thấy rõ sự lớn dậy của ngực cô, hai cái vú cương cương như người đang cho con bú. Lờn vờn nơi quàng và núm vú như luôn có một cái miệng ngậm vào mút mạnh bạo. Cô tỏ ra từng trải như đã từng sinh đẻ con, cho dù trên thực tế cô mù tịt từ việc ăn nằm đến việc cần thai. Thế thì sự ám ảnh do từ đâu mà có.

Cô tự hỏi trước khi cô nhận ra sự theo bén gót của đứa bé thì tư tưởng này đã phát sinh ra chưa, cô hoàn toàn không nhớ nữa. Kịp khi đem đứa bé về, lúc nào hình như cô cũng thấy lảng vảng một sự gì khó nói. Đời tư của cô tuồng bị xáo trộn lên, áo quần cô treo hay xếp hầu như cũng bị dòm dỏ vào. Cô nhận rõ nhất là những thứ áo quần lót của cô, những thứ cô mặc dính liền ở những nơi tế nhị và kín đáo nhất.

Mỗi lần thay, cô cảm mỗi thứ trên tay đều có cảm tưởng như có cặp mắt nào đang nhìn trừng trừng. Cô chùng chình ướm vào ngực hay quàng vào bẹn để kịp trở ra là có bàn tay ai chờn vờn theo để xoa vuốt lên vú hay háng cô. Quẳng cái đó thay bằng cái khác thì vẫn thế, tệ hại hơn là khi thì loáng thoáng bàn tay, khi lại rành rành một cái miệng hôn hay chạm vào các nơi chốn đó mới đáng sợ.

Những sự trêu ghẹo tần mẩn này khiến cô rất bức mình vì chúng còn tác động nhanh và đậm hơn những vật thực. Bởi vì người thực chạm hay sờ mó nghịch ngợm cô còn có giờ có giấc, đằng này thứ ám ảnh vô hình thì cứ liên tục diễn ra. Nó làm cô thờ hào hển, bức xúc suốt cả ngày, dù ở nhà, ngoài đường hay trong lớp. Chúng là những bước chân âm thầm rón rén, cào cào chọc ghẹo cô làm cô khựng đi khi đang giảng bài cho học trò.

Đêm cô nằm không còn những giấc ngủ bình yên như dạo trước. Cô đã cẩn thận không mặc các thứ lót bên trong khi đi ngủ, vậy mà nhịp thở cô vẫn bị nén rợn. Từ giờ chỉ cần một lớp lụa mỏng cũng đủ làm gầy gầy thịt da cô, chứ chẳng phải là những thứ bó ôm chặt chĩa.

Chả lẽ cô lại cởi trần truồng ra ngủ. Một thân một mình ở nhà, cô còn chẳng dám nữa là có người, cho dù chỉ là thằng bé cô nhận nuôi. Địa vị, năng chức nhà giáo không cho phép cô phóng khoáng như vậy, bởi đó nên cô mới rầu rĩ.

Tối nay đưa bé lại huyệt toẹt khen hót cô. Phải chăng là nó uống phải thuốc liều hay thực sự nhận xét của nó là đúng. Cô nhớ lại tình cảm khi nghe nó sụt sịt khóc kể với cô, rồi trong lúc bị kích động cô đã không nhớ ra là cô đã cởi bỏ áo lót ngực. Chỉ những lần cái đầu và mớ tóc của thằng bé giậm giậm gây động nơi vú cô, hiểu ra thì chùng đã muộn.

Có thể thằng bé rạo rờ vì mỗi tình mẫu tử chợt được hưởng, nhưng cũng có thể vì nó cảm thấy sự mềm êm làm hưng khởi nó, nên càng lúc nó càng dựa dẫm vào cô hơn. Chính những va gợn lăn tăn làm bầu vú cô cương sẵn lại, trông ánh mắt da diết của đứa bé, cô mới thấy nó mãn nguyện làm sao.

Phần 6

Phải chăng tại vậy mà nó dám khen cô liễu lĩnh. Cô thở dài sườn sượt, tiếng thở dài của một tâm hồn cô đơn trong đêm khuya trần trọc khó ngủ. Thứ tiếng kêu trầm thống tru tréo như mèo cái gọi tình nhân, như một khát vọng kêu rên lạc lõng.

Đứa bé này giờ cũng nào có ngủ được. Nó lắng nghe tiếng náo nức của cô giáo mà thắc mắc về điều suy nghĩ của cô. Liệu nó có can dự gì vào những nỗi lo của cô giáo, nó có là nguyên nhân khiến cô trở mình đi trở mình lại đêm nay. Nó bỗng đâm sốt ruột, thứ sốt ruột muốn được tham dự chia xẻ với cô mà không dám.

Năm lần bảy lượt nó đón nhận tiếng than vãn náo nức từ phía cô vắng sang, bèn hự ho lên để tỏ rằng nó vẫn thức và rụt rè hỏi: cô bệnh hả cô. Nhưng nó không nghe tiếng trả lời nên càng âm âm u u như người bị lạc đường giữa rừng rậm.

Thằng bé hỏi mà không nhận được câu trả lời từ cô giáo làm cho nó mù mờ khó chịu. Nó lan man về tâm tính thay đổi bất chợt của cô, vồn vã đó rồi lạnh nhạt liền đó, hăm hở đó rồi xù xù ẽn ẽn liền đó. Nó thật không biết đường đâu mà rờ.

Nó cũng bực lắm, hỏi mà cô nín thinh, hẳn là cô khinh nó con nít nên không cần lịch sự làm gì. Cho nên nó phải moi cho cô thốt lời ra bằng được. Nó lóng nhóng hỏi cầm canh, rặt một câu: cô bệnh hả cô. Cứ thế, nó rúc rích rục rịch y như đế thập thò ở hang ló mặt ra vậy.

Cô Thủy giận vô cùng. Những nhộn nhạo tình cảm những muốn nằm im cho nó lắng xuống thì câu chảnh chệ của thằng nhỏ như ngọn gai xĩa xói làm cô phát bần: mày hỏi gì hỏi hoài, tao mạnh cui cui, có bệnh hoạn gì đâu mà hỏi tới hỏi lui bất mệt. Ngủ đi, để tao nhắm mắt một chút, mai còn đi dạy.

Bây giờ thì thằng nhóc thở dài. Đàn bà thật là kín bưng khó lường như hũ nút. Họ nghĩ gì, tính gì, có họa trời mới hiểu được. Lại thêm câu chuyện cô Thủy vừa giảng giải cho nó nghe, mấy mụ bà liếng xiếng khi tới gần ngày có tháng. Bất chợt, thằng bé hỏi hay là bà tới cỡ nên nhắm nhắm cũng nên.

Nó không tài nào ngủ được. Lúc nào cũng nhớ tới cái dựa đầu của nó vừa mới đây thôi, cái dựa đầu nó cho là vô cùng đáng đồng tiền bát gạo. Nó không dè sự làm nư của nó lại được cô đền đáp hậu hĩ như vậy. Ấy, chẳng thà nói huých toẹt một lần cho rồi, dù cô có bỏ rơi nó, đuổi cổ nó đi cũng xong, chớ ở chung nhà mà sống cảnh ông chẳng bà chuộc thì ức lắm.

Cái dựa đầu nó cho là có ngàn vàng cũng khó mà mua được. Đầu phải để gì cô cho phép ai tựa vào người, huống chi bữa nay cô lại để người trần không mặc lót gì bên trong hết. Được tiếp xúc trực tiếp với hơi da ấm áp, lại nghe kể bên tai nhịp đập phùng phùng của trái tim cô, chao ôi y như là lạc vào cõi tiên non bông.

Lại còn cái bầu vú tròn trĩnh mềm êm lăn qua lăn lại dưới vành tai của nó, sự nhột nhột do những sợi tóc của nó nhún đùn lên, sao mà mê mê hết biết. Lần đầu nó cố tình ngúc ngắc cái đầu, hình như cô chưa nhận ra, còn nó thì đang thêm ứ hơi nên khịa được là mượn dịp lấn tới.

Có hồi nó tưởng chót mũi nó cũng đã chạm đến phía dưới lườn của chiếc vú vì nó thấy mùi thơm thịt da cô xộc mạnh vào khứu giác cơ mà. Nên nó rĩ rả hít hà để mùi hương của cô lịm dần vào khí quản, cái mùi hương trinh nguyên và nhẹ nhàng quyến rũ. Lúc đó, chưa gì nó đã nghĩ là cô có trái vú rất đẹp, chẳng những chỉ tròn vành vạnh như trăng rằm mà còn thơm ngát như hương sen.

Nó hít sâu thâu tới phổi và lim dim mắt để nhốt kín hơi hướm đó lâu trong tâm. Chính khi ấy cô Thủy giựt mình vì sự tiếp cận xảy đến quá gần. Nó thấy cô nhìn xuống bắt gặp sự ngược lên ma mị và đắm đuối của nó nên cô vội rùng mình lui bót người ra. Phần nó thì như bị ma ám nên cứ ngã giúi vào, cô phải dùng tay giữ rịt đầu nó lại.

Cô xoay chuyển sang một chiều hướng khác, mục đích để tránh sự xô xao đang vừa bén dấy lên. Cô nhỏ nhoẻn cười mượn cớ định đứng lên đi lấy món gì đó. Nó biết mười mười cô giáo sợ sự kích thích, nên nó cũng quáng quàng khen cô ngay. Lời khen thẳng tuột của nó làm cô chưng hửng, cô thiệt không dè nó bạo tới vậy.

Giờ nằm nghĩ lại, nó thấy rùng rùng sự xúc động lại ủa về. Ước muốn của nó mong sao một lần nào lại được dựa vào cô nữa. Mà không phải chỉ dựa vào bên ngoài lớp áo cô mặc, giá gì cô cho phép nó dựa ngay vào thịt da cô, song đòi hỏi như thế có là quá đáng, viễn vông và khó thể thực hiện chẳng.

Ôi, cô giáo là cả một trời mộng mơ của nó. Những ngày lẻo đẻo đi theo cô, nó chỉ hằng tâm hằng ý sao cho cô nhận nó về chung sống. Đòi hỏi này thiên nan vạn nan, họa là muôn kiếp lai sau họa chẳng mới với tới được. Thế rồi nó đã có, như một thiên ân rót huých vào lòng. Bước chân âm thầm của nó nảy sinh một cơ duyên nào mà cô Thủy lại chấp nhận.

Phải chăng, được đăng chân lên đăng đầu là thế này, con người tiệm tiền tranh đoạt lấy mục tiêu của mình bằng thủ thuật mà mình nghiền ngẫm, xây dựng suốt. Nó nghĩ thời gian sẽ là phương thuốc nhiệm màu sẽ giúp nó hoàn tất lòng khao khát thôi. Mặt khác, chính cô Thủy cũng có những hành động khá lạ khiến nó thấy có cơ thành tựu.

Bởi vì nếu cô không ưng chắc là cô đã chẳng chứa chấp nó làm gì. Cô tránh né nó là vì cô e sợ, sợ một điều mờ mờ nào đó chớ chẳng không. Khi thì cô cực đoan xưng mày tao và nói đuổi ra mạnh bạo là vì nó xán lại cô quá gần. Cô muốn vạch một đường ngăn cách để nó đừng bước qua mức hạn chế.

Cô lấy cớ không muốn nó xâm phạm vào chỗ riêng tư của cô là để nó đừng xông xộc vô ra nơi ngủ nghỉ cách biệt. Cô muốn giữ ngay từ đầu, để nó luông tuồng e bắt chợt có lần hỏi không kịp. Cô mừng tượng hình như thằng bé tọc mạch dữ lắm, hỏi nào cô vô tư mặc các loại áo lót lên người thẳng rằng, thế mà dạo gần đây mỗi lần cô chọn lấy ra cái áo nịt cô đều phải cẩn thận đưa lên mũi ngửi xem có vương mùi khác lạ nào không.

Trí óc cô nghĩ thằng bé có khi tò mò hít ngửi lên áo nịt vú để rơi hơi hướm của nó lại, lỡ cô mặc vào sẽ ử áp thứ hơi ấy chồn vờn xoa lên đôi bầu vú cô. Điều này cô càng dè dặt hơn khi một bữa cô thấy mờ mờ trên cái lúp chiếc nịt ngực có dấu lem ướt nước. Cô nghĩ không ra sao mọi thứ cất trong ngăn mà lại có hiện tượng như vậy. Cô lờ mờ khi nghe lời kháo nhau bên ngoài: đàn ông nhiều khi túng bản quá, phải liếm hay mút lên áo nịt vú của vợ để đề cơn thèm xuống. Cô Thủy nghĩ hay là thằng bé làm vậy cũng nên, thế nhưng nào cô đã bắt được tận tay, day tận trán nó lên vào phòng cô đâu mà mắng nạt.

Thành ra cả hai cô cháu lúc nào cũng thủ thế giữ miếng nhau rất rặt. Cô làm ra vẻ lạnh nhạt, cháu làm ra vẻ ngây ngô, quần quần vờn nhau như hình với bóng. Giữa cô cháu thì cô Thủy xem ra yếu thế nhất. Tâm tính phụ nữ không cho phép cô nói xằng lâu dài, cô có hùng hục mày tao cũng chỉ một lúc nào thôi, chừng thấy thằng bé phụng phịu xụ mặt là cô tiêu tan hết vẻ cứng rắn.

Cô nghĩ đến tình cảnh bồ côi bồ cút của nó mà tội nghiệp. Đến như cô có nơi nương tựa đăng hoàng, lớn lên ra đời phải tự cáng đáng lấy thân mà còn xác bác xang bang, hướng chi đứa bé. Cô nghĩ nó kể cái cảnh bị đòn, bị đánh, bị hiếp đáp mà thấy không nổi để nó phải thất vọng. Cho nên sự nhiều khê tâm tính làm cho cô băng nháng

làm sao.

Bây giờ cô nằm, thằng bé hỏi gần, cô chẳng hiểu nó muốn trêu chọc cô hay tại thực tâm nó lo lắng cho cô. Bỗng dưng cô thấy điều cô gắt với nó là hết sức vô lý. Những lần rơi vào tuyệt vọng, cô hẳn đã chẳng từng mong được ai hỏi han đến để người ngoài thì sao giờ nó hỏi đến cô lại vặc nó.

Cô trần trở hoài với sự láp ráp trong đầu. Đêm tịch mịch càng làm cho cô vô cùng áy náy. Thằng bé có thể đang cầu nhàu thảm bực bội cô. Nó phàn nàn cô hắt hủi nó, vô tâm trước sự ân cần của nó nữa. Cô muốn bật miệng hỏi nó mấy lần, mà lại chùng chình. Con người muốn nhận lỗi của mình mà sao khó khăn thế.

Cô nằm hết nhìn lên đình mùng lại xoay nghiêng xoay ngửa, mắt ráo hoảnh cay cay. Hai tay đặt trên bụng, hơi thở rộn ràng. Cô há miệng định kêu hỏi thằng bé, mắc chứng gì lại giữ tịt lại. Cô không nghe tiếng thở đều của thằng bé, cũng không thấy nó cục cựa ra sao, như vậy là thằng bé cũng khó ngủ như cô.

Liệu hai cô cháu thi nhau xem ai chiếm giải ngủ muộn nhất hay sao đây chứ. Rồi đầu óc càng lúc càng nặng, cơn mệt đậm lên dần, cô đành làm người thua cuộc trước. Cô lí nhí hỏi: cháu ngủ chưa. Cô khát quá, cháu lấy hộ cô cốc nước. Cô nghe tiếng thằng bé choàng dậy, hấp tấp như sợ cô thoái thác. Nó rào rào chạy đi rót nước, lập cập đem vào cho cô.

Cô Thủy cũng đã xốc ngồi lên, lằm bằm như muốn thanh minh với nó: đêm nay cô khó ngủ quá, chả hiểu có phải tại đến kỳ không. Rồi cô đưa tay nhận cốc nước của đứa nhỏ. Cô nói khi đón cái cốc: cô thành thực xin lỗi cháu. Cô uống nước ực ực, đặt cốc lên bàn rồi đưa tay ra gọi nó: lại đây với cô. Thằng bé mừng khắp khởi, tìm đập thành thành vội xà ngay vào.

Cô giáo áp đầu nó nơi trước bụng, xoa tung mớ tóc của nó, thơm lên tróc đầu nó một cái, thật âu yếm rồi lên tiếng: thôi, được rồi, cô cảm ơn, cháu yên chí về ngủ đi để cô cũng nhắm mắt một chút, khuya lắm rồi. Đừng hờn nữa, làm cô buồn lây không ngủ được.

Thằng bé hí hửng lấy chiếc cốc đem đi cất và bỏ về chỗ nằm. Những bóng mát xoay xoay như những hình cầu vòng lấp lánh. Thằng bé vô cùng hả hê, lòng vui như Tết, chẳng mấy chốc lịm đi vào giấc ngủ. Miệng nó hé nở nụ cười, mơ đang cùng cô giáo đi ngoạn cảnh.

Mùa mưa xảy đến thật là tẻ, chẳng ai đoán ra nổi. Đang khi không

trời nắng hắt hoi thì mưa rào rào đổ xuống, mưa ngon mưa lành, xối xả như suối rồi ngưng ngay, song quần áo thì ướt như chuột lột. Người có cụ bị hay không đều ướt nhoi hết, có khi lại mắc cỡ vì tự dưng mình bị xem là dị hóm.

Ai đời, mưa rào rào, lúng ta lúng túng lấy cái áo che ni lông ra chưa kịp xỏ được tay thì trời hửng lại, mà người thì ướt be ướt bết. Lại có khi trời cứ nắng chang chang mà mưa tới mưa tấp, mặc áo tơi cũng dở vì bị coi như khủng điên mà không mặc thì bày hàng ra ráo trọi, coi hồng được.

Cô giáo Thủy khốn khổ vì những ngày mưa thất thường giống bệnh hoạn của người gia như thế. Thành ra tiếng là có áo mà cứ bị ướt hoài. Thằng bé tình nguyện lo chuyện áo dù cho cô thì cô nạt ngang: cháu làm như cô con nít không bằng, chăm chăm chút chút y hết lo con trẻ.

Đứa bé đâm cụt hứng. Nó biết cô giáo vẫn sợ, sợ miệng lưỡi thiên hạ, nên thực lòng mà chẳng biết làm sao. Bữa nào nghe cơn kéo tới sầm là nó lo ngóng ngóng coi liệu mưa có đổ xuống không và nháp nhồm coi cô giáo về tới đâu có kịp chạy khỏi cơn mưa không nữa.

Quần áo cô giáo về mùa mưa thay nhiều, giặt phơi khô không kịp, tối tối phải úp cái cần xé đan thưa lên ông lò than để hong cho khô tiếp. Việc này cô giáo phải làm bên ngoài hành lang sợ than khí nhả ra có hại cho sức khỏe. Hong áo quần thì hong, chớ còn ba mớ đồ nịt lót thì cô để trong nhà, chớ hồng dám bày hong, vừa sợ mất, vừa sợ dị.

Thành ra không dung phòng cô bày như hàng xén, chỗ nào cũng lù lù cái quần lót hay cái xú cheng. Thằng bé có dịp chiêm ngưỡng đã con mắt, lại nảy tính nghịch nghĩ bày bạ trong đầu mà hồng dám thốt ra. Mấy lần nó định giễu cô: chèn ơi, cửa hàng cô bán đủ thứ chuối chiên, bánh bò, bánh ú, bươm bươm, lá điều, nhưng sợ cô nổi sùng cú bể đầu hay giận đuổi đi.

Cho nên chỉ dám lỏn lén cười một mình. Vậy mà cô giáo cũng biết nên gặng hỏi nó: cháu cười gì mà cười hoài, hay là thấy cô hơi hồng nên muốn ghẹo chọc cô. Thằng bé chối bâng. Cũng bởi mưa hết ngày này qua ngày khác nên quần áo hút hút dần, cô giáo ở nhà đã phải dùng áo ngủ mặc tạm chờ đồ khô lại.

Nhờ đó mà thằng nhóc cũng được miễn nhiễm theo. Thứ đồ ngủ thường được quàng

như áo khoác, xẻ dọc từ trên xuống dưới, cứ choàng vô người và cài

dây nút phía trước là xong. Cô giáo may để mặc mùa nào cũng được nên chọn loại nỉ dày, dễ thấm nước, để khi tắm xong mặc lau khô cũng được mà mặc ngủ cũng xong.

Hồi mới về, thằng bé có thấy cô mặc đôi lần, song bằng đi cô xếp cất, có lẽ tại có sự hiện diện của nó là bong trai nên không tiện. Cô vẫn nói ướm là khi trước sống một thân một mình muốn làm sao cũng được, giờ phải kè né, mất tự nhiên. Cô nói là nói vậy chứ không hề than, nay bắt đắc dĩ phải mặc cô đành chấp nhận.

Có điều vì nó dày và ấm nên mặc lưng bùng thêm đồ lót thì nóng chết, cô giáo chịu để lùm xùm có vẻ dễ chịu hơn. Nhờ đó thằng bé được ớn mưa móc có dịp hé ngó nhìn cô rõ ràng hơn. Chèn ơi, áo xống gì thấy ngộ, nút nào nút ấy to chằm vằm, lại kết thừa nữa, cô giáo hơi khom là lòi tí lia đủ thứ.

Thằng bé có bữa thoáng thấy cái vòng lượn của bầu vú cô làm nó chao đảo muốn té. Vú cô nào có lớn, nhưng chắc và săn, cô cử động, chúng tung tăng mềm dịu. Lúc cô vói lấy đồ ở ngăn trên cao, chỗ hở toác ra, cha mẹ ơi, nó thấy rõ cái chót núm hồng hồng mới đọ.

Nó ngẩn ngơ ngơ ngẩn cả người, ngứa râm ran suốt từ lưng tới ngực. Nó muốn dòm thôi miên cô giáo mà ngại cô biết sẽ kín đáo thì nó mất dịp, nên phải nuốt trộm nước miếng giả lơ. Cô giáo mà bò ra để vuốt nệm giường là khoảng khoét ở cổ rộng bày ra hết hai cái vú thòng lọng như giàn bầu. Nó mê mẩn làm sao, chỉ mong đêm đó cô giáo mơ ú ớ thì nó a đại vô lay cô để bàn tay được hưởng thụ đề lên sờ soạng gỡ gạc.

Nó ôm thềm muốn đó vào lòng, âm u như hang động, mắt thao láo lảm lét như thằng ăn trộm. Cô giáo thì vô tình nên càng dễ người hơn, có hồi cô bò xoài ra giường, vạt áo bị nén, đùn hẳn lên cao, nó thấy đôi gò mông cô xáo xào mà phát nực. Hai cái mông nung núc những thịt, no tròn như cặp bánh bao. Cũng may cô còn quàng cái xi líp nỉ lông đen mỏng, chứ không còn khêu gợi tàng trời nữa. Nhưng ngược lại che mà lại dường như hồng che vì loại nỉ lông mỏng quá bày rõ những gì cần đậy ra đó.

Thằng nhỏ thấy cái chề đít cô giáo lùm lùm mà nhỏ dãi đầy mồm, lại còn he hé cái gì gồ gồ ra ở phía trước đen thui một nhúm mới ác. Thâm tâm nó cầu cho mưa hoài hủy, mưa từ ngày sang ngày khác, mưa dầm mưa dề cả tháng luôn cho quần áo cô ướt thay phiên, để nó thấy cô bận ba thứ áo ngủ cho đã điều thần sầu.

Cho nên nó kiếm đủ chuyện lằng xằng để được gần cận cô. Giả vờ ngây ngây ngô ngô mà mắt thì lom lom dòm những chỗ cần dòm không chớp. Hồi này nó đã lớn lớn một chút, đêm ngủ đã mơ biết thêm thường phụ nữ, sáng ra đã biết còm cộm nơi háng. Nó dẫu bằng chết sự cương cứng để khỏi bị cô giáo bắt gặp.

Trò con trai mới lớn, chợt thấy những chỗ kín dẫu của đàn bà là y như tơ tưởng thêm thường. Thà không biết thì thôi, đã lỡ nhìn đôi lườn vòng của vú, nét lượn tròn của hông, đồ anh trai nào không bị xí lắc léo vì ám ảnh là nói dóc. Phương chi thằng bé đã được dựa hàm thụ nhiều lần vào ngực cô giáo, lại trộm thấy đôi quả lê nõn nường của cô treo đặng đặng đề đề trước mắt thì bảo sao không thất thần đi được.

Mỗi ngày khi cô đi dạy rồi, thì nó tần mẩn tần mẩn lấy mớ áo nịt và quần lót cô mà hít lấy hít để. Hít từng luồng sâu thấu vô tận phổi, nghe nó tan ra hết các mạch máu, sợi gân. Chao ôi, sao mà thâm thúy, xôn xao hết biết. Nó áp các món đã ủ sát mùi thịt da cô vào mũi, lắng nghe sự thẩm thấu của hơi hướm cô vào lục phủ ngũ tạng để lịm đi vì ao ước.

Mấy thứ còn đang ướt nên dù nó có mút mát hay làm gì cũng chẳng sợ cô biết được. Nó đặt phần bên trong mỗi cái lúp, hít hả hê mùi thơm của trái vú còn vương đọng lại mà tưởng như đặt trực tiếp mũi lên từng cái vú trần của cô. Những cái vú nẩy nở, đầy đà, vun đều lên tựa chiếc bánh bao trắng nõn mà nó nhìn trộm được nơi cô để thành một mời gọi dịu dàng, thôi thúc nó cả khi thức lẫn ngủ.

Cái mùi nồng nồng nầy vẫn không sao sánh được với cái mùi hoi hoi phát tỏa ra từ những cái quần lót của cô, một mùi đặc biệt mà chỉ có từ những nơi quý hóa nhất của người nữ mới sót lại. Nó nghĩ lan man về chất tơ mềm nhẹ này ôm vuốt lên chiếc bướm của cô mà những sợi lông bị đè ép xuống ngoan ngoãn che lấp cái khe ngọc tuyến làm điều đứng loài người.

Nó vạch phía bên trong mỗi chiếc quần lót cà lên đôi môi khô quắt để tưởng là đang có những cục đá thủy tinh làm ướt nhầy sự cong cớn nứt nẻ của cánh đồng gập gợn. Mùi hắc hắc đậm xộc vào môi nó làm cho nó phải há ngay miệng và lười ra để chà lên lớp tơ nhiều màu khác nhau hầu tìm chút dư âm mùi của con ngao cô bỏ lại.

Trước nó còn liếm sơ sau thì nhét cả chiếc quần vào đầy mồm và ngậm chặt rất lâu cơ hồ muốn cho chiếc quần nát vụn ra và trôi tuột vào trong người nó. Nỗi ao ước lớn dậy, nó mong sao có một ngày cô

sẽ quên không mặc như đã để trần đôi vú để nó được một lần thưởng thức vật báu nhất nơi người cô. Cho dù sau đó nó có phải tan thân nát ruột cũng xin được chết với nụ cười.

Những ý nghĩ này làm nó bạo dạn lên. Nó nhất định từ nay hể cô ú ớ kêu nó sẽ nhất định bay ngay vào vực cô dậy. Thay vì nó sẽ lay cô từ tốn như dạo nao thì nó sẽ tận dụng để tốc váy cô lên nhìn lom lom cho thỏa mãn. Cô sẽ không dễ tỉnh táo lại ngay, thừa sức để nó vồ vập bằng mắt hai vú lũng lũng của cô. Nó cũng sẽ trật vạt áo ngủ cô lên để xem đùi và háng cô chơi chơi vầy vùng với cái xì líp mỏng trong như giấy kính.

Nó nhất định phải nhìn ra bằng được mớ lông đen che khuất cái ngao sò và giò ả, nếu cô lại mặc thứ lót nào đặc biệt để chỗ đó lồ lộ ra như chẳng mặc gì sát thì phước nó lớn làm sao.

Vừa nghĩ như thế thì trời lại lộp độp rót cơn mưa. Giọt mưa đập lên mái dùng dùng tựa cốm vãi, nó nghe mà hí hửng trong lòng. Nó nghĩ lát nữa cô về lại bị ướt, lay trời mưa thật to để cô bị nước thấm đầm hết trơn, nó sẽ có dịp hả hê khi nhìn cô gần như trần truồng ở trước mặt.

Phần 7

Cô giáo Thủy về đến nhà ướt mẹp. Lại lạnh nữa. Cô run lên từng chập, răng đánh bò cạp, lời nói lắp ba lắp bắp. Cô như bị nghẹn, ấp úng mãi mới nói ra lời. Cô than mưa dữ quá, lại gió lớn nên người cứ bị bạt đi, tưởng là không bò về tới nơi. Thằng bé nói chỗ vô: thì cháu đã biểu để cháu đem áo mưa lẫn dù cho cô, cô lại không chịu, để giờ tới nỗi này.

Cô Thủy định cà khía với nhỏ, nhưng thấy nó có lòng lo lắng tới cô nên nhịn ngang. Cô chỉ ừ hử và bẻ ngoặt sang một hướng khác: ai dè mưa gì mưa ác dữ. Hồi giờ có khi nào tệ hại như vậy đâu. Thằng nhỏ lảng xảng đem cho cô cái khăn lông nói: cô lau đầu cho khô kẻo bị cảm lạnh. Cô giáo vừa cầm lấy khăn thì cậu nhỏ đã chạy đi rót một ly nước thiết nóng đưa lại và nói như cụ non: cô cũng uống ly nước nóng cho giải rét.

Thằng bé đến giới, hết lo chuyện này lại xàng sang chuyện khác. Cô giáo còn đang thổi phù phù ly nước nhấp từng ngụm thì đã thấy cậu nhỏ cầm lăm lăm cái áo ngủ nỉ dày trên tay. Nó chờ cô uống xong để hỏi cô thay ngay mớ quần áo ướt, ử người cho ấm. Cô Thủy bật cười, nhưng âm thầm cô cũng thấy biết ơn nó.

Khi cô Thủy hót cái áo thì thằng bé như nín thở đợi chờ. Chính cô giáo cũng lúng túng vì đứa bé sốt sắng quá, nhưng hồng lễ cô lại thay ngay tại chỗ. Còn đi vô phòng thay thì có làm cậu nhỏ cụt hứng không. Nhìn bản mặt đĩ đĩ của nó, cô biết nó mong cô làm việc này trước mặt nó, để nó hãnh diện đã lo đầy đủ cho cô.

Tự dưng cô giáo hé môi cười và bật ra ý tưởng trêu chọc thằng bé chơi: thế cháu bảo cô thay quần áo ướt thì thay ở chỗ nào. Tội nghiệp thằng bé sượng sùng, miệng chỉ huơ huơ mà tắt mất tiếng nói. Cô giáo dừng đĩnh nói: thôi được rồi, cô mệt quá chẳng còn hơi sức vào phòng nữa, cái lạnh làm cho cô lập cập hết churen đi. Cô sẽ thay ngay ở đây cho đỡ rét, nhưng cháu phải quay đi à nghe.

Thằng bé nhận lời liền. Nó quay người ngay không chờ đợi. Cô giáo lật xột cời khuy, nó nghe rõ mồn một tiếng lách cách đáng yêu hết sức. Nó đoán chừng cô đã cời xong áo dài, nghe u u mà nôn quá cỡ. Chợt nghe cô la tá hỏa: tay cô lóng ngóng không rờ đâu ra cái khóa sau lưng nữa, đâu cháu giúp cô tháo hộ cái móc coi.

Đứa bé như du du nơi cõi mộng. Tai lưng bùng, lẽ đâu thần may mắn đãi ngộ cho nó tới cỡ này. Nó chập chững muốn lịm, thì cô giáo đã thúc thêm: làm đại đi, cô lạnh bằng chết rồi. Thằng bé vội quay lại cái rột, cả cái lưng trần cô giáo đang hướng về phía nó, một đôi lưng mịn

màng thẳng băng như đồng bằng sông Cửu. Màu da cô trắng muốt, dù cái lạnh có ánh lên chút màu tái nhưng thiết tình vẫn đẹp.

Lại thêm sợi dây ren chạy vắt ngang lưng chừng lưng càng làm tương phản lên hai màu rất rõ. Dây nịt vú đen như hạt huyền, hắt chói với màu trắng thịt da trông đúng một bức tranh tuyệt tác. Cô giáo lại hơi xiết dây đai nên hẳn lên đường rằn dài theo dải nịt, cậu nhỏ thấy hai tay bắt run e.

Cậu ta nín thở sáp lại gần cô giáo, nhón ngón tay lòn vào dây nịt để nâng nó lên. Nó muốn tránh để tay không chạm vào thịt da cô, nhưng run quá sức làm chạm va còn hơn nó dự liệu. Đã vậy cô giáo còn chọc nó thêm nữa: cháu làm gì lóng ngóng làm cô nhột dữ vậy. Nó quýu thần lẫn luôn, chống chế liên miên: tại cô ghệt dây chặt quá, cháu phải lòn ngón tay vô mới nâng cái khóa khỏi cần đau cô rồi mới dám mở.

Cô giáo nghe vậy liền có ý than: chèn ời, cô lạnh bằng chết mà cháu cứ cà rề cà rề. Và cô run dữ tợn. Thằng nhỏ vội vàng đánh rơi sự kéné để xăng xái gỡ cái khóa nịt cho cô. Khi cái khóa nhả ra và sợi dây nịt ngang đã chẻ thành hai mảnh tồn teng thì thằng nhỏ không biết làm gì kể. Nó ập à ập ùng như gà mắc đẻ.

Không rõ cô Thủy có tổ hành động của nó chẳng mà thấy cô hai tay ôm bọc lấy cái nịt vú, người run, miệng đánh lập cập. Rồi cô nhờ nó choàng cái áo nỉ trùm lên từ phía sau lưng cô, nó răm rắp làm theo. Nó thấy cô thả phịch cái nịt vú rơi xuống sàn và quơ hai mép áo nỉ quần tùm hum quanh người cô, chẳng kịp xỏ tay vô nữa.

Cô khom khom người và nghe ọt ọt tiếng quần bị kéo hất văng ra. Làm xong, cô ngồi phịch ra cái ghế cạnh đó, người thu lu một cục. Thằng bé o bế đưa ly nước tận miệng giục cô uống thêm cho ấm bụng. Chỉ bấy nhiêu đó thôi mà thằng nhỏ mừng hí hửng, nó thấy như nó vừa làm được một kỳ công hết sức có ý nghĩa.

Nó lui cui lo thu nhặt áo dài, cái quần và chiếc áo nịt vương trên sàn nhà, giá như mọi lần cô giáo đã cản ngăn, nhưng giờ cô lạnh run chẳng bắt bẻ gì hết. Thằng bé lần khăn chưa chịu đi dẹp mà còn lẩn quần xun xoe. Cô giáo hỏi: cháu còn chờ gì nữa. Thằng nhỏ lại phải rụt rè thưa: cháu đợi cô cởi nốt cái món ướm trong người để cháu đem bỏ giặt luôn thể.

Thằng bé tránh không dám nói tên gọi của cái quần lót, nhưng cô giáo hiểu ra ngay, nên lồm cồm nhắc dít lên, một tay bo vạt áo, một

tay cho vô trong kéo rột rột và cũng thả phịch ngay ra đất. Thằng nhỏ nín thở đứng chờ, nhưng chỉ một loáng hé qua, nó đã chột nhìn cặp giò cô loạch xoạch ló ra nơi vạt áo.

Cũng như lúc nãy khi cô giáo bợ cái nịt vú, dù cô đã cố lấy hông và lưng che, nhưng lúc cô thả rơi để nó choàng áo vào thì nó cũng đã thoáng thấy một bên vú cô bày ra rồi. Lúc này ngồi khom thu lượm từng món rơi rải rác, nó mới thả lỏng cho sự tưởng tượng bay nhảy tứ tung.

Chao ôi, người đâu lại có thứ ngực đẹp đến vậy. Mới nhìn thoáng đã thấy ngẩn ngơ. Nếu lưng cô giáo đã trắng thì vú cô lại còn trắng nõn nà hơn. Trông tựa như từng cụm tuyết trắng hay những lọn bông gòn rưng rưng ngoài đồng trống. Bầu đã tròn, da đã mịn lại còn cái nụ hồng hồng như đoá sen vừa hé nở. Thằng bé điều đứng, ngơ ngẩn cả người. Nó ôm đám quần áo đi mà không dám đứng thẳng, lại phải vo vo mớ đồ xệ xệ ngang chỗ háng, phải thực tự nhiên để cô giáo không nhận ra sự lụng dụng của nó xảy ra.

Nó xuống chỗ giỏ mà đầu óc chần vẩn, quay quay như con vục. Nắn nà mãi cái cửa nơ của nó mới chịu xuôi, vậy mà cái lưng thất nghiệp mới chết. Nó giùng giàng không dám trở lại chỗ cô giáo, nhưng nghe êm lặng quá, nó cũng ê ê. Lỡ ra cô giáo mắc mưa bị cảm rồi ngất lịm đi thì khôn, chớ lẽ nào cô mới lảng xảng nói chuyện với nó giờ bật lời luôn.

Nó rón rén mò lên. Thì ra cô giáo ảm nên ngủ gật. Cô ngồi chống tay lên lưng ghế, đầu ngoẹo sang một bên ngáy khò khò. Tiểu lâm là hồi nãy cô giáo mẫn lo tử người cho ảm nên có xỏ vào tay áo đầu, giờ cô gà gật, vạt áo mở tà la túa lửa, coi đã điều.

Đánh thức cô dậy cũng dở mà để y nguyên trạng thì không đành, thành ra thằng nhỏ cuống quít cả lên. Nó gãi đầu gãi tay, mặt bừng bừng hơi nóng. Tâm tánh nó thì bảo quay mặt đi mà cần cổ cứng ngắc làm ngược lại. Thành ra hai mắt nó mở thò lổ nhìn vào người cô giáo không chớp.

Phải nói đây là lần đầu tiên trong đời nó được nhìn tận mắt thế nào là người đàn bà, phương chi lại là cô giáo Thủy, người nó rắp tâm được thấu triệt thân hình cổ. Hơi thở cô nhẹ quá, thỉnh thoảng như lá lúa, không làm xao động nổi ngọn cỏ lau. Vậy mà hai trái vú của cô phập phồng diu diu, đôi lườn vú uốn lượn mềm mềm, lại thêm hai cái núm thập thò mới ác.

Cô giáo ngủ ngon quá. Vạt áo nặng càng trĩu hờ tét bét te be. Cả một trời ngực và bụng mang mang ngọt xót. Hai giò cô khép lại mà vẫn để lộ ra dùm lông xoắn đen nhung. Thằng bé không thấy hết, song nó biết mười mười đó là con bướm của cô đang khép nép trên người.

Nó lết lại gần cô, mục đích tìm cách thức cô dậy. Nhưng nó sợ, cô mà tỉnh thì cô tên tò một, nó hẳn tên tò gấp mười. Làm sao giải thích cho nỗi sợ ngấm nhìn của nó với cô. Cho dù hành động của cô hoàn toàn vô thức, nhưng nó nhìn cô thì không phải tình cờ chút nào.

Hoàn cảnh sao mà khó khăn thậm tệ. Nhìn cô thì nó cũng chẳng nhàn nhĩa gì. Chỗ háng nó cứ nóng bỏng lên và độn cứng cựa. Nó nhìn xuống cũng hơi ôi, gì mà một đống lù lù ra nhọn như cây cột. Lỡ mà cô giựt mình nhìn thấy thì nó có nước độn thổ. Nó muốn bỏ đi lẩn, nhưng lại sợ uổng. Đâu phải dễ gì cô giáo hờ hênh như bữa nay. Nó chờ mong thiếu điều muốn trọc đầu, xể dít chớ bộ. Mà cô cứ lằng chằng có cho nó mãi nhãn hồi nào đâu.

Nó mới ghé dựa vô vú cô là cô đã giẫy nảy cái rột, rồi lảng lảng nhích ra. Nó ao ước là được rờ một chút vô cái vú mà nào dám. Bây giờ, tuy chưa được rờ bằng tay nhưng mắt nó thôi miên rờ rẫm, sờ soạng hai vú cô này giờ đã thiệt. Có lúc nó nghe tức tức ở dái quá, nghĩ là mắc dái mà rặn thử hồng thấy ra, chỉ thấy đầu con cu gật gù lia lịa.

Tại sao lại dị kỳ vậy chớ. Cô giáo cũng là người, nó cũng là người, mà căn cứ gì nhìn cô ở trần là nó trọc trặc không yên.

Nó bức xúc quá, càng lúc cổ càng khô đặc lại, và còn như có cả ngàn con kiến lửa châm chích nhoi nhoi ở đó. Nó cố nuốt nước miếng, cũng khô e. Nó liếm môi mà tưởng như đang chạm vào tờ giấy nháp. Cô giáo thì vẫn hồn nhiên dựa ngủ tỉnh bơ. Nó sẵn hồn muốn đổ mồ hôi hột.

Hiện giờ nó ở gần cô tới độ nghe rõ hơi thở cô dập dìu. Còn con mắt thì no say vì hai bầu vú và cả một dải bụng trơn mềm uốn lượn. Nó làm râm khản cầu sao cho nó có một giải pháp để cả cô Thủy lẫn nó không ai bị mắc cỡ.

May đâu nó chợt nhớ tới giờ cơm rồi. Nó vội lảng xuống bếp, lấy mọi thứ ra hâm nóng. Nó cố tình khua lảng xềng để kêu cô giáo thức dậy và nó ở trệt luôn không lên nữa. Đợi tới khi cô Thủy kêu nó mới lớn tiếng dạ rần.

Cô giáo Thủy sực tỉnh dậy. Điều làm cô hốt hoảng là đèn đóm tối thui, nhà êm vắng quá. Cô rột đứng dậy gọi rồi rít cậu bé. Cái áo khoác hờ

tuột xuống càng làm cô rối loạn hơn nữa.

Cô chưa nhận ra sự việc nên ngỡ là cô vừa bị ai hiếp, cô mò mò tìm cái áo nhưng rối tinh rối mù càng không ra. Chẳng nghe thằng cháu trả lời, cô càng giật giọng gọi oang.

Thực ra đứa bé nghe tiếng cô gọi ngay từ đầu, song chân chừ chưa vội lên tiếng ngay. Cậu chờ cô gọi thêm vài lần mới đánh tiếng để cô khỏi nghi sự tò mò của nó vừa rồi. Nào dè nó càng làm cho cô sợ sệt hơn.

Cậu nhỏ ba chân bốn cẳng chạy lên, trời tối thui loạng choạng vấp lên vấp xuống. Tiếng cô giáo thì hót hơ hót hải làm nó quỳnh quáng phải hỏi dồn: cô có sao không? Cô giao gắt:

– Sao cháu không thắp đèn lên mà nhà cửa tối om thế này. Cậu bé càng hoảng hồn, chẳng nhớ ra chỗ công tắc để bật điện nữa.

Mãi rồi nó mới chộp được cái nút, sau khi đã chạm tùm lum vào ghế lẫn cô giáo. Tay chân nó Khua loạn xạ, đụng cả vào người cô. Cảm giác cho nó biết cô trần truồng như nhộng. Nó có vẻ thắc mắc sao cô lại tuột xống áo ra vậy. Khi đèn đã sáng, cô thấy sụp ngồi xuống, hai tay che lấy ngực. Cô cần nhẩn vì sợ nên hát mất cái áo rồi không tìm lại được.

Thằng bé mừng vì bỗng được tận mắt nhìn cô hoàn toàn khỏa thân như một bức tranh. Nhưng nó làm ra vẻ như xót xa cho cô nên cứ lẩm bẩm: tội chưa, sao cô không gọi cháu ngay. Cô Thủy bực nên hét lên: tao gọi muốn đứt hơi mà mày có chịu đến ngay đâu. Rồi cô bộp chộp Che được khúc này thì lòi khúc khác. Lúc cô cúi, cô vùng đứng dậy thì ô hô mọi thứ đều để bày ra hết trội. Cô bùm háng thì ngực rơi ra, cô che vú thì ngao lộ một vùng. Cô càng hét lên: mày không lo Tìm cho cô cái áo mà cứ lo đứng nhìn.

Cậu bé muốn bật cười mà phải cố nín. Cô Thủy dung cả cánh tay giàn ngang ra để che hai vú, còn một tay thì bùm dấu con ngao. Đứa bé quáng quàng ngồi thụp xuống tìm cái áo khoác, cô quắc thế nào mà giờ Cái áo lọt sâu trong gầm giường. Thằng nhỏ phải bò nhoài ra mới vói tới được. Nó chui ra cầm mở rộng cái áo trên tay, cô hét nó choàng cho cô lấy cố bị chớm lạnh.

Thằng bé đứng trước giờ cái áo ra chờ cô xỏ tay vào, cô lại hét: mày vòng ra sau lưng chứ sao lại đứng ngay trước mặt thì cô sao dám thả tay ra được nhỉ. Đứa bé lại phải chuyển bận nữa. Nó nhắc cô, Thủy vội vãi buông tay che xỏ vào hai tay áo. Chỉ cần bấy nhiêu đủ để cậu

nhỏ chiêm ngưỡng thấy hết thứ gì cô giáo có. Như phản xạ, cô chụp liền hai vạt áo kéo che trùm hụp người.

Đứa bé làm như lo toan cho cô, cứ một mực đứng sau lưng đùn cô về phía giường. Cũng may nó đi sau nên dù chim nó đã cứng sượng mà cô không hay biết gì. Cô Thủy vốn ngủ ngời nơi ghế, lại quá thất thần nên người Mỗi mệt hết sức. Thấy thằng cháu lo lắng nên cũng thả phịch người nằm cho đỡ. Nào dè cô đã cài khuy áo gì đâu, khi ngã ra nằm thì cái áo bung ra lại, cô ngượng chín người vì sự lố lỏ của mình. Thằng bé cũng đực nghệt ra vì nó vừa nhìn thấy mớ cỏ rậm nơi háng cô mà người nó như đông đá.

Cô giáo chột tức ngang, cô mắng nó: mày chẳng được tích sự gì, lằng xằng làm tao cũng lây bệnh nhớ quên luôn.

Mày làm tao cũng chộn rộn theo mà hờ bậy hờ bạ tất cả. Rồi cô đuổi thằng bé nguây nguẩy như đuổi tà: mày ra ngoài đi cho tao nhờ. Đừng lẩn quẩn ở đây nữa, cứ mở đèn sáng cho cô. Đứa bé vẫn còn chưa đi, nó lí nhí thưa: thế cô không dung bữa à, tối rồi cô ạ.

Cô giáo còn ngượng nên cố gắt nốt: tao đang mệt, nằm nghỉ tí đã, mày ra trước rồi tao ra. Thằng bé đành tuân lời.

nó cố tình khua chén bát để cô giáo sốt ruột phải bò ra. Y như cô Thủy không chịu nổi phải lết ra cho rồi. Về mệt mỏi vẫn còn thể hiện nơi mặt, cô cau có vì một lý do mơ hồ nào đó. Đứa bé múc súp vào bát, giục cô ăn cho nóng để hồi sức. Nó vừa ăn vừa lén nhìn cô, trong lòng hân Thủy vì dịp may vừa có. Sự tò mò của nó đã được mãn nguyện, nó tự hào đã biết hết về vẻ đẹp của cô, biết qua xương qua thịt đằng hoàng chứ không phải mù mờ do tưởng tượng mà có.

Cô giáo ăn từ tốn, vạt áo thu che kín bụng, nhưng thằng bé vẫn nhìn thấy hai bầu vú cô nhip nhàng thở lên xuống.

Chẳng những nó nhìn hai vú đầy đặn tròn mà còn nhận ra cả hai núm màu hồng son nữa là khác. Nó nghĩ kể từ nay

trở đi nó hết còn cố hình dung mơ tưởng nữa, nếu cần khi cô đi dạy rồi nó có thể lấy cái áo cô ra và chỉ rành rẽ nơi

nào ấp che hai vú cô, nơi nào là chỗ bọc lấy cái bướm. Để nếu nó có thêm thường thì có thể từ những nơi đó hít ngửi và tìm lại cảm giác cái mùi của cô giáo. Chẳng lẽ nó lại reo to lên để bày tỏ sự sung sướng, nhưng cặp mắt hau háu

của nó không che dấu được cõi lòng nó nên cô giáo đoán ra ngay.

Cô ngăn chặn ý tưởng viễn vông của nó bằng sự hăm he: này cháu vô tình nhìn được những việc không đáng nhìn,

chớ ghim nó trong đầu mà có tội. Coi như một sự tình cờ và quên ngay đi, cho cuộc sống thoải mái, sau này lớn có

vợ có con thì điều gì chẳng có. Cậu bé dạ vâng chứ làm sao mà nó quên cho nổi. Chưa nhìn thấy gì mà nó đã chết lên chết xuống hóa là đã biết, đã thấy được rồi.

Để cô yên tâm, nó hì hụi ăn cho xong và đứng lên. Cô biết thằng cháu Thủy mang song cũng mặc cho nó lánh đi.

Vì sự nán lại của nó nơi bàn cũng không làm cô thoải mái gì. Cô biết mười mười đầu óc của con trai mới lớn chúa là

Rình rập xem trộm người khác phái. Phương chi thằng bé vốn thiếu mẹ, thiếu chị thì sự mong mỏi còn lớn mạnh đến

Chừng nào.

Cô đã từng bắt gặp nét nhìn trộm của nó mỗi khi giúp đỡ cô. Lần nào nó cầm đến cái nịt vú hay chiếc sịp của cô là y như cô thấy nó hí hửng, nhanh nhẩu đem đi bỏ giặt. Nhưng chính sự hăng hái đó lại hé cho cô thấy nó quyến luyến với các vật kín đáo của cô vô cùng. Cô chưa dám nghi oan cho nó e có lỗi, song lờ mờ cô dường như cảm nhận nó mon men ngấm.

Liếm các món che ôm ngực và háng cô nhiều lần rồi vậy. Bao lần cô định bảo ban nó nhưng bằng có đâu để buộc nó phải.

Nhận lỗi nó làm. Còn chưa bắt tận tay day tận trán thì biết làm sao đây.

Từ chiều tới giờ, cô giáo Thủy chỉ thấy thằng bé lảng vảng lên phòng ăn một lần để thu dọn mâm bát, rồi nó lặn đầu mất. Nó lủi thủi mò mẫm làm cái thứ gì ở gian bếp không biết, cô hậm hực vì nó vô cùng. Cô định gọi nó lên máng cho một trận, song lại tự thấy vô lý, nên thôi.

Nào nó có lỗi gì đâu chứ. Tại cô hốt hoảng quên mất là chỉ choàng áo lên người nên tự hát bung ra để bị chui tọt vào xa trong gầm giường, chứ thằng bé có lột truồng cô ra đâu. Phần khác tại cô thấy tối tối mù nên cô hét lên giục nó mở đèn. Nó thực hành theo lời cô, chẳng cảm ớn thì chớ lại còn kể tội nó.

Nó có thoáng nhìn thấy ngực và háng cô thì cũng tại cô bày ra đó, lại thêm quỳnh quáng cô che đậy không xong thì dẫu được cặp vú còn

cái lồn tay đâu đây lại nữa. Bởi mới xảy ra tội vạ.

Hồi này tâm tính cô thay đổi phức tạp vô chừng. Trước kia chỉ gần những hôm sắp hành kinh, hai đầu vú cương cứng, chỗ lồn cũng bẽ bẽ cạ vào sịp thì cô mới đâm gắt gỏng. Còn bây giờ thì cô nhăn nhó luôn. Chung qui cũng tại sự hiện diện của thằng bé khiến cô không tự nhiên nữa.

Cô lớn, nó nhỏ, nhưng rạch ròi vẫn là một người nữ với một người nam. Thằng rằng nếu chẳng có ai thì hờ hênh sao cũng được, trời nóng có thể cuốn vén ống quần lên tận bẹn hay cởi toẹt mớ nút áo ra cũng chẳng sao. Từ ngày có nó, nóng bỏng bu cũng phải cài cao lên tận cổ.

Nó chẳng tỏ vẻ gì khích động cô, song cô thấy nó ngày càng lừng lững lớn nên đâm sợ. Đạo gần đây, cô còn bắt gặp nó đi cái dáng xiên ngang, y như nó thủ thủ dẫu sự gì đó nên cô không lơ là được. Chỉ mới vừa đây thôi, nó choàng áo lại cho cô từ sau lưng mà hai tay nó run như lên cơn sốt. Như vậy là nó đã biết nhìn đàn bà.

Cái lúc nó áp lại thật gần cô để hai tay cô xỏ vào áo, vừa buông tay che vú ra, cô thấy nó rung cả người. Đúng là thằng nhỏ đã nhìn thấy hai vú cô rồi. Lại khi cô loạng choạng chưa vững, giúi giúi vào người nó, chẳng biết cô ngấm có đúng không mà mông cô chạm vào vật gì cứng cứng.

Cô giật mình vậy là thằng bé lớn bộn rồi, nó đã biết phản xạ khi va chạm vào phụ nữ. Cô nghĩ ra bọn trẻ lớn chóng thật. Vậy thì cô phải làm gì đây. Chẳng lẽ lại đuổi nó đi, hóa ra cô tá ọm nuôi nó để lấy tiếng. Còn giữ nó thì như dẫu bom trong nhà, không biết nó nổ lúc nào.

Học trò cô lắm con trai lẫn con gái, cô có e dè nhưng không khổ sở như với thằng bé. Hôm nào cô hành kinh, nhìn lũ con trai cô phát bực, đứa nào lén phéng lại gần là cô nạt thẳng tay, nhưng còn nó ở trong nhà chẳng lẽ lại cà khịa vô lỗi với nó.

Kể cũng lạ, thằng bé thì nhớn nhớn nhơ nhơ mà cô thì luôn dấm dúi giữ mình. Nhìn vào đâu cô cũng thấy lờn vờn tội lỗi. Cầm cái áo nào lên, cô phải ngửi qua xem có vương lại hơi hướm của nó không. Cái thằng lịt lịt, cô sợ nó mết cô quá đâm làm bậy. Con trai nào chẳng tò mò, ba cái nịt vú và quần sịp của người nữ là mấy khúc mon men cầm hít ngửi cả.

Có lần cô nghe chị bạn cùng trường kể lại chị ta bắt chộp được chính

thằng con chị chỉ mới lên 8, lên 9 mà đã lén lấy cái quần lót của chị đem choàng vào đầu ngủ. Chị ta giận quá, dựng đầu con dậy chửi cho một trận, nó tỉnh bơ thút thít: con thèm má quá mà má ôm riết lấy ba, con phải ngủ hơi má mới ngủ được.

Chị bạn tức ói máu mà ngấm lại thương tội thằng con. Trẻ nghĩ sao nói vậy, nhưng chị cũng nạt để nó bỏ, chị bảo ờ thì con thèm hơi má, nhưng sao không lấy cái áo hít mà lại đi chộp cái của nợ đó lên đầu, ngu còn học hành gì được. Lại một lần thằng con làm chị muốn té đài luôn. Nó trả lời mẹ tỉnh queo: chính cái hơi ở chỗ đó mới nồng và dễ thương nhứt. Chị bạn nghe muốn quạu xà ngầu.

Bây giờ nghĩ về thằng bé, cô giáo Thủy thấy nó còn tiến bộ nhiều. Nó có hít, có liếm hay có ngậm thì cũng chỉ lén lút những khi cô đi dạy thôi. Còn cô về thì mọi thứ vẫn xếp gọn và đúng chỗ. Hơn nữa, có khi cô nghĩ quá, vu oan giá họa cho nó chứ chắc gì nó đã làm như cô tưởng. Thế nhưng cô vẫn ngờ ngợ làm sao ấy.

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Lúc cô lên giường nằm vẫn chẳng thấy nó đâu, nhưng mệt mỏi quá cô cũng thiếp đi một lát, Chợt tỉnh dậy, nhà im re, nhìn sang chỗ nó ngủ trống trơn, cô quýnh sợ. Bỏ mẹ, mình la nó và làm nó hãi có khi nó trốn đi rồi cũng nên. Cô lập cập ngồi lên, xô vội vào đôi guốc nhào xuống gian bếp tìm nó. Tội nghiệp, thằng bé ngáy thờng ngồi xổm ngủ gục, đầu gác trên hai cánh tay, lưng dựa vào cái cột.

Cô giáo Thủy xót vô cùng. Cô ôm xốc nó lên, miệng lải nhải lời xuýt xoa xin lỗi. Thằng bé cũng choàng dậy, thấy cô lặng người đi. Cô giáo ôm chặt nó vào người, dẫn nó đi về phòng trên. Cô nói huyền thuyên gì đó, nhưng thằng bé phần ngái ngủ, phần đang tận hưởng sự dựa vào ngực và bụng cô nên nín khe.

Cô cháu lên tới nơi, cô Thủy mới hỏi nó: sao cháu lại ngủ ở bếp. Nó lụng phụng kể: tại cô ghét cháu, ngồi ăn mà cô cứ trợn mắt nhìn nên cháu sợ. Cô Thủy phải ôm lấy nó sâu vào người mà nói lảng: tại cô khó ở trong người, chứ cháu có làm gì để cô giận đâu. Thằng bé lợi dụng thời cơ này nên rúc rúc vào vạt áo choàng của cô. Chao ôi, cái mùi thịt da cô làm nó cảm khoái, lại còn rõ ràng đầu mũi nó đang chạm vào một trong hai cái vú của cô. Dù sự tiếp xúc chỉ ở ngoài lớp áo thôi mà thằng bé đã ngỡ như nó đang áp mặt vào cái vú trần của cô rồi.

Nó lại nghĩ nếu không tận dụng lúc này để nói toẹt ra tâm tư tình cảm của nó thì chắc là không còn dịp may nào khác, nên một mặt nó tham lam giúi mũi vào quây nơi ngực áo cô, một mặt nó lí nhí thưa: em yêu cô lắm.

Cô giáo Thủy choáng váng ngỡ là tai nghe lầm nên gắt lên hỏi lại: cháu nói gì. Thằng bé đã lờ đã, quân bài đã lật ngửa lên chiếu bạc nên phóng theo luôn rồi tới đâu thì tới: em nói là em yêu cô, yêu ngay từ ngày đầu nhìn trộm và lẻo đẻo theo cô. Cô giáo chưng hửng muốn lịm đi, hai tay cô muốn run, nhưng cô trấn tĩnh một lúc rồi nhỏ nhẹ giảng giải: không được đâu cháu, cô lớn cháu bé, việc ấy không nên.

Cô giáo cố nhấn mạnh chữ lớn và chữ bé như một lần hồ ngăn cách, nhưng thằng bé lần tới: bé thì đã sao, em yêu cô bằng trái tim chứ có yêu cô bằng tác người đâu mà cô đo đếm. Cô giáo mù thật rồi. Thằng bé chờ cô có nói gì, nhưng thấy cô im, nó phang thêm: cô không biết chứ mỗi lần nghe cô hét mớ, em chỉ muốn chạy đến ôm chặt lấy cô, hôn cô để cô đừng sợ, mà em ngại.

Thằng bé định nói gì nữa, nhưng cô giáo Thủy đã chặn lại: cháu nói vậy đủ rồi. Đừng làm cả hai cô cháu lúng túng thêm. Và cô đánh trống lảng: giờ cũng đã khuya, cháu đi ngủ đi, cho cô chợp mắt một chút. Chuyện này còn dài để dần dà liệu định sau. Cô toan dùng chữ “ chúng ta ” nhưng nghe thân mật và kêu gọi quá nên thắng lại kịp.

Thằng bé thở dài, không rõ vì bị cô chối từ hay tiếc rẻ vì dịp may đã tuột trôi. Nó ngần ngừ chưa nhích ra khỏi vòng ôm, nên cô giáo phải đùn nó ra như chạy trốn. Thằng bé khóc mũi khóc mắt, nó than toáng lên: em biết mà, cô đâu chấp nhận lời em, sao cô không để mặc em nằm ngủ dưới xó bếp mà xuống kèo em lên đây làm gì.

Cô giáo Thủy lúng túng vô cùng. Tỏ ra vô vấp thì sợ bị rịn mà cương quyết đuổi ra thì sợ thằng bé giận đang đêm khuya trốn bỏ đi. Cô tìm kế hoãn binh bằng cách âu yếm cầm lấy hai tay cậu nhỏ, người bước lui, kẻ bước tới, đi lại chỗ nó nằm. Cô e ọ nói với nó: cháu nghe cô ngủ ngoan, việc yêu đương phải đâu nói cái roẹt là hết. Cứ từ từ rồi cô cháu mình liệu liệu.

Thằng bé đã thắng được gần 50% lợi thế, nên cũng không dám đòi hỏi hơn. Nó ôn tồn leo lên giường nằm, tính giờ kể sách khác. Cô Thủy thấy nó chịu lên giường thì cũng trở về chỗ của cô. Khốn nỗi thằng bé nằm cứ thở dài cầm canh, cô nghĩ nó còn ầm ức, chứ nào cô có biết là nó đang đánh đòn tâm lý với cô.

Nó thừa biết từ lúc cô nghe nó thổ lộ tâm can thì cô cũng chẳng ngủ nghe gì nổi nên nó thở dồn từng chập để cô bị ám ảnh hơn. Đúng vậy cô lặn qua trở lại miết, nó chùng chùng hỏi nhóng: cô ngủ chưa cô. Cô giáo chẳng vốn lời gì đáp lại, một chập thì thấy cô thôi rọ ray, nó đoán cô chưa ngủ đâu, song giả tảng để nó đừng phá cô nữa.

Không riêng gì cậu bé, chính cô giáo cũng thấy khó chợp mắt đi được. Cô nằm lắng nghe xem thằng nhỏ thế nào, rồi chỉ thấy tiếng nó trở mình xoành xoạch, rột rẹt như chuột chạy. Thỉnh thoảng cô còn nghe nó thở dài thườn thượt, giữa đêm khuya càng ảo não. Cái thằng trăn trở làm cô cũng thao láo mở mắt lây.

Đã thế, nó lại cầm canh hỏi nhóng cô: cô ngủ chưa cô làm cho cô càng sốt ruột. Cô vốn đã đánh mất sự hồn nhiên, nay lại lần xấn với lời e ọ của nó, thiệt muốn tức bực bụng. Điều gì cô vừa thấy, biết chiều này càng làm cô điếng tê và nhìn ra một sự thật là đứa bé đã chóng lớn hơn cô nghĩ nhiều.

Sự va chạm vật cứng cứng ở phía sau ống chân cô báo hiệu sự

trường thành của nó từ một thiếu niên thành người lớn làm cô đâm ra vừa sợ vừa sao sao đó. Kể từ giây phút này, cô sống với một người đàn ông thực sự trong nhà, chứ không phải là một đứa bé. Nỗi cần cái là cô phải làm gì, điều chỉnh ngôn ngữ, cử chỉ như thế nào cho vừa vừa phải phải, hầu không gây nên khó khăn cho cả hai.

Sự lớn dậy của các cơ phận kín trong người cô vốn dĩ tiệm tiến, chúng hoàn toàn từ từ trở mã theo năm tháng và cô làm quen với chúng lâu nay rồi. Những ngày hành kinh, vú cô gây nhức nhối, đầu núp sưng cương, cọ vào áo thấy đau đau ê ẩm. Cả vùng háng cô nữa, vào những hôm có tháng, chim buốt buốt làm sao, đi tiểu dường như có thứ gì ngứa kêu rồn rảng. Cô quá quen sự hành hạ của chúng với cô rồi.

Nhưng ở thằng bé, sự thức dậy đột ngột của cơ quan sinh lý quá mới làm cho nó hoảng hốt. Vật của nó lại không lặn chìm vào bên trong như cô mà chĩa xỏ ra ngoài, nó có cổ dẫu cũng không trọn vẹn. Chỉ cần mắt nhìn cặp vú và cái bướm của người nữ thôi là vũ khí của nó xỏ lên ngay. Điều đó cô thấy rõ khi nó run tay quàng cái áo cho cô. Sao lúc đó cô hớ hênh thế, sự bộp chộp của cô đã làm cho cô mất bình tĩnh, cô kêu như bị ai bóp cổ khiến nó phải nhoáng nhoàng tìm công tắc đèn bật lên cho cô đỡ sợ.

Nào dè cô quên mất là lúc đó cô hoàn toàn trần truồng. Cô chỉ lo cuống quít xem có bị ai xâm hại chưa, chứ có quan tâm đâu đến mình kín hay hở. Lúc đèn sáng lên rồi, cô sực nhớ thì chính cái tích tắc nhỏ nhoi đó thằng bé đã nhìn hết tự sự. Nó thiếu điều muốn hét lên vì sung sướng. Đã bao ngày cô thấy mắt nó lăm lét, lúc mãn nhãn nhìn thấy vú cô, nhúm lông giữa đùi cô, mắt nó ánh hơn sao. Cô bắt gặp nó uớt ực ực nước bọt như người vừa nhấp lon bia lạnh vậy.

Cả buổi tối, cô nằm giữa những tiếng hỏi như que chọc. Cô những muốn chửi um lên cho nó im, nhưng nó có sai sót gì đâu. Cô đành im thin thít để nó thôi đừng nói, đừng đả động gì đến cô. Vì vậy cô càng nhức điên đầu.

Chết nữa là hai vú cô bây giờ lại nổi u từng chập, dường như có bàn tay vô hình nào chồn vờn ve vuốt lên. Cô đã trên hai tay lên che để giữ nó đừng xao động mà chỉ giảm tí chút nào thôi. Cô ám ách vì nỗi trên người bức dọc này, cô nghĩ giá thằng bé đừng ở gần bên thì cô mở quách cái áo choàng ra, họa may chúng ngứa ngứa ở vú mới hết.

Chẳng biết giờ là mấy giờ rồi. Cô thì mỗi mệt mà lẩn lộn mãi không

ngủ được. Chừng như thằng bé đã nghe nên không thấy hỏi han gì nữa. Cô cũng cố nhắm mắt và chợt thấy lửng lơ, lửng lơ như ngọn hỏa châu và chợp mơ đi.

Cô thấy có người lèn vào bịt miệng và bứt tung áo cô ra rồi nằm đè lên người. Cô muốn la mà miệng bị bóp kín, rồi tay người đó cứ nhè từng vú cô mà nắm vật đau dữ. Cô vùng vẫy cố thoát thì lại nhận ra gã ấy cũng trần như nhộng, của nợ hấn cứng như que củi cứ chồm chồm xĩa vào đùi cô.

Cô đập vung xích chó thì gã giận dữ tát bắt cô nằm im. Cô cố nhận mặt hấn để sau sẽ tố cáo việc hấn hiếp dâm cô, song gã cứ vui dẫu không cho nhìn. Cô hãi quá, gã cắn chặt lấy một bên vai cô rồi dùng tay bẻ toạc đùi cô ra để đút buôi hấn vào. Lỗ lòn cô nào đã có ai đâm xỏ nên nhỏ khít, gã bặm môi bặm mỗ nhấn dái vào, cô đau như lưỡi dao xé rách thịt.

Hấn cố sức nhét vội nhét vàng rồi hí hục giập. Cô đau quá, phía trong cửa mình cô như bị ai nắm xé vụn hết trơn. Hấn nắc cô dòn dập, nắc như điên như cuồng, nắc đến ói lên ói xuống. Khi gã phun thứ gì nóng hổi và nhót nhọt vào người cô thì gã mới chịu ngưng. Gã rút dái ra, đục như mỡ bò lây rây màu hồng như máu cá. Gã cười nắc nẻ đưa buôi cho cô coi, hí hửng nói là hấn lấy được trinh cô rồi.

Cô lặng người gào lên. Tiếng rên thê thiết nghe rõ mồn một. Thằng bé đang ngủ phải choàng dậy, nó nhìn thấy cô đập churen tay vung vít như đang đánh đuổi hồn ma ám quỷ, nó chẳng hiểu sự gì. Nó nhào ra nằm đè lên giữ lấy cô, hai tay cô vẫn đập huỳnh huých, còn hai churen thì lê lét vì bị nó khóa chặt.

Cô ú ớ u ơ, thở dòn dập như ngựa churen. Nó vừa ôm lấy cô vừa lay gọi cho cô tỉnh. Mồ hôi cô vã ra ướt hết, tóc bết dính vào trán. Mãi cô chưa hoàn hồn lại. Cô khóc tu tu. Đứa nhỏ chẳng hiểu ra sao cả.

Cô giáo lều phều nói trong mồm. Thằng nhỏ phải nói lỏng vòng đề ra cho cô thở. Cô hồn hển như người hụt hơi, vo lấy cái áo choàng nhét thu vào háng. Rồi lại run, run lập cập và tốc cởi hết khuy áo choàng ra kêu nóng. Thằng bé tính nhắm mắt lại tránh nhìn vào sự lỏa lồ của cô, nhưng sao hai mí mắt nó cứ bị giữ căng.

Người cô giáo bóng nhẫy bởi mồ hôi và ánh đèn. Hai vú dập dềnh hơn dầu sôi trong chảo, hai tay cô bụm lên cái bướm kêu thất thanh: ôi, tôi bị hiếp. Nó nắc tôi, nó lấy mất trinh tôi, rõ ràng nó khoe cái màu máu hồng hồng đó.

Thằng bé đâm hoảng gắt: đứa nào, đứa nào dám hỗn với cô. Nhưng cô Thủy nào đã tỉnh. Cô vẫn khóc suốt mướt và than: tôi biết mà, tôi là đàn bà làm sao chống lại được hắn. Nó nắc tôi hùng hục như trâu điên, xé nát cả bím tôi ra và đâm thấu tận cùng trong đó. Cô vừa nói vừa he hé bàn tay như để mọi người nhìn thấy vết thương của cô.

Đứa cháu hoảng sợ nên giục rồi rít: cô để cháu nhìn xem vết rách có lớn không. Và chẳng đợi cô Thủy cho ý kiến, nó đã cầm lấy bàn tay cô mở ra. Trước mắt nó là một chùm lông đen nhánh, xen lơ mờ màu trắng của hai gò âm môi cao vút hẳn lên.

Cô giáo cũng chẳng quan tâm xem nó tìm tòi gì vì dù gì cô cũng hết đời con gái rồi. Thằng bé cẩn thận nhếch từng mu ra để khám xem cho kỹ. Chẳng có gì lạ, nhưng nhờ dịp này nó mới biết và thấy lồn cô tận tường. Hai mu vun vun che kín cái khe giữa, lông mọc đầy như cỏ dại che cửa hang.

Khi nó vén cái mu ra thì miếng yếm vẫn không có dấu gì suy suyền, trái lại trông đẹp và khép nép vô ngần. Dại gì nó nói ra điều này để mất đi sự ngấm nghĩa. Nó vờ banh hẳn hai mu ra khám xem ra sao. Ôi cái hạt thịt xinh xinh lòi ra như hạt đỗ ở góc trên cái bướm, trông tựa hạt ngọc trai dính gần vào người cô. Còn miệng con trai thì hồng đỏ, múi lỗ đái mòng mọng nổi sần. Nó suýt buột miệng khen lồn cô đẹp hết xẩy, nhưng kịp giữ nín khe.

Nó khều khều hai mép thịt thì thấy hai mu nhúc nhích. Nó những muốn giúi mũi vào ngửi hít cho thỏa dạ. Cô Thủy thấy nó xem xét đã lâu lâu thì sốt ruột nên hỏi: cháu có thấy dấu máu gì không. Nó ơ ơ lấp liếm. Cuối cùng thì nó cũng phải bảo: không xẩy ra gì tất, cô ạ. Chắc cô hốt hoảng mơ nên nghĩ là bị hiếp đó thôi, chứ cháu xem thì nguyên si mọi thứ.

Cô giáo quá sức tên tò. Lại một lần sự hốt hải của cô khiến thằng bé có cơ hội nhìn nốt cái bím cô như nó ước. Thế là cũng tại cô cả, đây rồi cô áy náy có trách rửa nó thì lại cũng oan cho nó luôn. Cô trên quá nên nhẹ nhẹ vơ cái áo khếp vạt vào, thằng bé tiếc rẻ nên gạ gẫm: cô mệt mỗi quá, để cháu xoa bóp cho cô một lúc.

Cô Thủy bịn rịn không ượng, nhưng thằng bé đã nhẹ lật úp người cô lại và dùng hai tay xoa đẩy các cơ bắp nơi lưng cô. Qua lớp vải áo, những cái nhần tay của đứa bé chưa làm cô thư giãn, song dù sao cô cũng thấy êm êm.

Thằng bé vuốt lên vuốt xuống, đùn những bắp thịt để máu lưu thông

đều. Cô giáo có vẻ ửng nên ư a nhỏ nhỏ trong miệng. Thằng bé xoa chán nơi lưng thì bóp mạnh ở hai bả vai, múc múc cho các thớ thịt bị kích động. Lại kéo xoa hai cạnh sườn xuống tới thắt lưng, và sau vài giây lưỡng lự, thằng bé bắt đầu xoa hai mông cô.

Nó là tay mơ mà nhờ tận tâm nên cô cũng thấy dễ chịu. Nó còn giúp xoa hai bắp chân và bẻ lắc các các đầu ngón chân cô nữa chứ. Hơi thở cô đã trở lại đều đều. Thằng bé hỏi ý cô xin để nó xoa bóp phía trước người cô, nhưng cô không ửng. Thằng bé thở dài, cô hiểu nó không hài lòng.

Cô vội đánh tháo sự lúng túng của hai người: cảm ơn cháu, cô khỏe rồi. Cháu đi nghỉ đi. Nhưng thằng bé ngúng nguẩy chưa làm. Cô lại giục: cháu có chờ gì nữa. Thằng bé phải mạnh dạn thừa thốt: cháu rất yêu cô, muốn giúp cô mà cô cứ kè né với cháu. Chỉ lúc cô sợ cô mới cần đến cháu, còn thì cô hất hủi và muốn đuổi cháu ra. Nó nói mà miệng phụng phịu thấy dễ ghét.

Cô giáo lại một phen lính quính. Cô thấy dùng dằng, cho hay từ chối, phải làm sao đây. Thôi thì đành, cô giáo ngồi hẳn lên, nói như dối: này thì cháu bóp cho cô, nhưng cô chỉ mỗi ở hai bả vai thôi, cháu giúp nốt rồi đi nghỉ.

Thằng bé không dám đòi hỏi xa nữa, nhận lời liền. Nó nghĩ là phải từng bước âm thầm gây sự tin cậy nơi cô, chứ tham lam đòi mọi việc ngay thì khó thành tựu. Nó xin phép cô rồi leo lên giường cô, lòn ra phía sau lưng. Hai tay nó đặt lên bả vai và dè dặt xoa xoa bóp bóp.

Chiếc áo lợp xộp lưng bùng, nhích lên nhích xuống. Nó làm trật qua trật lại, có lúc chiếc áo căng thẳng chạy theo cái xóc tay của nó nên muốn đội hồng lên. Cô giáo xem chừng thấy cháu xoa bóp thích nên cũng thở dịu dàng và hơi hồng. Thằng bé cố tình lôi cho vài áo cộ đề lên chỗ vú cô và khi thấy cô lim dim ra chiều không phản đối thì nó càng nắm vài áo bóp nghiền thêm nữa.

Cô Thủy rên nhỏ nhỏ trong mồm. Thằng bé cũng bắt đầu cơn buồn ngủ. Chẳng thấy cô bảo ngưng nó cứ lẻo đẻo làm mãi. Chỉ lúc chột gục vào người cô, nó mới giật mình. Nó mở mắt thì cả người nó đã ngã giụi vào lưng cô giáo. Cô cũng chột tỉnh ra, hỏi nó thôi ngưng.

Thằng bé lồm cồm trở về chỗ nằm với đôi mắt díp lại.

Thằng bé chưa hẳn hơi bò đến chỗ nằm của nó đã ngã chúi xuống mà ngủ. Chỉ một loáng, tiếng ngáy của nó đã tựa hò kéo gỗ. Cô Thủy thấy nó rất tội. Có lẽ từ chiều đến giờ nó lằng xằng lo lắng đủ chuyện

cho cô nên bây giờ nó mệt cũng nên. Lại thêm tánh ba trật ba giuộc của cô làm cho nó muốn điên cái đầu. Có khi nó thực tình chăm sóc cô, còn cô thì giở giăng giở cuội, lúc hét lúc đuổi, lúc ưng lúc ruồng rẫy, thằng bé chẳng hiểu ra sao cả.

Nó đã phản ứng bằng cái cách của đứa trẻ mới lớn, cô nhìn thấy rõ ràng. Thực ra, được một người khác phái xun xoe giúp đỡ, cô giáo cũng thích bằng chết. Nhưng địa phương này bé quá, nghề mô phạm của cô lại ràng buộc đủ về, một phần chủ yếu là cô xem cậu ta còn nhỏ, chả biết gì. Có tò mò chẳng qua là nghe hót ai đó nên hình dung, tưởng tượng cho qua, cho dù đôi lần cô bắt gặp nó nhìn hóp hồn vào cái nịt vú của cô như bị thôi miên ngây dại.

Đôi lúc thử đoán xem cô nghĩ đúng chẳng, cô đã vờ quên món này món khác là y như cậu bé nhắc cô liên. Gì chứ giục cô thay đồ mặc lót là nó hăm hở nhanh lắm. Hình như những cái xú cheng và quần lót của cô gây cho nó một sự phấn khích đặc biệt. Cô mà thuận làm theo là nó hí hửng ra mặt. Cứ xem cái kiểu nó vờ lấy nịt vú và sịp của cô, nâng niu như nâng hòn ngọc là cô biết thằng bé yêu cô rồi.

Chiều này, cô kẹp tư tưởng nó ngật quá đến nỗi nó phải thẳng tuột phun ra “ nó yêu cô “. Lời đó chẳng qua chỉ là một thừa nhận kết thúc chứ nó chẳng cần thổ lộ cô cũng đã biết tỏng tòng tong rồi. Vậy mà cô cũng điếng đi một chặp, cô nghe như mũi kim đâm thọc vào tim cô. Thằng bé gan cóc tía thực, nó dám nói huych toẹt cỏi lòng với cô, chẳng màu mè, chẳng dấu diếm, chẳng e dè như bọn lóc chóc khác.

Vậy mà cô vẫn chưa tin nó lớn. Chỉ đến khi nó áp gần người cô, choàng áo cho cô, khúc dái của nó cọ cọ vào bắp vế và đâm xĩa ra một gậy, cô mới té ngửa là nó bự xư cật lực. Buổi dái cỡ đó thì nó có mơ tưởng yêu cô cũng lẽ đương nhiên thôi, còn cô, sao khó khăn quá mức khi phải đáp lời nó.

Nó yêu cô chẳng là tội vạ, nhưng nếu cô nhận lời thì thiên hạ sẽ đánh giá là cô lợi dụng hay chài ngải con nít thì sao. Miệng lần lưởi mới ở cái chốn nhỏ nhoi này bịt sao cho hết, họ sẽ kháo ầm lên cô làm bậy với trẻ con. Rồi những cha thường đeo theo gạ gẫm cô sẽ đặt đủ điều đủ chuyện để kể xấu cô.

Nếu không chê bai cô lờ thì nên câu dằm thằng nhỏ, vô ra bẹo vú bẹo lồn nên thằng nhỏ mới lọt vô tròng của cô. Hoặc có tía còn tô màu lâm ly rùng rợn hơn là thằng nhỏ có con cu bự nên chơi cô đã mà cô mệt nó chết lên chết xuống. Máy tía nội đó làm như đã chun nằm phục dưới giường cô thấy hai người đụ nhau nên kể đủ chi tiết

rõ rệt.

Trên đời này, chuyện chẳng có gì mà nghe nói thét ai cũng tin, huống chi chuyện con trai đụ cô giáo là chuyện hay ho ở xứ khỉ ho cò gáy thì lại càng dễ là đề tài cho thiên hạ biếm nhẽ. Ai chớ mấy cha bị cô đá té lăn đùng được dịp hí hửng gặp cô dám xỏ xiên hỏi chọc: sao cô giáo, em nhỏ chơi cô sướng chớ.

Nhưng lúc nhìn hai mắt đứa bé mờ tịt hẳn đi sau khi thú thực yêu cô, cô quả thấy tội. Thằng nhỏ hồi nào giờ có ai là mẹ, là chị để ủi an, than thở đâu, chắc nó thèm được có cặp vú để dựa vô khi thui thủi. Đó là ánh mắt cô đã bắt chộp khi nó run tay quàng cho cô chiếc áo.

Cặp mắt nó như đang lột vỏ trái chuối ra, nó ma sát lên cặp vú cô như ngọn lửa khô, tia nhỏ xanh mà bỏng rát. Sự lấn chần của cái nhìn ở nó như vuốt ve, như mơn trớn từng chiếc vú của cô, chính cô cũng thấy hai cái núm lẫn tẩn và cứng lại.

Thêm nữa, mới hồi tối, cô mơ dậy, cô đã hót hải lật mở tà áo ra bày ráo những gì cô cần che đậy, hai mắt nó bóng lên như mắt cú, nó đâm xoi vào giữa háng cô. Dú mớ lông che dầy mà cô dường như đã bị nó xâm phạm rồi vậy.

Thế nào mà cô lại cho nó xem xét lồn cô nữa chớ. Có đúng là tại cô sợ đã bị hiếp thiệt sự hay đó chỉ là cái cớ để cô thỏa mãn sự thèm khát của chính cô. Chính những ngón tay của thằng bé vạch mu lồn cô ra như bác sĩ khoa sản khám làm cô rúm người lại. Thằng bé thì làm bốn phận thực tình, còn trống ngực cô thì đập như ong vỡ tổ.

Đầu óc cô đúng đang bệnh hoạn. Chính cô nhờ vả nó để được khám xem mà bàn tay nó sờ vô thì cô lại thấy gờn gợn vô cùng. Một nhen nhúm lâng lâng làm cho lồn cô ấm lên, cô nghĩ giá lúc đó thằng bé có đại dột hun đại lên cái bướm hay các có nhào nằm bừa lên người cô, chắc cô cũng không nở cảm hoặc hất đẩy ra.

Cũng may thằng bé còn biết giữ ý giữ tứ mà nhờ vậy chuyện bị hiếp dâm qua giấc mơ không có mà chuyện cô bị nó chơi cũng không thành. Nghĩ lại cô thầm cảm ơn thằng cháu. Giờ nhìn nó nằm sắp ngủ ngon ngủ lành, cô lại tội nghiệp làm sao. Ở chung một nhà, chỉ có cô và cháu, nó có lẽ đại sờ soạng hay đụng chạm cô thì cũng có gì đâu.

Phương chi cô lại vẽ đường cho nai chạy. Hết để vú ra lại mượn nó xem lồn, ai bảo cô hờ hếch là điều khó tin được. Nào phải cô thấp kém, cô từng dạy dỗ bọn trẻ kia mà. Vậy thì sao cô lại cứ mắng rầy

nó. Nếu cô chính đỉnh, cô phải biết ngăn chặn từ đầu. Nó vào được trong nhà là cũng tự cô. Nó có từ sự hiểu biết vú về cô qua chiếc nịt vú đến đôi vú thật cũng là cô cho nó thấy. Nó còn được lắm to là tự cô lại mời gọi nó xem hộ lồn cô nữa. Đúng là đoảng.

Hiện giờ thằng bé nằm úp thìa như con cua luộc, nó đang mơ gì trong giấc ngủ lành yên? Dái nó bị nén thế kia liệu có ức chế gì không, hay là trong chập chờn, nó sẽ bắn tung tóe như cao xạ bắn máy bay thì lỗi cô liệu góp bao nhiêu phần trăm trong đó.

Nghĩ thế, cô nảy ý hay là cô đến lật nó dậy. Nhưng lại lo là nó đang ngủ, bị lôi choàng lên sẽ khiếp hãi như cô. Có thể là nó khiếp thực, hay có thể là nó hãi giả, rồi cứ áo cô nó bám lôi kéo tuột ra và hùng hục như con trâu điên nó tung vào cầu xé cô. Nó ôm bóp vú cô chẳng hạn, kinh khủng nữa là thấy lồn cô trống hươ nó lại đè cô mà nắc thì sao. Cô có chửi mắng nó, nhớ nó bắt bẻ: ai bảo nó đang ngủ cô lại vực nó dậy, nó tưởng là cô muốn nó làm vậy thì cô ăn nói ra sao.

Thằng nhỏ ngủ dãi miệng ứa ra nhều nhão, lâu lâu lại chép chép khan. Hay là nó đang mơ thấy một sự tình gì rất lý thú. Ngãng tuổi này chỉ mơ đàn bà con gái chứ còn tư tưởng gì khác nữa. Trong đầu óc bọn trẻ cỡ 15, 17 có làm khảo sát ra thì đến hơn 90% thừa là đêm đêm đều mơ nhìn thấy vú và lồn đàn bà. Có đứa còn trơ trẽn nhận là mình chơi cả gái nữa.

Ồi, quá quắt. Cô Thủy lục xục chẳng chỗ nào vào chỗ nào. Tâm hồn cô dờ dang vì lo lắng. Nửa muốn đền ơn thằng bé đã giữ sự trinh trắng cho cô, nửa lại sợ cử chỉ thân mật làm cho đứa bé tin là cô đã yêu nó như nó yêu cô tha thiết vậy.

Khuya, lại khuya quá rồi, cô Thủy cứ ngồi ngây nhìn đứa bé. Cô không hiểu mai có đi dạy nổi chẳng khi mà suốt từ chiều tới giờ đầu óc cô luôn bị khuấy động vì những chuyện vớ vẩn gì đâu vậy.

Thằng bé ngủ mê ngủ mệt. Chợt tỉnh dậy lúc trời tờ mờ sáng, nó còn nhận ra cái dáng nằm sấp như vồ ếch, một chân co, một chân buông thõng xuống đất. Nó chẳng nhớ gì sát, phải im im một lúc, ký ức mới lộ rõ dần.

Lúc tối, nó giúp cô giáo này, rồi nó bóp vai cho cô, và thỉnh thoảng lên cơn buồn ngủ. Nó tưởng đã bị gục ngay tại chỗ, nhưng vì lịch sự cố nán, mãi đến khi cô Thủy giục nó đi nằm thì người nó bải hoải hết trơn.

Giá gì nó phục ngay xuống đó, nhưng cô giáo đoán được cái ý ma

mò này, nhỏ nhẹ nhắc nó bò về chỗ của nó hằng ngày. Nó gượng được tới nơi thì đổ kên ra, hết biết gì nữa. Nó định bụng là thế nào cô giáo cũng sẽ sửa thể nằm lại cho nó, ai dè cô bỏ nó chổng chơ. Ai lại xử với nhau tàn tệ đến thế nhỉ.

Nó xê cái đầu nửa vòng nhìn quanh gian nhà. Ánh sáng đục màu tro cho thấy căn phòng không có chút sinh khí nào hết. Quay về phía giường cô Thủy, tình trạng chẳng hơn gì, cô đang ngủ say ngủ sưa, chưa hề biết sắp sáng.

Nó lồm cồm ngồi dậy, quệt ngang bàn tay nơi miệng, đám dãi đóng khô như cái váng, cọ vào da. Nó ngáp nhẹ và vươn vai, đứng lên đi làm vệ sinh. Ngang chỗ giường, cô giáo nó thấy cô ngủ trông thảm thương hơn nó.

Cô nằm thiếp, xạng churen xạng cẳng, đầu tóc bết bát, hơi thở khô khè. Cái áo choàng mặc ngủ cuộn vón lên, bày cặp đùi trần trắng bóc. Chỗ khe áo nơi bụng, do những hạt nút to đơm thưa, đội cao lên bày cái rún sâu hoắm. Mỗi lần cô giáo thở, khoảng thịt dập dềnh. Nó có hảo ý muốn đến kéo cái gấu áo xuống để nhờ cô có thể lăn trở mình thì áo không bị chéch hờ thêm, hoặc bung ra, nhưng nó lại ngại.

Gì chớ các bà chúa hay nghi ngờ và đoán mò. Mình lo cho bà, nhưng bà dám nghĩ là mình thừa cơ bà ngủ muốn dòm trộm, thôi kệ bà. Nào dè giữa cô giáo và hần dường có sự liên hệ thần giao cách cảm, nên đúng khi thẳng nhỏ nghĩ thế thì cô Thủy trở mình.

Trong giấc ngủ, cô chẳng dè chừng, ý tứ gì. Thay vì nằm co hay lật nghiêng thì bà hào phóng chơ luôn một màn thúc đầu gối cái rẹt. Thế là đương không bé ta trúng mánh. Cô giáo vẫn ngủ, nhưng gấu áo thì cuộn xếp lên và cái điều thẳng nỡm không muốn thấy thì nó lảng lảng chìa ra kia.

Cậu bé há miệng to hốc hác. Cái giò cô chưa buông xuống, còn lơ lửng đưa cao thì con ngao cô nó mới tè le một ụ mới đã chớ. Nó đi cũng dở, ở cũng không xong, trai mới lớn nào thấy của lạ mà cất bước xa cho nổi.

Thằng nhỏ đã từng thấy lập lòe có, tận mắt có, lại còn đã sờ khám rồi nữa, nhưng gọi là thấy lồn cô giáo to như lúc này thì thú thiệt là chưa.

Trò đời của mình đàn bà đứng thì khép, đi thì nhai, ngồi (hoặc nằm) thì cười toét tõe loe. Đám lông lại nửa che nửa mở mới làm cho nó lâm ly bi đát nữa chớ.

Thoạt trông thì nó tựa con sò lông, nhìn kỹ một chút thì nó là con trai

mở, nhìn thấu đáo thì nó như múi bưởi đỏ mới bị bóc vỏ. Trông nó mới thơm, mới ngon, mới bùi, mới béo làm sao. Giá ai cho nó cạp thì nó mần ngay lập tức.

Đúng là sáng sớm chưa ra ngõ đã bắt được tiền vàng. Nó sưng người, mắt bị thôi miên không chớp, miệng mồm cứ há hốc ra. Nó gãi đầu gãi tai vì tự nhiên nổi ngứa ngứa lùm xùm. Chợn nó như bị bắt vít dính cứng một chỗ, còn hai con mắt như có ai lấy que chống dựng lên để hai mi đừng sụp xuống.

Cô giáo nghĩ gì mà lòn ngán ngán ướt. Người ta bảo lòn đàn bà dễ ám mồ hôi hoặc khi mệt thì rỉ rả ướt, chẳng hiểu có đúng không. Nhưng đầu óc thằng bé lại nghĩ bệnh hoạn là cô đang mơ bậy nên xón nước ra như vậy. Dù bởi lý lẽ nào thì thực tế là chỗ đó của cô đang mòng mọng nước, đó là một thực tế không chối cãi được nữa rồi.

Cô giáo lại khư khư giữ hai chợn ở vị thế đó nên cái màn “xô” cô diễn càng hấp dẫn tợn. Thằng bé lú cả lưỡi lại, suýt mấy lần răng cắn phải môi. Nó định hự hự cho cô hay, song như thế lại vô hình dung “lạy ông tôi ở bụi này” khi mà cô đang ngủ quả nó rình coi còn làm bộ khí khái. Đằng nào cũng chết, thà rằng cứ nín khe dòm cho đã, cô có trở dậy là cũng lỗi tại cô.

Nó còn đang lơ tơ mơ nhìn của nợ đời thì cô lại làm màn khác. Cô chồm mình lên, lật sấp người lại và xủ xủ trên nệm giường như xe bun đồ giờ. Thế là cái áo choàng lại dôi cao lên ở phía đít. Cô giáo nằm phủ phục như con cóc, kẽ đít bị lò ra rõ mồn một. Ở thế nằm trước thì lòn cô ví tựa múi bưởi, giờ thì nó dòn lại trông y hệt múi cam. Lúc này nó tành banh thì giờ nó tròn quay như cái bánh ú mới lột, thứ nào coi cũng mê tơi hết sức.

Cô nằm vậy mà nào đã chịu yên. Cô lại ử ử người tới thì cái áo bị dòn cục phải đẩy cao lên phía ngực. Đúng là của trên trời, cả mông, cả đít, cả lòn, lại thêm trọn gói hai cái vú nữa, có gì đều bày hàng ra hết. Thằng bé đã đời, ngắm bức tranh thiếu nữ khỏa thân, thứ gì cũng đủ.

Thằng bé khi này bị lũng bùng cả người, cổ khô, miệng đắng, tay chợn giựt giựt, da thịt nổi gai, và bỏ mẹ, khúc củ của nó cũng bắt đầu nổi cứng. Bỏ ai mà giữ yên được khi người đàn bà khoe tuốt tuốt những món độc của họ ra.

Thằng bé rên nhỏ trong họng, nó cảm thấy dái nó nóng và gật gù, gật

gù. Nó nói nhỏ với cây gậy gân của nó: mày làm ơn mềm lại dùm tao chút đi, chớ mày cứ sừng cồ như vậy thì chết tao một cửa tứ. Tao biết mày muốn gì rồi, nhưng cô ấy là ân nhân của tao, mày ráng nhịn, đừng để tao bị vạ. Cồ mà thấy tình trạng của mày thì cồ tổng cồ tao sớm. Tao bị gậy ra đường thì mày cũng đói thôi,

Tâm nó một đằng mà ý nó một nẻo, chẳng ai chịu nghe ai. Nó lóng ngóng quá thể, nó xích xích gần lại cạnh giường, muốn liều làm như tình cờ bắt gặp nên kéo hộ tà áo cô xuống, nhưng cánh tay nó như bị đóng băng, cứng ngắc, không cử động được. Còn con mắt gian tà của nó thì xoáy chặt vào những chỗ đang thềm nhìn.

Trời sáng òa, căn phòng dùng rẹt lên chói chang. Cô giáo mở choàng mắt, bắt gặp đúng lúc cậu bé đang mê mẩn nhìn cô. Một cách vờ vúi, cô mò mẫm vạt áo, mới hay nó kẹt cứng cả cục ở chỗ ức. Như vậy là cô đã ở trường nãy giờ.

Thằng bé thấy cô thức dậy thì mồm năm miệng mười, liền láu che dấu tội. Nó bảo: cháu vừa vào thấy cô ngủ lăn tới lăn lui, áo xốc xếch, định kéo lại thì cô tỉnh. Cô cứng họng chẳng biết nói ra lời. Nhưng trong thâm tâm cô thì thảo với cô: anh vờ vịt khéo lắm, nhưng tôi chả trách gì anh được. Coi như tôi thua anh keo này.

Nói rồi cô lẳng lặng ngồi lên, coi như không có chuyện gì xảy ra. Cô ngáp vài cái, chả buồn che áo lại hửn hoi. Dù gì thì thằng bé cũng ghía cô đầy đủ rồi, còn cần gì mà khép nép nữa.

Phần 9

Bất chợt, cô nhìn thấy chỗ quần đội lên của đứa bé. Cô bấp ngay vào để có cơ mắng nó cho nguôi: cháu lớn rồi, phải mặc quần lót vào, đừng thàng lẳng ra coi kỳ lắm. Thằng nhỏ hiểu ngay nên thẹn đỏ mặt, nhưng cũng thưa: cháu nào có cái quần lót nào đâu cô.

Đến phiên cô Thủy lại chằng lằng. Nó nói đúng, nên cô ậm ừ hứa sẽ mua cho nó vài cái thay đổi. Và để cô cháu thoát ra khỏi sự lúng túng, cô giục nó đi lo bữa điểm tâm để cô còn kịp đi dạy.

Thằng bé vụt đi như ngọn gió. Cô Thủy ngồi thở dài. Sao mà cô gặp chuyện không vui hoài. Hay là tại số cô hẩm hiu nên cứ vấp phải sự hờ hông liên tục.

Buổi sáng cô giáo thức dậy trông vô cùng rã rượi. Thằng bé thấy cô ngồi lên mấy lần lại nằm xuống. Miệng cô luôn lẩm nhẩm: giá gì hôm nay ngày nghỉ thì khỏe biết mấy. Nói thì nói vậy rồi cô cũng bò dậy. Đứa bé thấy vậy nói với cô: nếu mệt thì cô xin nghỉ một bữa đã sao, trước giờ cô có nghỉ vật đâu mà e dè, ai chả có lúc đau yếu.

Cô giáo Thủy gạt đi: nói như cháu thì nói làm gì. Để cứ hơi tí mỗi mệt thì học trò còn bài vở gì được. Để tỏ cô còn sức, cô đứng ào lên, nào ngờ cô loạng choạng ngay. Thằng bé choàng dậy chạy đến đỡ, vừa lúc cô muốn khụy xuống. Nó cần nhằn: cháu đã bảo, cô chẳng nghe. May mà chưa ra khỏi nhà, chứ ngã ạch ngoài đường ngoài sá, cháu biết đâu mà đỡ hay dìu cô về được.

Cô Thủy than là nhức đầu quá, lại chóng mặt nữa. Thằng bé nói như là người có quyền quyết định trong nhà: cô nằm nghỉ đi, cháu đỡ cô xong sẽ đến trường báo, trở về cháu sẽ lo nấu cháo, tiện thể mua lá xông về để cô xông là hết.

Cô giáo rì mọ nằm lên giường, mắt chao đảo vì những quầng hình ảnh xoay chong chóng. Tuy vậy, cô cũng cố quệt vài chữ vào giấy để thằng bé đem đến nhờ cô bạn lớp bên cạnh trình cho hiệu trưởng xin nghỉ. Đứa bé đỡ cho cô nằm hẳn hoi, kéo ngay ngắn lại vạt áo và lấy chăn đắp cho cô. Xong nó ba chân bốn cẳng chạy đi mất.

Một loáng đã nghe léo xéo về đến nhà. Người nó chưa lộ hẳn thì tiếng đã oang oang: xong rồi, trường đã tạm cử người thay cô. Cháu cũng mua lá xông về đây, cô nằm nghỉ, để cháu đun ngay. Và nó hí hục làm ở bếp, mùi lá xông dần dần bay ngào ngạt, lá hương nhu, lá tía tô và linh tinh nhiều thứ khác.

Cô Thủy tuy mệt mỏi, mắt không nhướn lên được mà người thỉnh

thoảng mùi nồng nồng của lá xông cũng thấy nhẹ ra, mũi thông, bớt khô khè, nước mắt bớt giàn giụa, cổ bớt đau. Cô định bảo thằng bé thôi không phải xông xiếc gì nữa, nhưng cậu nhỏ lảng vảng tận dưới bếp có lên đâu để cô dặn.

Một chốc thì nghe nó thở ề ề bụng nôi lá xông lên. Thằng làm rất chu đáo, nó lấy cái nôi tương nấu thật nhiều nước, lại buộc giấy báo cho giữ kín hơi. Nó trịnh trọng đặt ngay tại chân giường, lấy cái đầu con bấc lên và lẳng xằng hỏi cô xông cho nóng.

Lúc này cô Thủy mới thấy lúng túng. Thằng bé có lòng, nhưng cô lại rụt rè. Xông là phải cởi tuốt tuần tuốt xống áo ra, chỉ còn thân hình trần truồng rồi trùm kín hai bả lóp chặn lại thì hơi nước mới dòn xông để tẩy chất độc bám trong người. Mà làm như thế thì dị chết.

Cho nên thằng bé giục tới giục lui mà cô ì ạch tìm kế hoãn binh. Việc này thật dở, một mình thì cô làm không xuể mà để cậu nhỏ giúp thì làm sao ấy. Thằng bé thấy cô cứ lẳng nga lẳng ngẳng nên nói xằng: cô dây dưa thế thì bay hơi hết. Vừa nói nó lại lấy gói long não định chọc thủng giấy để trút vào nôi, nó trù trờ hỏi gắt: sao cô có định xông hay thôi, để cháu đẹp.

Cô giáo áp úng: cô thấy đỡ rồi. Thằng bé có vẻ dỗi: công khó cháu lo cho cô, cô lại dở ương. Đỡ chứ có hết bệnh đâu, nghỉ nhanh nhanh cô chẳng muốn lại muốn nằm lình xình nhiều ngày, đó là tùy cô thôi. Nói xong nó rẹt rẹt đòi bụng nôi nước xông đi. Cô giáo phải ngăn nó lại: từ từ đã, để cô xem sự thể thế nào.

Cuối cùng thì cô cũng phải nhận làm việc xông, một là để trả công cho cậu nhỏ, hai là nghe nó nói cũng có lý. Nhưng cô lại bảo nó: cháu quay đi cho cô trút áo ra. Thằng bé bắt tức cười, bà còn thiếu thứ gì tui chưa nghĩa mà còn vờ che với đây. Tuy nhiên, nó cũng quay lưng đi cho cô yên lòng.

Cô bỏ áo thì ngồi sụp xuống liền, thằng bé lại trêu: thế giờ cô tự đắp chặn hay là để cháu giúp. Cô giáo thở thẽ nhờ nó, thằng bé ung dung quay lại, quơ hai cái chặn, lần lượt che lên người cô. Cô Thủy ho khùng khục vì ngộp, phải vội hé một góc chặn ra thở. Thằng bé giắt các đuôi chặn kín và dùng ngón tay chọc thủng lớp giấy đồ bột long não vào.

Lại một phen cô Thủy sặc vì mùi long não bay thốc vào mũi. Hơi nước xông rỉ rả chui qua hai lóp chặn lún phún bay ra, trông loe hoe như lò hầm than. Cô rột rết trở người qua lại dưới chặn, rên rầm là

nóng và mồ hôi tươm lấm thế.

Thằng bé bảo để nó giúp lau khô bớt, nhưng cô ngúng nguẩy không chịu. Cậu nhỏ cứ xun xoe ở cạnh, hỏi điều này điều nọ. Đến khi cô giáo bị hơi nước làm cho mồ hôi chui vào mắt xót vùng vằng thì thằng bé chẳng thèm hỏi han gì nữa, thò luôn tay vào lau mồ hôi cho cô.

Chừng cô nhận ra sự kiện thì thằng bé đang lau nơi lưng cô rồi, có đuôi thì cũng đã xong nên cô im thin thít. Thằng bé thế mà khôn, nó phải bắt đầu từ chỗ vô thưởng vô phạt thì mới đem sự tin cậy đến cô giáo được. Vả chăng, nó lau cũng chu đáo lắm, mớ giẻ ơ hờ đưa lên đưa xuống khiến sống lưng cô thấy doãi ra.

Nó lau từ thất lưng lên cổ, choàng qua hai vai, chậm chạp, rề rề, làm cô càng lúc càng dễ chịu. Cô để yên cho cháu lo, nó lau ngang tảng lưng chau chuốt như người lau tấm gương quý. Nó lại lau dài phía sau cánh tay và từ từ ăn có lên khoản hông của cô nữa.

Thằng nhỏ thật lắm tài, cứ tưởng nó ngô nghê ngốc nghếch mà làm gì cũng điệu nghệ đó chớ. Nó thấm mồ hôi vòng vòng quanh gáy, quanh cổ, lại vén mớ tóc mai ở gáy và hai bên thái dương lên. Khi bàn tay nó lau hông cô sao có vẻ nhột nhột lại êm êm, phiêu phiêu phưởng phưởng như người hát xẩm, cô lim dim mắt hưởng thụ.

Thằng bé chỉ dứt tay vào chần nên chẳng nhìn thấy gì, song vẻ cô lặng im khi nó lau cho biết là cô ưng ý lắm. Nó càng lau ly lo cho cô hơn nữa. Nó bớt rụt rè nên đã dám đưa mớ giẻ sâu xuống vòng hông và dít cô. Còn khi lau ở cổ thì nó đã thử choàng qua dần phía trước cũng thấy cô không phản kháng.

Giờ thì lau xuống cái ức, cô cũng để yên. Bàn tay nó đã hơi chạm đến chỗ chia hai cặp vú vì thịt ở đó dòn lên mà cô vẫn lơ đi. Tiện thể, thằng bé làm như tình cờ lau mồ hôi luôn phía trước người cô, nó lau suốt từ ngực đến bụng, lan qua cả hai bắp vế. Hẳn nhiên là chạm tùm lum vào hai vú, mồ hôi cô quá thề, bám ướt nhầy khắp người.

Nó bọc cái giẻ vào từng bầu vú lau chậm cho khô, vậy mà vừa bỏ ra mồ hôi lại đầy lên liền. Nó chăm chút lau, lau mãi, phải lấy một tay nâng hẳn lườn vú cô lên để lau dưới cái khoeo vú, rồi giặm lên cả quàng, cả núm vú nữa.

Chừng lau đến khoản bụng, do cô ngồi nên thịt dòn xếp lớp thành những rãnh sâu, đứa bé phải nhét giẻ vào từng khe mà lau, lau tỉ mỉ, lau ra đui, ra ngập ngừng khi định lau ở giữa háng. Nó sợ cô giáo

ngghi oan nên cứ rề rề xem sao. Từng chút, từng chút, nó nhích đầu giẻ xuống giữa chỗ hai chân cô giáp nhau, có lúc mu ngón tay đã chạm vào vài sợi lông nữa.

Có lẽ cô thấy khỏe người và dù gì thì thằng bé đã tận tình làm cho cô rồi nên cô không còn bắt nê bắt nết. Cô chỉ nhẹ nhàng bảo: xông lâu quá, hơi ngույ rồi, có lẽ ngưng được. Thằng bé đáp ứng ngay nhưng cẩn thận dặn cô: để cháu gỡ lần từng cái chần ra, cô xông các lỗ chân lông đều mở, cô trút xoạch có khi bị nhiễm gió.

Nó cất bớt một cái chần, còn một chiếc thì nó quấn chặt người cô lại. Nó dìu cô nằm ra giường, nhâm nhi đi khép tất cả cửa nẻo ngăn gió rồi mới vào tóe chần ra. Cô giáo hết còn giữ ý giữ tứ để cho nhỏ tự ý làm.

Thằng bé gỡ chần ra và lấy giẻ lau khắp người cô, cho tới tận từng kẽ ngón chân. Nó lau mà mặt quay nhìn hướng khác, cô khen thầm thằng bé biết điều, nhưng ngón tay nó mân mê các thứ trên người cô thì nào có khác gì nhìn. Thôi thì được cô cho phép, nó làm năng nổ, lau mặt, lau vú, lau háng, lau đùi. Chỗ nào cần giấm cho thật khô thì nó làm cẩn thận như hai nách, con ngao, kẽ đít, dưới vú chẳng hạn.

Nó giúng giúng cái đầu giẻ làm cô vừa nhón nhột vừa thấy hay hay. Chẳng nói thì ai cũng rõ là hiện giờ cô giáo đang nằm lổa lổ trên tấm chần và lồ lộ dưới tầm mắt cậu bé. Trong trí óc nó, ước gì cô mỗi một nhiều bận để nó được săn sóc cô như thế này. Thế nhưng nó vẫn phải vờ như không lưu tâm, nó bảo với cô: cháu nghĩ là cô bị thấm nước từ hôm cô mắc mưa, lại khó ngủ và nghĩ vẫn vợ nên nhuốm bệnh. Cô phải sống tự nhiên, thoải mái, đừng câu chấp thì mới không quị.

Cô Thủy nghe nó phán như ông cụ non, song vẫn thấy nó có lý. Cô lấp liếm nói sang một lối khác: lau cho cô đủ rồi, mặc áo vào cho cô kéo lại cảm. Thằng bé nghe thủng nên vợ lấy cái áo choàng. Nó thoáng ngửi mùi chua nồng nên hoãn binh đòi đi lấy cái áo khác, chứ mồ hôi lấm lem cả.

Nó giùng giảng cốt để được chiêm ngưỡng của nả của cô lâu thêm, đâu dễ gì bỏ cho mình ngấm miễn phí như thế. Khi nó cầm áo lại, nó nhủ cô ngồi lên và choàng áo vào. Nó lại giúp cài những hạt nút, và khi mặt nó sát gần khoảng vú cô thì nó tần ngần hết vài giây.

Chẳng hiểu sao nó làm ra vẻ lập cập ngã giúi vào đúng chỗ vú cô và tiện đà nó dí luôn mũi vào hôn cái chụt lên cái vú phây phây đó. Cô

giáo chưa kịp tìm hiểu nguyên do thì đã nghe nó lúng búng thưa: em xin lỗi cô. Cái tiếng em của nó nghe tha thiết như tiếng đồng vọng xa xa từ đâu kéo về.

Cô làm như không để ý mà tự tay dành việc cài nốt những cái khuy áo tiếp.

Lâu dần tự nhiên lẫn ranh phân cách giữa hai cô cháu hóa giải đi lẫn và xóa tan hồi nào không hay nữa. Cô giáo đã hết giữ kẽ với cháu và đứa bé ngược lại cũng thấy thoải mái với cô. Chỉ còn một chút e dè là vì vai trò mô phạm của cô nơi thị trấn nhỏ, cô vẫn phải ý tứ để lời đồn xấu đừng bể tùm lum ra.

Cô Thủy dẫn cậu nhỏ mỗi khi ra đường phải tỏ ra chừng mực, phải khép nép đi bên cạnh cô, dáng dấp phải đàng hoàng và nhất là phải tỏ ra còn bé. Về nhà thì sao cũng xong, còn giữa bàn dân thiên hạ thì phải tự khắt khe với nhau như vậy. Lời hứa tuy chẳng thảo thành văn mà xem ra ai cũng giữ chặt chia.

Dẫu thế, cô giáo cũng ít để hai người chường mặt ra thường. Bất đắc dĩ lắm thì cô mới nhờ vả cháu ôm cho mớ vở và ở các dịp như vậy cô bảo cháu đem đến lớp trước, còn cô đứng đỉnh đến sau. Cô muốn dưới mắt mọi người cậu nhỏ chỉ là một tên giúp việc, một tay “tà lọt” cho cô, hoặc cùng lắm là đứa cháu họ.

Bây giờ cô giáo đã cho phép cu cậu chọn soạn áo xống cho cô mặc đi làm. Cô xem ra cũng dự đoán coi con mắt nghệ thuật của thằng cháu đến đâu. Thằng nhỏ cũng có nét đấy chứ.

Hôm nào cô phởn phơ có sức khỏe tốt thì nó chăm chăm lấy cho cô loại lót trong mềm nhẹ vì nó bảo “ngực cô đầy đặn không cần phải đội lên nữa, trông kềnh càng, mất vẻ tự nhiên”.

Ngược lại bữa nào cô ể mình hay đến kỳ kinh hành thì nó xăm xăm nài cô phải mặc loại nịt vú có khung để đỡ vú cô cao lên cho xứng với bình thường. Nó lấy quần áo và đồ mặc bên trong cho cô mà như chồng lo cho vợ, như thái giám lo cho nữ chúa, thật nghiêm trang, thật cẩn trọng.

Trông cái dáng nó ôm mớ ba mớ bảy linh kinh mấy thứ, cô có cảm tưởng như nó nín hơi lại. Nó rón rén đi, từng bước chậm rãi, bày nhẹ nhàng mọi thứ lên bàn phấn và ậm ừ giục cô lại cho nó phục vụ.

Bữa đầu, cô thấy dị dị, ngần ngừ thì nó từ tốn thưa lời: cháu nghĩ cô còn điều gì phải e ngại nữa, cháu có quý thì mới xin được hầu hạ cô.

Nó nhấn mạnh chữ hầu hạ như tên hầu phòng với nữ chủ, khiến cô bần khoản một lúc.

Rồi bao nhiêu ớn chìm ớn nổi, bao nhiêu giây phút đắn đo, cô cũng để cậu bé giúp cô cho xong. Trước là đền đáp lại công lao của nó, sau cô thấy việc được một người khác phái lo cho việc ăn mặc cũng là một hạnh phúc lắm rồi.

Cô bảo nó: thì cháu giúp cô đi, sao lại bần thần ra thế. Thằng bé vui xoắn xuýt ngay. Nó tiến đến sau lưng cô, lần bàn tay mở từng hạt nút của chiếc áo ngủ choàng ngoài. Hai cô cháu song song cùng nhìn vào tấm gương trong suốt. Đến khi hàng khuy đã tuột hết thì nó đỡ vạt áo để cởi hẳn ra.

Cô nhìn thấy người cô trong chất thủy, sáng sữa, mịn màng, trơn bóng vì hồi này cô quen ngủ không mặc thứ gì trong người. Hai chiếc vú nhỉnh lên, to đùng, với cái quầng rộng và cái núm bé màu hồng. Cả một dải bụng bằng phẳng như bình nguyên thẳng tắp, chẳng chút sờn gợn. Rồi tới cặp háng hình chữ V khép với nhúm lông xoắn và lất phất rung. Tất cả đầy vẻ tuyệt mỹ của một người nữ đẹp.

Cô ngượng ngịu quay đi. Thằng bé làm như không để ý, lo nhặt cái nịt vú lên choàng vào cho cô từ phía sau. Nó úp hai lúp vải vào mỗi bên ngực, so sợi dây ở vai và sợi khóa ở sau lưng, điều chỉnh cho các trái vú nằm gọn trong chiếc áo. Thấy chưa ưng ý, nó chẳng cần hỏi ý kiến cô, lần tay chỉnh cần thận. Nó ấn phía trên bầu vú kéo nâng lên và một bàn tay bợ để nắn cái nịt vú ôm cứng lấy. Có khi làm hoài vẫn không đẹp, nó lôi thốc vú cô ra và nhét vào đến mấy lần mới chịu.

Nó làm xong một bên vú thì lại lo sửa phía vú bên kia. Bàn tay nó thoăn thoắt trên vú cô, dập dìu như cánh bướm, ve vuốt như môi hôn. Vừa làm nó vừa nhìn chăm chăm vào gương để ước định thật đúng chỗ. Xong nó xoa hai tay bảo cô: cô nhìn xem hết xảy chưa. Cô giáo không dám nhìn tận mắt vì trong người cô đang xôn xao một sự va chạm nhẹ nhàng còn vương dấu vết lại đó.

Xong phận sự với bộ ngực, thằng bé nhón lấy cái sịp và quì sụp xuống ngang phía trước hai chân cô chờ cô nhắc lên cho nó xỏ vào. Đầu cu cậu ngang tầm với giữa háng, nên chỉ ngược lên là cả cái lồn cô đã lờn vờn cạnh bên. Một mùi hương dịu dịu lãng vãng bay ra, không ngào ngạt mà làm nó chao đảo muốn đổ.

Cô giáo cũng như ngưng thở, đứng lìm, nó phải nhắc đến lần thứ hai

cô mới nhón cao một chân lên. Tay thằng bé xỏ chiếc sịp vào mà mắt thì dõi theo không chớp chỗ cái hũm. Chân cô co nên lòn cô há toác ra trông ngon làm sao, hai mu hé hé, những sợi lông nhồm lên và rung rung nhẹ nhẹ.

Cậu nhỏ xỏ xong một chân thì chờ cô nhấc chân kia. Nó lại hồi hộp khi nhìn cái lòn cô ngay sát mắt. Nó bắt run, nhưng e lần sau cô không khứng cho nó đỡ dần, nên phải nén nhịn. Nó lằng xằng kéo cái sịp lên từ từ, lợi dụng để được nhìn, được hít mùi hương từ nơi háng cô bay ra.

Dềnh dang mấy cũng phải xong, nó kéo sịp lên tới thắt lưng và che kín lòn cô thì nó như bị xựng. Nó nặng nhọc đứng lên phía sau cô để cùng ôn lại xem mọi thứ thế nào. Nó thấy cô gợn gàng trong những món đồ lót. Nhưng bàn tay nó vẫn táy máy, dù đã biết tươm tất, nó cũng còn cố khoèo để nắn cho cái sịp ôm sát vào đùi. Nó bụm tay từ sâu phía dưới vuốt dọc lên, ngón giữa cố tình cho lọt vào khe mà chà vậy.

Nó thấy cô giáo buông lỏng như không còn biết gì hết. Hai mắt cô lim dim, đầu hơi ngả ra sau. Cậu nhỏ thừa cơ ôm lấy ngang bụng giữ cho cô khỏi ngã. Cô cũng dựa luôn vào cháu. Thằng bé chần chừ chút xíu rồi với hai bàn tay lên úp vào hai vú cô mà bóp nhẹ nhẹ.

Cô giáo chẳng còn nhìn ra gì ở trong gương nữa, nhưng cậu bé thì thấy rõ hai bàn tay mình đang vò bên ngoài cái nịt vú của cô. Nó áp sát thêm vào để háng nó cọ với mông cô, rồi hai tay vẫn vẫn bóp vú.

Ý nó muốn trật cái lúp vú ra để nắm lấy từng cái núm mà se cho cô đã, nhưng lại sợ, đành xoa bóp tạm bên ngoài vải. Càng bóp thì buổi nó càng cứng, nó hích nhíp nhíp để gây ấn tượng nơi cô. Cô đê mê thấy rõ, thằng bé bạo dạn chỉ còn bóp mò vú với một tay, còn một tay thì đã cho xuống nghịch lòn cô rồi.

Trò tay con trai mà xoe đầu vú, lại còn vọc nghịch cái lòn thì chẳng bà/cô nào nhịn nổi. Cô giáo hiện giờ cũng thế, thằng bé loay hoay thì cô kiễng chân mở rộng ra. Bàn tay cu cậu đã chui tọt được vào khe giữa và cứ thế xóc như xóc cua.

Nhìn bóng hai người trong gương, thằng bé hứng chí lạ. Nó bóp cứng lấy vú và đã đút luôn tay vào sịp để mần lòn cô thêm. Nó ngoáy xào xào, ngoáy tận lực, cô giáo cứ ưỡn thúc cái háng liên tục. Nó móc và miết lòn cô tanh banh.

Bỗng cô nhao nhao kêu: bỏ bu, trễ giờ đến nơi. Thế là cả hai cô cháu

đều cụt hứng. Cô hát tay nó ra, tự kéo chỉnh lại nịt vú và sịp rồi ào ào tự mặc quần áo vào. Cô hỏi hả để còn vọt đi. Thằng bé tiu nghỉu, song cũng mở được miệng cất lời xin lỗi cô. Cô Thủy chẳng ừ ào gì vì chỉ lo trễ lớp.

Cô giáo ra khỏi, thằng bé thấy sao nhà đột nhiên mênh mông và vắng thế. Nó vè vè mấy ngón tay như tìm lại chút bụi da của cô còn sót lại. Chẳng có gì cả, nó đành đưa từng ngón lên mũi hít để may ra còn kịp ngửi được mùi hương của cô.

Mặc dù còn khá mệt, cô giáo Thủy vẫn cố gắng đi dạy để tránh học trò khỏi phải bỏ lớp nhiều. Vào lớp, đầu óc còn ngầy ngật nên cô ra bài tập cho các cháu làm tại chỗ, cô ngồi trông chừng.

Mồ hôi vã ra trong người, dù mặc nhiều áo ấm, cô vẫn thấy nhớp nháp và cảm như có dòng nước chảy lăn tăn ở nịt vú. Nhiều lần cô định luồn tay vào trong áo lau cho bớt, nhưng thấy không tiện.

Cũng may, hôm nay cô mệt, cậu bé đã chọn cho cô cái áo nịt dày, có lót bên trong, nên mồ hôi vã ra cũng không chảy tràn lan xuống bụng, mà chỉ ngưng đọng chỗ cái vòng kim khí viền bầu vú.

Được mặt này lại mất mặt khác, mồ hôi khó hòa tan nên gây ngứa ngáy râm ran. Cô giáo nhớ tới những ngón tay của cậu bé khi quàng cái áo lót mặc cho cô. Lúc ấy, cô thấy mê mê vô cùng, thằng nhỏ lại bày đặt để cô đứng trước tấm gương bàn phấn, cho cô ngắm được toàn vẹn dung nhan cô.

Khi cậu ta áp sát vào lưng, lồi cô hơi ngửa ra, nhìn vào chất thủy gương sáng bóng, cô thấy rõ hai cái vú vươn cao đồ sộ. Cô không ngờ vú mình lại cũng to đến vậy, cứ nghĩ là tuổi đã lớn lại vắng người sờ xoa, ngực càng ngày càng thu bé lại chứ.

Thì ra tại mặc cảm hèn kém làm cô tưởng ra vậy. Thằng bé lại biết cách kéo hai khuỷu tay cô ra phía sau nên đôi vú càng căng lên, vừa tròn, vừa đầy, lại có vẻ nặng nặng. Khi cô còn đang băn khoăn thì cậu ta đã úp hai tay lên vú cô, điều chỉnh lại cái lúp cho ôm sát lấy lườn vú tròn trịa.

Cậu nhỏ chắc là cảm động hay lập cả lập cập thế nào mà cái lúp xỏ vô xỏ ra vẫn trật trầy vượt lệch. Lúc ấy, trông cu cậu như người họa sĩ dùng nét cọ để vén khéo cho bộ vú trong tranh tuyệt hảo lên.

Đó là lần đầu cô được một người nam o bế săn sóc làm đẹp cho cô. Cô ngạc nhiên sao quá dễ dãi cho nó tự tiện làm như vậy. Trước kia,

người yêu chỉ mới giựt bung nút bóp ở áo, cô đã giận và tuyệt giao luôn. Thế mà cậu bé dùng tay nắn sữa vú cô hần hoi mà cô lại im không kháng cự.

Phải chăng, dưới mắt cô cậu ta vẫn chỉ là một cậu bé nên cô bớt dè dặt. Mà bé bỗng gì nữa, gần gái buổi đã biết ngổng lên. Cô chưa kéo quần nó ra xem lớn dài cỡ nào, nhưng trông cái nước quần nó đội lên cũng không phải là ngắn. Ngũ ấy chắc cũng đủ lông lá cả rồi, như vậy đã có thể gọi là người lớn chứ bộ.

Vậy thì tại sao cô lại ngoan ngoãn nghe theo. Phải chăng vì cái vẻ đĩnh đạc, say mê của nó làm cho tự ái cô được đền bù nên để mặc xem nó loay hoay thế nào. Nó đứng sau lưng cô, dăm dăm nhìn vào gương. Hơi thở của cậu từng đợt phả vào chân tóc cô, vào gáy cô, làm cho cô miên man như gọi gió.

Cậu bụm hai tay lên đôi vú, xoa nhẹ như sữa cho chúng thật tròn, có một quãng lại nâng nâng xem chừng bên nào nặng bên nào nhẹ rồi mới thận trọng úp trông áo nịt lại. Cậu quàng cái lúp từ phía dưới, nhanh tay hốt gọn từng chiếc vú lọt vào và kéo ngay cái dây ở vai cho vải áo ôm gọn lấy ngực.

Thằng bé cứ tưởng ngờ nghịch mà làm ra dáng nghệ thuật lắm. Cậu chỉnh dây ở vai, kéo dây ngang để hai vú xích qua xích lại đúng theo vị trí của chúng. Đến lúc khóa xong cái dây ở sau lưng, cậu mới hơi đẩy cô ra phía trước xem gọn gàng đến cỡ nào.

Rồi cậu nhìn thấy cái khoản xẻ chia hai vú cô như trệt sát với nhau, nên chẳng chờ hỏi han, cậu ta thản nhiên luồn tay vào mỗi bên lúp đặt sữa vú cô lại. Kế đó, cậu mới thở phào, xoa xoa hai bàn tay bảo cô: hãy nhìn vào gương xem, mặc áo nịt thế mới là mặc, nó làm nổi rõ từng quả vú lên.

Đồng thời chẳng chờ cô nói năng ra sao, cậu ta giải thích ra vẻ rất cụ non: cháu thấy lắm bà có đôi vú đẹp mà mặc quàng mặc xiên làm hư hỏng ngực hết. Thượng đế sinh ra đàn bà có cặp vú vừa để nuôi con, vừa là món quà cho sắc đẹp. Phải hãnh diện và tôn trọng của nả được trời đất ban cho đó. Ai bảo tuềnh toàng mặc loại áo nịt đè nghiền vú bẹp xuống thì còn ra thể thống gì nữa.

Cô bẽn lẽn chưa nhìn vào gương, sợ bắt gặp một dáng xa lạ nào đó chẳng phải là mình, nhưng thằng bé lại đã xúc tác thêm: cô nhìn đi, xem cháu nói đúng không. Và nó dùng ngón tay chỉ chỗ này chỗ kia lên vú cô mà nói bô bô: cô xem chỗ này nó gồ ra, phải dễ lơi lỏng cho

nó hô hấp tự nhiên thì nét tròn trịa của nó mới giữ lâu được.

Cô nghe nhỏ thao thao mà chẳng nhận ra được gì. Thằng bé lại tưởng cô đồng ý với nhận xét của nó nên lại lôi cô sát vào người. Hai bóng song song in vào gương, thằng bé quơ hai tay nói huyền thuyên rồi ướm vào hai vú cô mà nói: đây này, vú cô tuyệt vô cùng, ra đường lắm anh chết.

Cô đỏ bừng ở vành tai, thẹn vì nó khen cô trắng trợn quá. Thằng bé ôm hai vú, lịm người đi, quên cả bỏ buông ra. Cô giáo thì lâng lâng nên ngã dựa hẳn vào nó. Cậu thấy cô giáo nhắm mắt lại, ngửa cổ nhìn lên trần nhà, người dịu nhều nên nó mạnh dạn vê từng cái núm vú ngoài làn áo nịt.

Hơi thơm từ thịt da cô bay bổng lên, loảng ngoảng tản khắp nhà. Hai tay cậu nhỏ cứ ôm riết lấy hai vú mà xoa mà nắn. Loại nịt vú cô đắt tiền, thứ vải ren trong suốt như tấm lưới, mềm, nhẹ nên khi cậu vê thì các núm vú lồi cả lên. Cậu bé xoe như xoe viên bi ve trong ngón tay.

Thằng bé không kìm giữ được nữa nên xòe rộng cả bàn tay day lên từng vú. Cái nịt vú lại bị xô lệch, cậu bé phải cởi khóa ra để sửa. Lần giải thoát cho hai vú này thì cậu ta run bắn lên, nó ngẩn ngơ nhìn cái quần và hai núm vú hồng của cô mà khát như ở giữa sa mạc.

Chính khi đó, cậu không giữ ý tứ nổi nên xoay hẳn người cô giáo lại và chưa chi cậu ta vạch hẳn hai tà áo choàng ra và xoa lấy xoa để hai vú. Xoa đi xoa lại rồi nhanh như con diều vừa thoáng thấy chú gà con, cậu nghiêng người hôn sột lên cái vú cô đang bỏ trần.

Đến khi ấy, cô giáo mới bừng tỉnh. Mức rào ngăn cản giữa hai người đã bị phá bỏ, nên cô vội vàng khép tà áo lại, không khiến nó giúp cô mặc nịt áo nữa. Thằng bé cũng bàng hoàng thẹn nên nó lí nhí xin lỗi cô.

Ngồi trong lớp hiện giờ, nhớ lại tình cảnh vừa rồi, cô nghĩ mông hời vãi xuất ra có lẽ cũng vì cô sợ phần nào cũng nên. Liệu sự thân tình giữa cô và cháu bé sẽ còn đi xa hơn tới tận đâu và cái điều xô bồ giữa một người nam với một người nữ bao giờ sẽ xảy đến. Sau đó thì sự thể sẽ thế nào?

Cô ôn lại diễn tiến mọi điều, đúng là cô mù mịt để cậu nhỏ tiến từng bước âm thầm chinh phục cô, đưa cô vào tròng mê đắm để rồi phục đoạt cô lúc nào không hay.

Học trò làm xong bài tập thì vừa vận hết giờ, cô giáo thu lại các tờ

giấy và lững thững về nhà. Cậu bé đã đặt lại nồi nước để cô xông mình lần nữa, nhưng cô gạt đi. Cô sợ những sự việc lằng nhằng lại tái diễn khiến cô lúng túng xa hơn. Nhưng thằng nhỏ có vẻ bất mãn, nó lầu bầu trong miệng: cô hay giở giở nhiều điều, cháu muốn cô thật khỏe mà cô nghĩ vợ nghĩ vẩn. Thôi để cháu dọn và từ nay cô muốn làm gì thì làm, cháu không dám xía vào việc cô nữa.

Nói xong nó lằng xằng bê nồi nước đem đi đổ. Cô đang cáu mà cũng phải nạt: ai bảo anh là tôi không nghe lời, vừa đi dạy về thờ không ra mà anh thì hối như chạy giặc. Anh để thư thả một tí có được không.

Cậu ta có vẻ thông suốt nên nói gỡ gạc: nếu vậy thì để cháu đem đặt lại trên bếp, khi nào cô muốn xông thì cháu lại mang xuống, để nước nguội xông không kiến hiệu. Khi nó quay lại thì cô đã nằm ra giường. Tay cô cứ móc gãi nơi ngực xoẹt xoẹt, nó im ắng dõi theo. Cô Thủy cũng im im càng làm cho không khí nặng nề.

Thằng bé như bị cả một tổ kiến bu cắn, chân tay giựt giựt, ngứa ngáy khắp nơi. Nó chăm chăm nhìn cô chờ một lời gì đó. Mãi mãi cô như chìm vào giấc ngủ lơ mơ. Nó áp úng hỏi cho có hỏi: cô có ăn cơm để cháu dọn. Cô giáo kêu không muốn ăn thứ rắn và nhờ nó nấu cho bát cháo hoa.

Cậu nhỏ xun xoe đi làm ngay, loáng cái đã bưng lên một bát nghi ngút khói và có nhiều lá hành. Cô cố ngồi dậy húp từng thìa sột soạt và cảm thấy nhẹ dần. Cô bảo nó bưng nồi nước cho cô, nhưng trước đó hãy lấy cái áo khoác đã.

Thằng bé được sai hết sức hãnh diện, chạy bay chạy biến đi lo. Khi nó bưng được nồi nước lên thì cô đã thay xong áo và những món cởi ra vắt ở thành giường. Nó đặt nồi nước chỗ cô chỉ rồi lấy chăn phủ lên cho cô, ém lại cẩn thận. Sau đó đứng ngoài chờ.

Cô giáo bị ngộp hơi khói nên ho khùng khục và rên rầm nước quá nóng. Thằng bé chỉ mong được cô sai lau mồ hôi mà không nghe cô chấp thuận. Phần nó còn nhợn vì lỗi dám hôn lên vú cô nên cũng không dám mở lời hỏi. Còn cô thì cũng dè chừng sợ nhờ vả cậu ta thành thói quen thì khó gỡ, nên mạnh ai nấy lo giữ miếng.

Cuối cùng thì việc xông hơi cũng xong, cô lóp ngóp đứng lên, người đầm mồ hôi. Cô cảm thấy hơi lạnh nên co giữ chặt hai vạt áo và kên luôn ra giường. Cậu bé lúi thủi nhặt các món cô thay ra vắt lên vai và bưng nồi nước đi.

Sau đó, cu cậu rửa chén bát và lùa bụng cơm rồi lên xem cô ra sao.

Chả biết cô mệt hay cô ngủ mà hai mắt nhắm nghiền và hơi thở nhẹ nhẹ, cậu nhỏ cũng im lặng cho cô nghỉ. Rút rề cậu ngồi xuống cái ghế gần đó trông chừng cho cô chủ.

Phần 10

Trời tối dần, cậu hạ bớt ánh sáng đèn rồi vẫn ngồi tại chỗ chứ không đi nằm. Nhà êm quá, nên cả cô cả cháu chợp đi lúc nào không biết. Để đã khuya, khi cô Thủy tỉnh vì thấy cổ khô đắng thì thấy cậu nhỏ gục ở ghế.

Cô định gọi nó dậy lấy cho cô cốc nước và viên thuốc, nhưng lại ngại. Cô lập cập bước đi tự lo thì đá phải chân ghế làm cậu nhỏ vùng ngay dậy. Nó hỏi cô định đi đâu, cô nói tình trạng của cô, nó có vẻ cần nhàn: sao cô không sai cháu lại tự đi như vậy. Cô đang yếu mà, đi lập cập ngã rụi xuống thì khốn.

Cô giáo thấy vui vui, trong đời cô ít được nhận sự lo lắng của ai như thế nên cảm động. Cô bảo: ừ thì cháu lo hộ cho cô, lấy cho cô viên thuốc và cốc nước lọc, cô vừa khát lại vừa đau cổ.

Thằng bé được nhờ lại ba chân bốn cẳng lo liền. Nó dâng hai tay ly nước cho cô, cô nhận lấy nhấp một ngụm lớn, bỗng dưng sao cô tự khai búng với nó: hồi chiều ở lớp cô mệt quá, phải cho học trò làm bài tập mà ngồi nghỉ. Mồ hôi ở đầu túa ra đầm, gây cho cô ngứa ngáy ở khoảng ngực rất khó chịu. Giá ở nhà, cô cởi quách áo nịt chắc là dễ chịu và mồ hôi đỡ thấm ở chỗ vòng độn gây nhột nhột cho cô.

Cậu ta thấy cô chân tình bộc lộ ý nghĩ thì cũng mượn dịp nói vào: cháu đã thừa với cô rồi, bệnh thì cứ nghỉ vài hôm, cô xốc xốc lo đi dạy, có ngày gió máy gục tại chỗ cũng nên. Cô ngược nhìn cháu, sao cái thằng càng ngày càng ra vẻ cụt non. Cô tủm tủm cười, cậu bé lại nghĩ cô nhạo bang nó nên chêm thêm: ấy, cháu nói vậy mà đúng đấy. Lắm người cứ cậy mình có sức, lơ là để khi suy sụp mới sợ.

Cô giáo phải bảo: biết rồi, nói mãi, cậu ta mới chịu im. Cô giục nó: cháu đi ngủ đi, cô không sao đâu, đừng thức cả hai đêm cả nhà cùng mất sức. Thằng bé ừ ào nhưng cứ đủng đỉnh ngồi hoài. Cô giáo nói chẳng được cũng mặc.

Cô Thủy ngủ có vẻ nhọc, hơi thở cách quãng và phì phò. Lâu lâu lại nghe rít rít ở cánh mũi, phải trở mình luôn. Rồi lại mớ í ới nói năng gì đó. Cậu nhỏ ngủ gật gà gật gù, giật mình thon thót khi nghe cô giáo loạch xoạch. Mở mắt thấy cô nằm im lại thôi.

Cô đau lắm lắm mà đêm nặng. Khi mơ, khi tỉnh kéo dài đến mấy ngày, ăn toàn cháo chứ không đụng đến cơm. Cậu bé ra sức lo lắng, hết thuốc uống lại lau mồ hôi, cô mệt có cảm cũng chẳng nhấc tay tự lo được.

Thằng bé làm thật chí tình, lắm khi cô li bì lên cơn sốt, nó hết kéo chăn đắp lại giở bung ra vì cô hết kêu rét lại nóng. Người cô rộp đi, tóc tai bết vào trông đến thảm. Cô kêu rên mỗi mình, đau khớp xương và chân tay như rần rần có sâu hay kiến bò. Thằng bé phải giúng khăn vào nước ấm đắp lên trán cho cô, lại xoa nắn các lóng tay lóng chân, bả vai cô mới đỡ rên rỉ.

Mấy lần nó giục cô thay áo khoác kéo mề hôi rịn gây nhiễm vào bên trong, nhưng cô kêu đau mình không muốn. Nó cũng đâm quỳnh, cứ hỏi dò cô cần thuốc men ra sao để nó kiếm người nhờ, cô không bằng lòng.

Tuy vậy nó cũng liều gọi y tá đến truyền cho cô mấy bình đạm thì cơn sốt mới hạ và cô tỉnh ra. Người y tá cũng tế nhị nên chỉ vẽ cho cu cậu cách theo dõi giọt chảy và chỗ nút khóa điều chỉnh để dịch truyền không ồ ạt gây sốc, trường hợp ra sao thì phải gọi ông ta.

Thằng bé được làm cho cô nên có vẻ hãnh diện, chu đáo, tận tình, lo từ miếng ăn miếng uống cho đến thuốc men, giặt giũ. Cô hồi sức dần, đã tỉnh táo ra và bớt đắng miệng. Cô hết lời cảm ơn và khen nó, cu cậu sướng tưởng được lên tiên. Cô ngấp nghé đòi đi dạy lại, nó hết can ngăn phải làm mặt giận dỗi. Nó xoay xoay làm cái gạch nổi để chạy đến xin phép nhà trường cho cô nghỉ thêm, đúng một tuần hơn thì bệnh mới dứt.

Cô chỉ còn khúng khắng ho, nên khi đi dạy, nó hối cô phải quàng khăn cổ lẫn mặc thêm áo mới để cô ra khỏi nhà. Cô nói đùa với nó: cháu làm như cô là búp bê yếu đuối lắm. Nó vênh mặt lên: chứ không à, cô khỏe mà nằm lăn bí tỉ cả tuần lễ mới khỏi. Cô cứng họng cười xòa.

Từ ngày nó săn sóc cô bị bệnh thì thân tình cô đối với nó bớt khắt khe đi. Cô đã chịu vồn vã chuyện trò với cháu, trong cử chỉ cô vẫn để lộ ra niềm biết ơn nó đã chăm sóc cho cô. Cô cứ trở đi trở lại: đợt đau vừa rồi, nếu không có cháu thì cô chẳng biết xoay trở thế nào. Cậu nhỏ trơ tráo đề nghị: vậy thì cô thưởng gì cho cháu đây.

Bị hỏi bất chợt cô giáo hơi lúng túng, song chợt nảy ý vui vui, cô bảo: cháu nhắm mắt lại đi rồi cô thưởng. Thằng bé run run làm theo lời, cô giáo đợi khi nó nhắm nghiền mắt lại mới đặt nhẹ môi hôn lên trán, lên má và sau cùng phớt luôn lên môi nó hỏi: thế nào, thưởng vậy được chưa?

Thằng bé ngẩn người ra, không ngờ nhận được nhiều hàm ân từ cô

giáo đến vậy.

Thường cho cậu bé xong, cả hai cô cháu đều thấy hài lòng. Cô giáo đơn đã nói: vậy là được rồi. Giờ thì để cô nằm nghỉ, cháu cũng lo dọn dẹp rồi đi ngủ luôn. Cậu bé rất vui, nên miệng thì dạ vâng mà mắt thấy tỉnh queo. Để mặc cô Thủy nằm lại chỗ, cậu nhỏ lo xuống ngâm quần áo, rửa nồi xông và hì hục làm hết việc này đến việc khác, rất lâu.

Chừng trở lại thì thấy cô giáo đã say sưa trong giấc điệp. Cô nằm duỗi dài, hai tay đặt lên bụng, tóc xõa hai bên, đẹp tựa một bức tranh. Thằng bé ngẩn ngơ nhìn không chớp mắt. Cô mới bệnh có vài hôm mà người xuống quá, nét mệt mỏi vẫn hằn trên người, thế nhưng chính vì vậy cô càng đẹp.

Cu cậu định về chỗ nằm, song lại áy náy sợ đêm cô giật mình lo lắng, nên giùng giảng mãi, đành chọn cách ngồi ngủ gật luôn nơi ghế cạnh giường cô. Để cô khỏi hốt hoảng và cũng để tỏ rõ sự trong sạch của mình, cậu bé để nguyên ngọn đèn lớn và chỉ loáng cái đã gói đầu lên cánh tay ngáy ngủ.

Chả hiểu cậu bé mơ hay nghĩ gì mà miệng hé hé cười, tươi như cánh hoa vừa nở. Đêm trôi đi lặng lẽ, thỉnh thoảng có tiếng cô giáo loạt xoạt trở mình mà cậu ta chẳng hay gì ráo. Chỉ khi nghe lịch kịch tiếng chân tìm guốc, nó mới choàng dậy thì gặp cô đang sắp sửa đi đâu. Nó hỏi cô thì cô bảo: cháu cứ ngủ đi, cô cần đi sau một tí. Chực nhớ ra, cô lại trách thêm nó: sao cháu không về ngủ chỗ hằng ngày lại vạ vật nằm ngay ra bàn vậy.

Tuy trách nhưng cô cũng không có ý ép buộc nó phải làm như cô nói. Cô ra phía nhà sau, lụng cụng gì khá lâu mới quay lại. Cô thấy cháu vẫn ngồi chờ, chưa ngủ lại thì cũng đưa chêm lời vào: thế nào, mất ngủ à, chờ cô làm gì. Thằng bé nường dịp đánh ngay vào tâm lý cô: áy cháu ngại cô còn yếu, lỡ ra đi bị trượt, nên phải găng chờ cô.

Lời nói chỉ thoáng qua mà sao cô Thủy nghe như tràn ân tình của nó. Cô thấy ghen, nhìn chăm chăm vào đôi mắt nó, cái tia đại thu hút cô vô cùng. Cô chợt rùng mình lạnh quay đi. Thằng bé nhận ngay chỗ yếu của cô nên da diết bày tỏ ý nó: cháu vẫn không quên những nụ hôn của cô lúc tối. Điều này làm cháu bối rối đến nỗi luôn cả việc cảm ơn cô. Rồi như để gỡ tội, nó bộp chộp nói luôn: cháu đội ơn cô nhiều lắm, từ lâu cháu vẫn chờ mong được cô ban bố cho cháu hành động này.

Cô Thủy muốn ôm chầm lấy nó. Chính cô cũng thấy là lạ khi nảy ra ý hôn thẳng nhỏ. Thực sự cô muốn bày tỏ lòng ưu ái vì sự lo lắng của nó với cô, nhưng trong thâm tâm cô cũng thấy nao nao vì được một người chăm nom săn sóc. Tâm lý phụ nữ vốn yếu đuối, bình thường thì chẳng sao, khi đau yếu, có bàn tay ai giúp việc này việc kia đều thấy đỡ tủi lòng.

Phương chi, cậu nhỏ trông nom cô còn đi xa hơn tình người nữa. Cô có cảm tưởng như đây là công việc của người chồng lo cho vợ. Ý tưởng đó cô phải vội vàng xóa dẹp ngay vì để dây dưa nhờ nó làm cô cuống cuống lên thì hỏng cả.

Thằng bé lại khéo tay quá đỗi, va chạm vào người cô hết sức dè dặt, nhẹ nhàng, chỉ sợ cô phật ý. Lúc nó lau mồ hôi cho cô, cô nhận ra sự lúng túng của nó. Lau ở vai, ở lưng nó làm ào ào, song đến những nơi bén nhạy, tế nhị thì cu cậu ngập ngừng, khép nép. Cô cũng muốn nín thở dõi theo, giá cô có sức thì cô nhận làm việc ấy đúng hơn, nhưng cái sốt, cơn rét làm cô rã rời, bải hoải cả.

Chả nhẽ cô lại bảo cháu cứ tự nhiên lau các nơi ấy cho cô, cô cho phép đấy. Còn thằng bé lăm lăm cầm miếng khăn mà lấp ló thế nào. Cô phải lờ hơi quay đi cho cháu đỡ ngượng, cô lại hơi rung người cho vạt áo hé rộng ra, như thế ngầm nói cháu giúp hộ cô luôn thể.

Khi đó cậu bé mới rón rén chấp cái khăn dày lên thêm rồi xoa xoa cẩn thận như đang lau món đồ cổ đắt tiền, sợ tuột tay rơi vỡ khó đền nổi. Nó lau quanh rìa hai bầu vú, lượn tròn lên khoảng ức rồi cứ lau đi lau lại một chỗ. Những xê dịch dù là còn được ngăn cách bởi lớp khăn vẫn làm gợn lên ở cô những châm chích nhột nhột. Cô phải đổi thế ngồi, hoặc ưỡn người ra, hoặc thun người lại để trấn áp sự dồn nén tức ngực xuống.

Cậu nhỏ càng tỏ ra tế nhị, cậu cố tình mở rộng vạt khăn ra rồi làm như bắt đắc dĩ, cậu phủ khăn lên từng chiếc vú cô mới dám lau. Bàn tay xòe rộng của cậu ôm tròn chiếc vú, tưởng là không gây cho cô những gợn nhẹ lẫn tẩn, song những xớ lông của chiếc khăn lại càng rột rết lên thịt da cô nhiều nữa.

Cô Thủy cảm thấy máu dồn tụ lại nơi đầu vú, nó cương cứng lên. Cậu bé cũng nhận ra nên bàn tay đâm khựng lại. Rồi thấy cô giáo chẳng nói năng gì, cậu nhỏ mới cố điềm nhiên vo chiếc khăn theo vành tròn của chiếc vú mà bóp thấm cho cô. Cậu lau mãi miết, lại khéo léo nâng dưới lườn vú lên mà lau luôn chỗ khe. Cô giáo nhột xen lẫn sự thích thú, những nhát lau như những mũi kim nhoi nhói xĩa

vào ngực.

Cảm giác đê mê này thực hoàn toàn xa lạ. Dù vén khéo cách nào thì chiếc khăn có lúc vẫn hé mở ra, thế là thấp thoáng cái vú cô giáo trệt chìa khi lộ vòng thịt, khi hé cái núm, cậu bé nhìn thấy màu hồng trên quần và đầu vú tưởng là bị nghẹt thở.

Hết vú xuống bụng, cậu trở lại vẻ bình tĩnh như thường, nhưng tà áo khoác thì vẫn hở nên mắt cậu giờ thu nhiếp trọn vẹn hai bầu vú cô bày trần ra đó. Ôi đôi gò bồng đảo đẹp làm sao, cặp mắt cậu nhỏ như bị thôi miên hốt hồn. Cô giáo thấy vẻ man dại của tia nhìn thẳng rắc đó mà muốn rùng cả mình.

Cậu nhỏ lau kThủyg bụng, lại một phen ngập ngừng khi cần xà xuống một chút để lau nốt cái chỗ cần lau. Đầu óc cô giáo cũng xoay tứ tung, nên để cậu ta làm hay thôi, cô phân vân một lúc. Cậu bé vô hình dung chờ cũng muốn sốt ruột.

Nghĩ sao cô giáo lại nhẹ doãi chân ra. Có thể đó là sửa thế ngồi khi bị mỏi, nhưng cậu bé lại nghĩ là một sự thuận tình ngầm, nên làm như vô tình cậu thò đầu khăn xuống úp che chỗ đó lại. Cô giáo thấy cậu e dè nên ra dáng bằng lòng. Cậu phủ khăn xong thấm nhẹ như người sử dụng tờ giấy thấm làm khô màu mực đang ướt.

Cô giáo phải quơ hai tay ra sau thành nạng chống để cậu nhỏ dễ giúp cho cô. Cái khăn lại một lần bị làm tình làm tội che tùm hum chỗ háng cô để được lau mớ mồ hôi đọng vương nơi ấy. Cậu không dám xoa vòng vòng như chỗ vú mà chỉ dám ịn ịn từng khoảng cho chóng khô thôi.

Thế mà có lúc nào bỗng cậu thấy vòm tay mình đang day day bên ngoài cái khăn khiến cô giáo cục cựa như bị cắn viên sỏi.

Mãi nghĩ ngợi lang bang, cô giáo Thủy quên khuấy cả việc nằm lại nghỉ. Thằng bé cũng thấy lạ nên mắt ráo hoảnh nhìn. Chợt cả hai cùng hiểu ra, cô giáo cất miệng cười cầu tài trước, rồi đến cậu nhỏ. Cô xí xóa bằng cách lấp liếm: cô chợt nhớ mới ngày nào cháu về đây mà giờ cũng đã lâu lâu. Còn thằng bé thì chống chế: cháu nghĩ cô như là người mẹ của cháu mà thấy yên lòng.

Lại một lần cô giáo muốn ngã quị. Cái thằng cứ hở là khuấy động tình cảm của cô, cho nên vội vội vàng vàng cô như muốn đuổi hất nó ra: cháu cứ nói tào lao, cô nào để được ra cháu. Đi ngủ đi, khuya lắm rồi, dềnh dàng lại sáng bạch ra giờ.

Thằng bé ôm tư tưởng được cô giáo nắm tâm tư tình cảm nó mà rộn

ràng cả người. Nó mon men về chỗ ngủ sau khi lí nhí nói với cô Thủy: cháu luôn biết ơn cô.

Chết tiệt. Cô giáo Thủy bị lạm thẳng nhỏ quá nặng rồi. Giờ cậu ta đã ngủ khì khì mà sao cô thì vẫn ráo hoảnh đây. Cô cứ nhớ như in mảng khăn lông cu cậu dùng lau cho cô, những xơ lông dày len lách vào người cô, nửa gây thích thú, nửa gọi lằng lằng. Cũng cái khăn đó nếu cô tự dùng lau lên người có lẽ chẳng thấy hề hấn gì hết, vậy mà chỉ qua bàn tay của người khác phái nó đã có sự khác biệt rõ ràng ngay.

Các sợi lông như dựng đứng lên, vón thành cục, chà sát lên làn da cô chẳng khác gì sự ve vuốt. Cậu bé dù đã tỏ ra hết sức dè dặt, nhưng khi chạm những nơi bén nhạy nhất của phụ nữ nó làm cho cô nổi da gà. Đã thế, cậu ta lại còn lau đi lau lại, rón ra rón rén, chính sự ngập ngừng đó làm cho cô hồi hộp thêm lên.

Không biết cô nhớ có sai chẳng, chứ dường như cô cũng thấy gờn gợn sung sướng, hai đầu vú mọng lại và cứng lên. Lúc đó, cô cố hít sâu để dần sự rung động xuống mà bất lực, cô càng nén thì hai đầu vú càng săn lại, cậu nhỏ đang lau cũng phải ngán tò te. Hấn nhìn cô da diết tựa như muốn ăn tươi nuốt sống cô tại chỗ. Hai mắt hấn trông gian tặc, bàn tay hấn vo tròn tròn hai bầu vú, nâng xóc từng bên ngực lên và tần mẩn lau xoành xoạch khắp từ trên xuống, từ trong ra.

Khi cô hồn hển thở thì cậu nhỏ vo tròn cái khăn để ôm cuốn lấy bầu vú cô, day miết day miết khiến cô thấy tức rục. Chừng như cậu nhỏ lau hai cái vú mà kéo dài cả khắc đồng hồ, cậu có vẻ hí hửng với vẻ no tròn của vú cô nên lau miết.

Sang qua giai đoạn cậu lau chỗ bụng cô, những nét cào cào ngoài khăn vậy mà vẫn làm cô nhột nhạo. Cậu xoa lớp da bụng trau trua như lau món đồ cổ, gượng nhẹ, cẩn thận, sợ xảy tay rơi vỡ. Lúc bàn tay cậu muốn lau xuống dưới háng, trông mặt cậu nghệt ra thấy rõ. Như ướm hỏi, như thăm dò, như băng quơ, cô cũng cảm thấy hay hay. Chẳng lẽ cô lại bảo cậu ta cứ tự nhiên, nên cô phải chọn kiểu chơi mèo rình chuột.

Cô dùng cặp mắt điều khiển cậu bé, lúc như chờ đợi, lúc như bảo “tới đi, tới đi”. Tội nghiệp cậu nhỏ lằng xằng như con gà mắc đề. Dứ tới dứ lui, lẩn tránh dần từng phân, khi thì thả cái khăn chạm le te vào chỗ ấy, lúc lại kéo rột lên như vừa lỡ tay. Cô đã phát phì cười ồ ồ.

Thét rồi cô cũng phải kết thúc trò nín thở này. Tự dưng cô hơi dướn

người lên để khoảng háng xê dịch mở ra, đó là tín hiệu cho cậu bé nhận biết. Cái thằng thông minh tề, vừa thấy cô lơ lửng là nó ập vào liền. Nó nhanh như sóc, bùm nguyên cái khăn ị vào háng cô. Cô làm rột rột, sợ để chậm cô không cho nữa. Nó ôm gọn cái lồn cô như bê một phiến thép, khư khư giữ sát sát vào. Có vậy mà cô cũng nhột, phải dặng chân ra mới chịu nổi.

Mắc dịch mấy sợi lông khăn, khi khổng khi không nó cứng ồm, cứ cắn vào lồn cô nhoi nhói. Cô nheo nheo cặp mắt như dận cậu bé đừng bưng bợ nữa, nhưng còn kịp đâu chứ. Bàn tay cậu đã chiếm lĩnh được mục tiêu thì có trời gằm cũng chẳng nhả. Đã thế, hần còn vội lau xoa, xoa lau, cốt để sự tiếp xúc giữa mảnh khăn và lồn cô mạnh bạo hơn. Cô lắc lắc đầu vì những đợt nhoi nhói tấn công tới tấp.

Những sợi lông khăn hồi nãy chạm vào núm vú nghe lăn tăn, giờ lăn vào lồn thì cứ như đầu ngọn chổi xể cào cấu bất khiếp. Cậu nhỏ lau ở háng mà hai đầu vú cũng hưởng ứng theo. Chúng tê tê như ai cắn vào và hai núm vú tròn mọng như trái nho. Cô giáo thẹn quá, ai lại nhanh chóng đáp trả sự vầy vò của cậu nhỏ vậy. Cậu bé nhìn cô giáo chờ đợi người, hai tay chống giường nạnh ra sau, kThủyg bụng rướn lên thì cậu biết là cô giáo đang bị kích thích.

Cậu ta chẳng cần e dè gì nữa, cứ bám chặt lấy lồn cô mà giặm, mà ấn. Rõ ràng những sợi lông cứng còng đâm xĩa vô thịt mu cô làm cô chói với. Mắt thằng bé cứ thôi miên vào hai vú trần và tay thì xĩa xoạch xoạch vào chỗ háng. Cha mẹ ơi, lòng cô rộn từng lớp như sóng vỗ, cậu nhỏ vuốt ngược lại vuốt xuôi, hai mu ọp ẹp bị nhấn đè xẹp lên xẹp xuống. Cô chỉ muốn banh toạc hai giò ra để đỡ bị tức hơn mà làm thế nào có khác gì cô thừa nhận cậu nhỏ đang gây sự sướng khoái nơi cô.

Mấy lần cô có ý nghĩ cậu bé muốn chộp bóp lên vú cô, nhưng thấy cô nghiêm mà chưa dám. Nghề nghiệp cô khiến cô khốn khổ quá mức, bị dồn nén mà không để tự nhiên tận hưởng nổi hứng thú của mình.

Cậu bé lau gì mà kéo lằng nhằng không muốn dứt. Cái lồn lộp xộp như miếng bọt biển kê rau rầu dưới bàn tay cậu ta. Khi cô giáo thở hắt ra thì cậu bé như nhập đồng, bùm chặt lấy lồn cô mà thúc miếng khăn như chặn dòng nước trào ra vậy. Mà quả là nước trào thật vì cô giáo thấy ẩm ẩm ở chỗ đó. Tiếp theo cô lại còn rung mình nữa, cậu bé vô tình hay cố ý bóp chặt mảnh khăn để cô xả hơi.

Tình cảnh này kéo rất lâu, mãi lúc cậu bé ngưng lấy khăn ra thì cô

thẹn thực sự. Cô thấy những sợi trong như thủy tinh bám lấy nhày nơi khăn, cậu bé nhìn có vẻ khinh khỉnh nhạo. Cô giáo đỏ cả mặt như quả gấc chín nẫu, cô nhanh nhẩu lấp liếm: sao tự dưng nóng quá.

Chính khi ấy thì cậu bé đã quàng vắt cái khăn lên vai và đưa hai tay ôm lấy cặp vú cô, xoa và bóp nhẹ nhàng. Cô có vẻ ngạc nhiên tròn xoe mắt. Cậu bé chống chế: người cô hàm hấp thế này, miệng thì đánh trống lảng mà hai tay thì thi nhau vằn tròn tròn các bầu vú. Sự mẫn bóp này làm cả hai quàng và núm vú bèo nhèo trật đi trật lại dưới tay của cậu nhỏ.

Tại sao lúc ấy cô giáo lại bình tĩnh thế nhỉ. Cô nghĩ là cô phải vả cho cậu nhỏ mấy cái về cái tội dám đành hanh bóp vú và xóc lồn cô. Vậy mà im re, trái lại, cô còn coi như là một thái độ giúp cô trút đi sự nóng bức nữa. Lạ thật, hay là thằng bé bỏ bùa mê thuốc lú cho cô.

Cô nhìn chăm chăm nó. Nó liền thoảng chạy tội với cô: cháu cố giữ mà không dần kịp, vì người cô đẹp quá. Cô tha lỗi cho cháu. Nó tránh dùng chữ vú và lồn, song cô biết mười mười nó khen về đẹp của cô là dựa vào hai chỗ này. Cô thở dài náo lòng, dù gì thì sự đã dĩ lỡ rồi, có ngăn thì cô cũng đã bị thằng nhóc sờ mó. Cô ở trong tình trạng khó xử, im thì e nhỏ ta được trớn sẽ tấn công xa hơn mà mắng thì có phải đương nhiên mà nó vớ được người cô để mà mò bóp đâu. Chung qui cũng tại cô hết.

Nếu cô chính đính, nhất thiết không để lỏa lồ thì bố nó cũng chẳng dám bén mảng gạ gẫm. Đằng này vì cô đau, cô mỏi, tay chân giờ lên chẳng nổi, thằng bé nói bùi tai cô bằng lòng cho nó giúp đỡ cô mới xảy ra nông nổi.

Bây giờ cu cậu hả hê ngủ ngon lành rồi, còn cô trần trọc hoài. Đầu óc cô cứ bị ám ảnh vì cách thức rờ rẫm và sờ mó của nhóc. Cũng may nó mới bụm vú và day lồn cô thôi, chứ nó liều lĩnh tiến xa hơn thì sẽ ra thế nào. Cô có từ khước được chăng khi bị kích thích cao độ và điều gì sẽ xảy ra sau khi việc ăn nằm bị phát giác ra.

Cô thở dài thiếu não liên tu bất tận.

Tiếng thút thít, tức tử xen lẫn với tiếng nấc dồn dập từ phía chỗ nằm cậu bé vọng sang làm cô giáo tỉnh hẳn ngủ. Cô nghe những tiếng này tự nãy giờ, nhưng cứ nghĩ chính là cô đang mơ. Những giờ phút trần trọc làm cô trong trạng thái nửa mơ nửa tỉnh nên cô Thủyg mang không rõ là ai đang mơ. Bây giờ thì cô đã hiểu rõ nơi phát ra tiếng ghen ngào do từ đâu rồi.

Người cô còn mệt, phần tại khó ngủ, phần nhớ lại những hành động của cậu bé từ chiều đến giờ làm cô khát khô cả cổ, tứ chi bải hoải. Cô ngáp ngừng ngồi dậy, thả chân tìm đôi guốc để đi lại chỗ cậu bé.

Cậu nhỏ nằm vắt chân nửa trên giường, nửa lệt bệt dưới đất, dáng úp sấp, hai tay bị đè dưới háng, có lẽ vậy nên máu chạy không đều làm cậu kêu ú ớ. Cô khẽ lấy tay nín vào vai để lật ngửa cậu nằm thay vị trí cho khỏi hốt hoảng. Cậu bé vẫn la trong mơ, song chịu theo sự điều khiển của cô.

Khi cậu đã nằm ngửa hẳn ra thì mặt mày trông nhăn nhúm như đau khổ. Cô giáo lúng túng không hiểu phải làm điều gì tiếp theo vì gọi cậu thức thì e cậu hiểu sai ý tốt của cô, bằng cứ để cậu miệt mài trong ác mộng thì tội cho cậu.

Cô lằng xằng khó chịu. Cái ranh giới giữa nghề nghiệp và giới tính khiến cô ngại ngùng. Cô nhìn quanh tìm một cơ hay một nguyên do nào đó để có thể giải thích khi khua cậu tỉnh. Bất ngờ cô nhìn chăm chăm vào phía trước hai giò cậu bé.

Đêm ngủ cậu mặc độc chiếc quần đùi, giờ thì chỗ háng nổi u lên một cục, đưa ra trông như cây gậy. Tự dưng cô đỏ mặt vì bất chợt nhận ra sự trưởng thành của cậu bé. Như vậy cậu nhỏ chẳng còn bé bỏng nữa, nói theo kinh nghiệm dân gian thì đã có thể làm bố được rồi.

Tuy chưa nhìn tận mắt chốn nhạy cảm của cậu, song cô giáo tin là cậu lớn thực sự. Sự bén nhạy của bộ phận sinh dục cho thấy hẳn là âm mao đã mọc đầy đủ. Chuyện con trai ngủ dù mơ hay không, của quý cũng giương lên là việc bình thường thôi, nhưng dù sao ở nhà chỉ có hai người, sự kiện này vẫn gây sốc cho cô thực nhiều.

Nào phải là lần đầu cô nhận biết việc cậu bé lớn, trước đây đã loáng thoáng cô nhận ra khi cậu nhỏ từ phía sau choàng mặc áo khoác cho cô. Lần ấy, cô có cảm tưởng như có sự gì đó cọ quẹt vào sau đùi cô, nhưng cô chỉ nghĩ đó là phản ứng tự nhiên của người nam trước cảnh trần trường của người nữ.

Bất quá cô cho khúc gân của cậu chỉ lớn lớn một chút và vì rung động khi va chạm vào vú và thoáng thấy lồn cô mà nhúc nhích tí ti. Lại đến lần cậu cùng đứng trước gương mặc cái nịt vú cho cô cũng vậy, khi hai tay cậu nâng bầu vú cô lên để cô cháu cùng nhìn rõ về tròn trịa của hai vú phản chiếu trong chất thủy, cô cũng thấy có vật châm chọc sau đùi cô như vậy.

Tuy nhiên, cả hai trường hợp không làm cô sững sốt lắm. Bây giờ

cậu nhỏ nằm, khúc thịt dư nó đâm vọt lên cao ngất mới làm cô bẽn lẽn. Nổi tò mò nhỏ khiến cô muốn tra vấn xem vật ấy nó lớn ngần nào rồi. Nhìn như nổi khao khát của người nữ muốn biết về người trai đang sống một nhà, chứ không hề có ý vẫn đục về luyến ái.

Cậu bé vẫn ngủ, nào hay đang là vật bị nhìn ngắm dò xét. Giấc mơ nào làm cậu dẫn vật nên co duỗi tay chân ì ọp, cái quần quá cộc bị xô lệch liên miên, thập thò đầy khúc gân trật qua trật lại. Sự ma sát không cố tình này càng làm cho nó vươn ra thêm như muốn đục thủng vải quần mà chui ra ngoài. Cô giáo đâm tội thương cho cậu nhỏ. Nhỡ bị cửa tới cửa lui, cái đầu bị choe choét thì sao, vì dầu gì đó cũng là khúc thịt, làm sao chống chọi với xơ vải cứng dầy của chiếc quần ngắn.

Thì may đâu, cậu nhỏ mơ thấy cảnh hải hùng nào mà khoáng vung hai chân ào ào như chống đỡ làm cho khúc thịt bị vệt chui tọt ra ngoài. Cả một cộc lù lù gân guốc, đầu tõe loe như đội chiếc nón chóp, túm da còn múm chưa lột tuột ra. Điều thú vị là nó gật gà gật gù như cây cỏ bị gió lay động. Cô giáo thấy ngứa ngáy khắp người, hai mắt như bị thôi miên dán chặt vào cây cộc đó.

Cậu bé còn vệt chân khuỳnh khuỳnh mới sợ. Làm cái chỗ đó lắc lư lắc lư giật giật trông thật lạ. Cô giáo muốn cầm lấy vật ấy nhét lại vào quần cho cậu nhỏ mà rứt rề thế nào. Bàn tay cô mà chạm vào thì chẳng còn giảng minh cách nào để cậu bé không nghĩ xấu cho cô.

Cô muốn đứng dậy về lại giường, nhưng thấy vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của cậu bé bị dẫn vật trong giấc mơ, cô không nỡ. Đúng là cảnh đời đi cũng dở, ở không xong. Còn đứng hay ngồi nhìn cái của thập thò như đầu rùa thì sao sốt và nóng cả ruột gan dữ dội. Đây quả là lần đầu tiên cô bị đặt vào hoàn cảnh rối rắm. Thực tình thì chỗ kín của phái nam đối với cô không xa lạ. Qua sách vở, hình ảnh mà thời đi học, bạn bè lén lút khoe và chuyền cho nhau xem, cô đã hình dung nó như thế nào.

Đó chỉ là lý thuyết suông chứ không là hiện vật. Kịp đến khi quen anh, đôi lần anh ôm cô trong tay, cô cũng thấy vật ấy đụng vào cô chứng tỏ anh đang hưng. Chỉ có vậy vì luôn luôn giữa anh và cô vẫn còn mấy lớp vải ngăn chặn. Giá như anh dừng vội sổ sang vật cô ra để cởi áo cô thì có khi giờ hai người đã nên duyên chồng vợ, cô đã tận mắt tận tay nhìn cầm và nâng niu vật của anh trong tay.

Cho nên về ý thức thì cô có vẻ hiểu mà thực tế thì mông lung vẫn hoàn mông lung. So ra, có khi cậu bé còn biết rành rọt về cô còn hơn

là cô biết về cậu ấy. Đã bao lần cô để nhỏ úm và sờ vào vú, vào lồn cô mà đã bao giờ cô dám chạm vô người cậu đâu. Không phải là cô nhát mà vì cô sợ, nhớ chạm vào rồi cậu bé ôm quàng lấy cô làm chuyện khác thì bỏ bu.

Đêm nay thấy cửa lạ của cậu, cô bàng hoàng như đứa bé lần đầu thấy chuyện mình vốn tò mò muốn biết. Cô nhìn không chớp vào khúc gân ngúc ngắc đó, chẳng hiểu sao cô nhếch môi cười. Có lẽ vật lạ làm cô thích thú, nó thỏa mãn sự nôn nóng của cô. Từ nay cô có thể hiểu thế nào gọi là bộ phận kín của đàn ông và nếu giữa bạn gái với nhau, cô có thể huých toẹt kể ra và diễn tả về vật đó ở những lúc bù khú chị em hết còn dè dặt, dù là cùng nhà giáo với nhau. Điều này cô đã nghe các bạn đồng nghiệp thường rủ nhau xem phim giao cấu khi còn ở nội trú trong trường. Hồi đó, cô phải từ chối sợ mấy cái miệng bép xép khoe đi khoe lại thì uy tín bị giảm.

Hồi đó thỉnh thoảng cô nghe các bạn kể về nhân vật nam trong phim làm nhân vật nữ thỏa mãn tới mức vì của nợ của anh lừng lững chết khiếp. Nó giúi vào người cô gái ôm ọp như cột nhà, vậy mà cô nhỏ cứ dặng chân, nâng đít và ưỡn người ra cho hấn giập. Các bạn còn trầm trồ về cặp vú cô gái to bị tay kia bóp còn đòi bú cắn thêm nữa mới ưng. Ôi chao, người tây phương họ làm tình xấn xỏ và tàn bạo có khác, xong một đợt cả hai xiểng niểng như vừa đánh trận về. Hồi đó, cô nghe cũng thích mà phải làm ra vẻ lơ đãng, thế nên các bạn ít khi rủ rê cô nữa.

Đêm nay mới thật là đêm, cái đêm cô nhìn tận mắt đùm sinh dục của giới nam. Nó làm cô đột nhiên nhớ lại nhiều việc, chưa chi cô thấy chỗ háng cô nhoi nhói như vừa có bầy kiến chui vào. Cô thoáng rung mình nghĩ là trời trở lạnh.

Đột nhiên cậu nhỏ vùng vẫy, khua tay loạn xạ như muốn thoát ra khỏi xiềng xích hay trói buộc gì đó. Cậu uốn éo, vật vã, đập uỳnh uỳnh xuống giường, mặt nhăn nhó mệt nhọc. Cô giáo phải vội ôm giữ lấy cậu lại và nói to lên: cô đây, đừng sợ, cháu nằm mơ thấy gì mà hốt hoảng như thế.

Cậu nhỏ vẫn chưa tỉnh, cứ đập giẫy tùm lum. Cô giáo phải nằm đè người lên giữ hai tay cậu. Cậu ta vặn người một hồi nữa mới mở được mắt ra. Vẻ hốt hoảng còn in rõ trên nét mặt. Mồ hôi xuất đầm đìa, cậu nheo nhéo kêu: ôi sợ quá. Cô giáo cũng sợ, phải huyền thuyên nói để lay tỉnh cậu.

Cậu bé giẫy đùng đùng va đập khắp người cô giáo. Những cú thúc

giập vào ngực cô làm cô thở rộn. Khi nó tỉnh hẳn thì ngượng ngịu hết sức. Nó ngơ ngác nhìn cô, êm dần. Cô giáo cũng nói lỏng vòng tay, chột cả hai cùng e thẹn vì cậu bé vừa nhận ra sự thất thố của mình, cái của quỉ vẫn còn thẳng lẳng ló ra ở ống quần đùi. Còn cô giáo thì nghe râm ran ở vú vì những cú thúc vô tình của cậu bé vừa rồi.

Khi cả hai cô cháu cùng ngượng ngịu vì bắt gặp cảnh đời trớ trêu thì mỗi người đều muốn lảng ra để che dấu sự tẽn tò của mình. Thăng bé mắc cỡ nhứt vì nó bị cô giáo bắt tại trận sự cương cứng của nó. Cậu ta vẫn nghĩ là mình âm thầm nằm mơ, nào dè mở mắt ra thì cô giáo đã ngồi lù lù ở đó. Nó chắc là cô giáo đã có mặt từ lâu vì khi nó choàng dậy cô Thủy có vẻ tỉnh ngủ rõ rệt.

Nó thắc mắc tại sao cô không lay gọi nó, hoặc là cô thấy khúc gân của nó lòi toẹt ra ngoài, lừng lững như cây sào nên cô ngượng không dám kêu nó, hoặc là cô tò mò thấy hay hay nên ngồi nhìn ngấm tận tường xem ra sao. Đến lúc nó dậy, nó còn kịp bắt gặp sự bối rối của cô đang nhìn lom lom vào chỗ đó mà mặt mày thì đỏ kẹ.

Chính cậu ta ít lâu nay cũng nhận ra sự trưởng thành của mình. Mỗi lần ôm quần áo của cô giáo, ngửi thấy mùi chua chua của mồ hôi cô, nó đã tưởng tượng ra nhiều chuyện và thấy chim nó ngừng phát dậy. Khi tắm rửa, hể chạm vào chỗ kín là nó thẳng lẳng ra, trông kịch cộm như cây gậy, lại sần sùi gân guốc và tím lịm. Nó hằng ao ước giá gì được một lần ôm ấp thật sự cô giáo, hôn hít cô và sờ mó cô hẳn hoi, chứ không phải rình mò hôn và bóp đại để rồi phải bẽn lễn xin lỗi.

Nó nghĩ là chắc cô cũng muốn như nó, chớ chẳng lẽ cô là cây sậy không biết tư tưởng gì hết sao. Chẳng qua tại nghề nghiệp bắt buộc cô phải tỏ ra cứng rắn và lơ lảng chuyện ái ân, chứ cô cũng là người có đầy đủ rung động của tình cảm và thân xác đầy chớ. Điều này nó cảm thấy rõ mỗi khi lau người cho cô, nó càng thấy bộc lộ nhất là hôm nó ôm cô trước tấm gương để chỉ vẽ đẹp của bộ ngực cô in nơi đó.

Nó không ngờ là bữa đó nó bạo dạn tới vậy, nó úp bàn tay lên vú cô, mần tới mần lui và cô ngả hẳn đầu vào vai nó, hai mắt lim dim mê mẩn. Bữa đó, nó còn cả gan bụm cả nơi háng cô nữa, vậy mà cô cũng để yên, không cự nự, không vả cho nó cái nào. Nó định trong bụng hôm nào mạnh bạo chìa cho cô thấy cửa kín để xem cô phản ứng ra sao, nhưng nó còn sợ, còn nể và nhứt là chưa có dịp. Tuy vậy, trong mơ thì nó lại hết sức phóng túng khi thấy cả hai cô cháu

quần quýt lấy nhau và nó đã dám sờ mó nghịch ngợm nơi chỗ kín nhất của cô.

Vừa rồi cũng vậy, nó đang mơ làm tình với cô giáo. Nó làm cô lẫn lộn với yêu đương nên nó thấy hết sức đã. Nó nghĩ nó đã phải xuất tinh vì rõ ràng là nó yêu cô giáo. Nó còn mang ý nghĩ đang cùng cô tận hưởng khoái lạc. Nó hớn hể nằm trên người cô giáp hết sức và cô quặp chân thụ hưởng những cơn kích thích từ nó đưa đến.

Nó cắn răng cắn lợi cố làm cô giáo thỏa mãn vì đây là lần đầu nó được cắm sâu trong người cô để nhận ra sự êm ái, triu mến cô dành cho nó và cả hai cùng xuýt xoa vì sướng. Dè đâu cô lại làm nó thức dậy, chả có gì là thực nên nó tiếc và bồng thấy tủi thân. Nó khóc rống lên thảm thiết, làm cô giáo cũng quỳnh lên. Cô tròn xoe mắt nhìn cháu, chả hiểu tại sao cháu khóc dữ vậy.

Cô nghĩ là cháu nằm gặp ác mộng, nên cô đâm thương, chỉ muốn ôm lấy cháu vào vòng tay để an ủi cháu. Nhưng cô ngán ngẫm vì cái sự nhìn thấy củ lẳng của cháu mới tinh khôi đây. Cô e nếu ôm lấy cháu thì lại kích lòng dục của cháu thêm. Còn nhược bằng bỏ lơ thì cháu khổ thân, nên cô chả biết phải làm gì.

Cậu nhỏ thấy cô lơ là càng giận đời. Nó càng rống hơn lên. Nước mắt nước mũi tràn như suối, chảy dài xuống bên má và nhỏ đầy. Nó nhìn cô với vẻ mặt đau khổ, cô đưa hai tay ra, nó hét lên: cô đi đi, cháu không thiết, cô đừng giả đồ thương và tội cháu mà cháu tủi. Cô giáo càng lạ lùng chả biết tâm trạng nó thế nào.

Cô lẳng quăng đứng lên lại ngồi xuống tại chỗ. Thằng bé thì cứ gào lên: cháu xin cô đi hộ cháu mà. Để tự cháu buồn khổ một mình, đừng gượng xoa dịu cháu. Cháu biết cô hãi cháu, cô luôn tạo chướng ngại giữa cháu với cô, nên cô đừng thương hại cháu làm gì. Nó chực đứng lên bỏ đi.

Cô Thủy cho là thằng nhỏ sảng bất tử nên cô lôi nó lại. Cô giật nó ngã vô người cô, tìm cách làm nó thư giãn. Nó vẫn vùng vằng, cô phải đè chặt lấy nó gối đầu lên đùi cô. Chẳng dè cô cháu rì kéo nhau làm vạt áo choàng của nó bật tung ra, thằng bé đang tiện đà ngã giúi vào vú cô khiến cô đau muốn tức thở. Cô loạng quạng ôm lấy chỗ vú bị va chạm, mặt nhăn nhó.

Cậu nhỏ không dám khóc nữa. Tuy mắt đã nhìn rõ hai trái vú của cô và cả khúc háng bày hết ra đó, nhưng nó thấy cô giáo nhăn nhúm mặt vẻ thiếu não thì nó quỳnh ngay. Nó vịn lấy bả vai cô, miệng liếng

thoảng thưa: chao ôi, cháu hư đồn quá, cháu làm cô đau. Rồi nó hỏi dồn dập: có sao không cô.

Cô giáo Thủy bị rịn ướt nước mắt. Cậu bé vội gỡ bàn tay vịn vào vú của cô ra và thay bằng bàn tay của nó day xoa vú cô. Nó run run day vòng tròn để cô đỡ bị đồn tức. Những cái ve vuốt làm cô lấy lại dần hơi thở, mặt cô giãn ra, bốt hồng hễn và đồng thời núm vú cũng săn lại. Cậu nhỏ nhận ra sự căng mọng của đầu vú thì càng vò mạnh thêm, một phần để cô chóng hết tức, một phần cậu cũng thích thú vì làm cô bị kích thích nữa.

Cô giáo được xoa nơi vú thì ngả nạnh ra sau, hai tay chống xuống giường khiến cặp vú đưa thẳng ra đầy nặng. Cậu bé vẫn nằm nơi đùi cô, nhìn chăm chú vào hai vú đang đồn sức nặng lờm lờm trên mặt thì cảm thấy sung sướng nên đưa cả hai tay ra bọ hai trái vú mà măn. Cô giáo thấy có những ngón tay đang sờ và măn cho hai đầu vú cứng thêm nữa thì cứ thở ào ào.

Cậu bé biết cô giáo thích được sờ bóp nên càng xăng xái vò bóp và day hai vú xoành xoạch. Cô giáo phải nắc nắc lên từng hồi và vô hình dung cô bẹt đùi ra mới chịu được. Nào ngờ sự kéo hai đùi lơi ra làm mớ tóc của cậu bé đâm xói vào háng cô làm cô vừa thấy buồn nhột ở hai vú lại buồn nhột cả nơi mu. Cô hết còn giữ được nét bình thường mà tay chun như bị con sâu, con bọ gì bò nguậy lên vậy.

Cậu ta thấy cô giáo đồ dẫn thì lần lượt luôn. Nhân cô giáo đang lơ mơ vì bị kích thích, cậu ngóc đầu lên, hai tay cứ bóp vào bầu vú còn miệng thì đã liếm đi liếm lại nơi mỗi quầng và núm. Cô giáo như bị ai đùa lấy mớ lông cọ lên đôi vú nên cứ nhún nhảy ngực cao lên, điều này khiến cậu càng liếm được khít vú hơn nữa.

Cho đến lúc thấy cô giáo buông hai tay ra đỡ nâng đầu cậu để giữ mặt cậu yên ở vị trí trước vú thì cậu ta biết là cô được phấn khích lên rồi. Cậu không liếm nữa và cầm bằng tay đưa hẳn một chiếc vú của cô vào miệng bú nút. Chỉ mới bú cái đầu tiên, cô giáo đã rướn ngực ra cho vú lọt sâu vào miệng cậu bé.

Miệng nút móp cả má, một tay bọ dưới lườn vú còn một tay thì vè riết đầu vú cô làm cô thấy lẫn tăn sướng tràn khắp ngực. Cậu bé bú mỗi cổ thì đồ ạch xuống, đầu lọt vào giữa háng cô nhưng mắt thì vừa tầm với lồn cô đang xun xoe. Cậu chỉ còn dùng tay vè một bên núm vú, còn một tay thì ập vào măn cái lồn cô bỏ ngỏ.

Cậu vệt đám lông ra và măn từng mu lồn nhè nhẹ, cô giáo uốn người

như đợt sóng. Cậu dứt ngón tay vào tách mép lòn ra và kêu khè khè ra vẻ đắc ý. Cô giáo chắc là ưng nên hơi dặng churen ra, cậu nhỏ còn chờ gì mà không đùn ngón tay vào lỗ ngoáy như mong mỏi. Cô giáo chọt bệ bung người lên khi ngón tay lọt vào lỗ, cậu nhỏ quay ngón tay thành một đường tròn, khớp xương gu chạm lục cục gì ở trong mà cô giáo ầy nắc lia lịa.

Cậu bé phải dùng khuỷu tay làm bản lề nhón người lên giữa háng cô để miệng bú được một vú, một bàn tay lại áp vào bóp cái vú kia và bàn tay bị nhốt ở trong lòn thì vẫn khuẩy đập đập. Cô giáo hít hà mà hai giò thì xập xòe như cánh bướm. Cậu bé bú mút vú, thọt về lòn, tiếng kêu chách chách vang ra từ nước miếng lẫn nước dâm của cô đùn ra.

Hai tay cô giáo giờ quơ tầm bậy, lúc thì múa lung tung lúc lại xoa đầu cậu nhỏ. Riêng cậu bé biết là cô giáo sướng nên càng bóp vú và mần lòn cho cô rã mướt ra, sau đó thì ấn cô nằm xuống để lòn cô đội cao, rồi cậu bắt đầu bú lòn cô dữ dội.

Có lẽ là lần đầu cô được bú vú lẫn bú lòn nên cô giáo rên hừ hừ, hai churen vùng vẫy như đĩa đeo. Thằng bé bú cô giáo sướng thì nó càng tỏ ra tay chơi thứ thiệt, cậu đổi qua cặp liếm và vọc lòn cô tựa người xóc đầu. Mỗi lần cậu cắn được hạt le vào miệng và nhay nhẹ nhẹ thì cô giáo rùn cả người, nằm phạch giò, phạch hông ra chịu trận.

Thằng bé bú, liếm, cắn nút thay đổi hết vú này sang vú khác và cũng làm vậy với cái lòn, khiến cô giáo bị tấn công dồn dập nên nứng chưa hết đợt này đã nứng tới đợt khác, người co rúm lại. Có lúc thằng bé cạp lòn cô đã quá, cô phải kêu lên: ui, sao cháu bú giỏi vậy, cháu làm cô quýh thần lẫn hết trơn.

Thằng bé được khen càng làm cho cô tới luôn. Hai tay cậu vè bóp hai vú và lớn tiếng biểu cô xếp đùi lại đưa cao lên phía đầu. Cô đang sướng nên làm liền, cậu dùng cằm cạ lên lòn cô và chêm miệng vô cắn bú từ mu đến miếng thịt lồi bên trong, nhần dọc theo mép lòn và hạt le khiến cô ngây ngất cả người.

Cậu nhỏ không ngờ bữa nay cô giáo lại chịu chơi và hưởng ứng tận tình như vậy. Phải chăng con người ta đôi khi vì hoàn cảnh buộc phải sống khép kín lòng mình, nhưng trong tiềm thức thì luôn có những đợt sóng ngầm chỉ chực phá vỡ bờ khi có dịp.

Bây giờ nếu có ai nhìn cô Thủy dưới lăng kính một nhà mô phạm đầy nhiệt huyết và rất mực kín đáo chắc là không nghĩ ra. Bởi vì cô đang

lồng lên như con ngựa bất kham dưới cái miệng của cậu nhỏ.

Nãy giờ thằng bé cắn bú nút lồng cô lại thay phiên nhay liếm bóp day luôn cả hai vú cô nữa thì cô chịu sao cho thấu. Cô đã thoát xác trở thành một con người bình thường để tận hưởng khoái lạc đang tràn vào dần vật cô.

Từng đợt, từng đợt, sự day dứt và niềm cực khoái gợn lên ở hai vú rồi chuyển xuống háng và lại từ lồng cô trở ngược lên ngực, những cơn sướng dập dềnh như nước liếm đáy thuyền, róc rách, róc rách và âm ỉ dữ tợn.

Thằng nhỏ vằn cô hết kiểu, cô thoáng thấy hai tay nó vò vò nơi vú làm cô xiềng niềng, chưa kịp hạ cơn nứng thì nó đã thay vào bằng cái miệng. Nó bú muốn móp từng cái vú của cô, ngậm chặt đầy một họng rồi nút muốn buốt đầu vú luôn. Cô phải ưỡn người ra mới chịu nổi, nhưng khôn khéo là ngựa người thì cái vú lại độn dội lên, làm hấn khoái vo nén trong hai tay và mút tẹt tẹt nghe kinh hồn luôn.

Cô muốn kêu lên để cản bớt nó: mày bú nút khe khẽ thôi, làm gì như heo đái, cô nhột muốn chết, thở không ra. Thằng nhỏ nghe lại thích mới chết, nên lục xục bóp nghiền lấy vú cô mà cắn độp độp. Cô phải té bật ngựa ra giường từng đợt rồi lại lồm cồm bò dậy, ở bất cứ vị thế nào cậu ta cũng đeo theo như đĩa.

Đôi lần nó trườn nằm hấn lên người cô, con cặc nó lòi ra cứ cà vô giữa háng miết. Nó bóp, nó bú mà buồm thì hích liên tục làm cô cũng nhột. Trò dái đàn ông mà người thấy lồng đàn bà là y như ngọc nguậy đến sợ. Nó thúi lũi cả mớ lông, đê bẹp dí xuống, cái đầu khác cứ húc tựa trâu điên vào lồng cô, làm hai mu méo mó lại.

Cô bảo nó: mày tham thế cháu, mày bú hay bóp vú thôi, lại bày đặt cọ cọ vào chỗ đó làm gì. Nó chẳng nói chẳng rằng, đê phất cô ra, giữ hai giò cô dang thật rộng rồi e hèm nó xuýt xoa kêu ngộ quá. Ngó cái bộ nó, cô biết thằng này lên cơn rồi nên cô giẫy khếp hai đùi lại. Nào dè sự chống trả này làm nó hăng tiết vệt hơn, nên nó dùng đùi chặn ngang người cô, hai tay giữ chặt lấy tay cô lại và nói mau nói lẹ, sợ không kịp.

Nó bảo cô hãy để nó làm cô sướng hơn lên tiên, tới nước này cô còn e dè gì nữa. Rồi cô nhắm tịt mắt quay mặt đi tránh sự mắc cỡ thì nó thông thống nói vào tai cô: lồng cô đẹp quá, để cháu nút bú như hồi nãy cho cô đã. Hai tai cô nóng như có lửa đốt, lời tục của cậu nhỏ như cái tua nơ vít ngoáy chói vào tai cô. Song cô lại muốn thử xem

nó làm ăn thế nào. Thằng nhỏ uốn hai churen cô bật cong như nhào lộn, cả khoảng hông cong vút như cánh cung, cái lồn loi nhoi đen một cục.

Cậu nhỏ lấy ngực chặn churen cô rồi mút mấy đầu ngón tay cho ướt và từ từ vạch banh hai mép lồn cô ra mà hít hà luôn miệng. Xong nó bôi mỡ nước miếng quanh mu lồn cô cho trơn và thọt vô lỗ nguyệt vòng vòng. Chèn ời, sao mà nó xóc dữ, nguyên cái lồn rần rần như bị đóng cọc. Tuy vậy khi hai ngón tay của nhỏ vào lọt bên trong thì nó lại êm.

Đưa bé để im một vài giây cho cô quen với cái nút đóng chặt trong lồn và lâu lâu nó lại ve vẩy ngón tay cho cô có cảm giác không bị cản. Tới lúc nó thấy cô có vẻ chịu và hơi hơi giở ra thì nó bắt đầu rà tròn tròn như người thám hiểm dò kho tàng. Ngón tay nó đâm xóc vào bên trên, lại ngoéo xuống bên dưới, đá gà sang phải, cà khía sang trái.

Nó nín thở móm móm còn hơn bác sĩ khám ngoại khoa phụ nữ. Nó cong ngón tay khều khều, búng búng, cào cào làm cô dỗi từng hồi núng gắt. Nó móm chừng nào thì hai giò cô xắc thuốc chừng đó, nó thúc ngón tay như bùm xúc cái chai thì cô rung lên theo. Nó xóc ào ào thì cô ré lên hết còn nhỏ nhẹ: cháu ời, cô núng quá, cô núng lắm.

Tiếng cô như kích thích nó, thằng bé bịn lấy vai cô, dùng một vai khóa churen cô và xóc liên tục, tiếng nước khí túa ra nghe lép bép, nó nín thở móm, xoáy, bịn, xóc lồn cô, nó làm đầu cả mấy phút, cô giáo cứ vàng lên hụp xuống, hai churen giã tê tê, miệng kêu: sướng, sướng quá.

Cậu bé biết cô giáo tới nên rướn lên đè chặt cô và chui tọt vào giữa hai giò để phụ bú cắn vú cô gây cho cô núng tép bét. Tay nó bấy giờ ướt nhẹp, nó càng móm lồn cô nhiều hơn. Cô giáo thở hổn hển như đi cày, nó ngoéo ngón tay cào trong lồn cô như bừa xới đất. Cô giáo rú lên: mày giết cô rồi, cháu ời. Mày làm cô núng quá, muốn đái mà không sao đái được. Lồn cô muốn rã hết trơn, mày có sướng thì leo đụ đại đi, chớ hành cô chắc chết quá.

Thằng nhỏ tưởng ngủ mơ, nên để thử cho chắc, nó cắn răng móm quào lồn cô hồi nữa. Cô Thủy phải chụp lấy cánh tay nó trệt lại, không cho móm. Và nheo nhéo kêu: mày làm cô chết điếng rồi, đụ cô đi, đụ cô đi, cô cho đó.

Cu cậu vội trật quần ra, con cặc bung một khúc, gật gù, gật gù. Nó banh hai mu lồn cô, lấy đầu buôi bôi cho trơn và nhét vô cái ót. Cô

giáo đang bị kiến cắn lồn nên vừa nghe con cặc trườn vô là vội banh hết cỡ ra cho nó lọt vô sâu. Và chưa chi cô đã lòi thốc thẳng nhỏ lên, bú lấy hai bên hông nó mà dộng như giã gạo.

Thằng bé đâu ngờ được đụ cô giáo dễ dàng vậy nên hứng chí nắc cái nào cái ấy nghe phập phập. Cô giáo giữ kể từ lâu, nay được bung ra nên kẹp hai giò cho nó giã cục cục. Nó chơi kiểu bình thường một hồi thì bưng cô giáo dậy thay đổi để cô ngồi trên nó. Cô giáo ưa kiểu này nên hai tay đề lên trên bụng cu cậu mà bào lảng còn hơn thợ mộc. Cô nắc mà miệng kêu rầm trời: ôi đã, sướng lồn quá.

Cậu bé cũng vui nên sẵn cô ngồi xoay mặt với nó như cưỡi ngựa, nó vươn hai tay túm lấy hai vú cô mà mân mà bóp, đồng thời hẩy người lên phụ với cô đụ hả hê. Cô xuất khí tới lượt thứ hai rồi lồn ê ẩm đi. Thằng nhỏ vé hai đầu vú đến to dề dề, hai cái núm hết cương lại giãn. Đôi lúc cô giáo bào nắc mạnh quá làm cậu nhỏ đã nên vùng nhồm dậy bú nút vú cô và bụm lấy mông cô mà giập càn càn.

Giờ nó lại thay đổi kiểu nữa. Nó biểu cô giáo nằm sấp xuống, chống mông cao lên để nó từ sau nhét cặc vô đụ. Nó nói với cô đây là kiểu đụ chó, vừa nói nó vừa nắc và níu lấy vú cô mà vé mân phụ vào. Cô giáo tới bến luôn nên mông ngoáy rất nhuyễn, thấp thoáng cái lồn xào xào mỗi khi thằng bé thụt.

Sau cùng nó lật ngựa cô giáo Thủy ra, dang hai đùi nàng ra và lót gối dưới đít, nó ở thế khom người đụ vô lồn cô. Cô giáo sướng tê tái, bảo nó xuất tinh đi vì cô muốn tê lồn hết rồi. Thằng nhỏ nghe theo nên lòi hai giò cô mà giữ giống càn xe, húc tận lực, chỉ một lúc sau là người nó giật lia lịa, liệng hai giò cô xuống và ngúc ngúc như con gà chết, nó mưa lấy mưa để bắn tùm lum vô đầy lồn cô.

Hết hè đó, cô giáo xin đổi trường. Cô lấy cớ về gần gia đình vì cháu cô lên nói mãi cô mới chịu. Hẳn nhiên là cô đem theo cậu nhỏ và chẳng ai hiểu hai người sống với nhau theo danh nghĩa nào. Hay là cứ lửng lơ như “ già nhân ngãi non vợ chồng “. Lâu dần cũng không ai nhớ cô giáo Thủy là ai ở cái vùng nhỏ này nữa.